

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΝΟΡΙΑΚΗ
ΥΛΟΓΙΑ

Έτος Ι' ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2012

Αριθ. Τεύχους 121

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
01. Ὕμνος πνευματικοῦ ἐνθουσιασμοῦ (π. Καλ. Λυράκης)	279
02. Ὁ Νικοπόλεως Μελέτιος (π. Β. Θ. Β.)	282
03. Οἱ πνευματικοὶ καρποὶ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ (π. Καλ. Λυράκης)	287
04. Ἄνθρωποι χωρὶς ρίζες, πού δέν ἀνήκουν πουθενά καί σέ κανένα! (Νινέττα Βολουδάκη)	290
05. Μπαμπά, ποία Χώρα μᾶς ἀγαπάει; (Ἀναστ. Μυρίλλας)	293
06. Ὑπάρχει ἐλευθερία ἐκδηλώσεως θρησκευτικῶν πεποιθήσεων στή σύγχρονη θύρῳπη (Ἰωαν. Κεντεποξίδης)	297
07. Ἡ γλῶσσα μας χθές καί σήμερα (Β. Θ.)	299
08. Russy Riot (Νινέττα Βολουδάκη)	302
09. Ἐγώ ἐξακολουθῶ νά ξέρω ποιά εἶναι!!!	304
10. Ἡ «κουκουβάγια» πέταξε ἢ τό τέλος τῶν σχολικῶν βιβλίων	305
11. Ἄν κοιτάξουμε γύρω μας, ὑπάρχουν κι ἄλλοι (Μ. Διαμαντῆ)	306
12. Ὁμοιοπαθητική παρεπόμενα	309
13. Ἀπό τίς ἐκβολές στίς πηγές (Νίκος Τσιρώνης)	336
14. Τί εἶδους παιδεΐα διδάσκεται σήμερα; (Ἰ. Χαραλάμπης)	339

ἐνοριακή ΒΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ

(Ἰ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)

Ἀσκληπιοῦ 38 (Ἀθήνα) Τ.Κ.106.80

Τηλ.:2103612449 - Fax:2103627037 - e-mail: vasvolou@otenet.gr

www.agnikolaos.gr

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ἰ. Ναός Ἀγ. Νικολάου Πευκακίων

ΕΚΔΟΤΗΣ - Διευθυντής Συντάξεως: π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

Καλλιτεχνική Ἐπιμέλεια: **Σαφώ Νίνου**

Τυπογραφική Ἐπεξεργασία: **Σπύρος Κροντήρης & Δέσποινα Καρζή**

ΧΟΡΗΓΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ:

Ἀνθή Τσέλιου

εἰς μνήμην τῶν γονέων της

Λεωνίδου καί Καλυψοῦς

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

Ἐπιτρέπεται ἡ μέ ὁποιοδήποτε τρόπο ἀναδημοσίευση τῶν ἀρθρῶν τοῦ τεύχους αὐτοῦ **μέ τήν ἀπαραίτητη προϋπόθεση** νά ἀναγράφεται στήν ἀναδημοσίευση ἡ πηγή προελεύσεώς τους καθὼς καί ὁλόκληρο τό ὄνομα τοῦ συντάκτου τους καί ὄχι μόνο τά ἀρχικά του, μέ τά ὁποῖα τυχόν δημοσιεύονται τά ἀρθρα στό περιοδικό μας.

ΥΜΝΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΥ

«Μακάρια ή κοιλία ή βαστάσασά Σε καί μαστοί οὓς ἔθηλασας»!
(Λουκ. ια' 27)

Σ’ αὐτόν τόν ὕμνο καί μακαρισμό μέ ἐνθουσιασμό ξέσπασε μία γυναίκα τοῦ λαοῦ καθὼς ἄκουε τὴν θεία διδασκαλία τοῦ Κυρίου, γιὰ τὴν εὐτυχισμένη ἐκείνη Μητέρα, πού ἀξιώθηκε νά γεννήσει ἓνα τέτοιο Υἱό. «Μακάρια ή κοιλία ή βαστάσασέ Σε καί μαστοί οὓς ἐθήλασας».

Οἱ πολλοί χρόνοι πού ἔκτοτε πέρασαν, δέν ἔσβυσαν, οὔτε ἐξασθένησαν τό περιεχόμενο τῶν λόγων αὐτῶν. Ἀπεναντίας ὅλες οἱ ἐποχές ἐπανελάβαναν τόν μακαρισμό αὐτόν. Ὅλες οἱ γενεές ποικιλότροπα ἐξεδήλωναν πρὸς τὴν Θεομήτορα τόν σεβασμό τους καί ὕμνουσαν τό μεγαλεῖο Της.

Τί ἄλλο κάνουμε καί ἐμεῖς τὴν 15ην Αὐγούστου; Τί ἄλλο κάνει ὁλόκληρος ὁ χριστιανικὸς κόσμος, παρὰ νά ἀναπέμπει πρὸς τὴν Παρθένο Μαρία ἐγκώμια καί μακαρισμούς; Ὡς εὐλαβεῖς καί ἐμεῖς προσκυνητές προπέμπομε μέ τούς Ἀποστόλους πρὸς τὰ ὑπερκόσμια σκηνώματα τῆς δόξης τοῦ Παμβασιλέα Θεοῦ, τὴν ὑπεραγνή Μητέρα τοῦ Ἐμμανουήλ.

Δέν κλαίμε, οὔτε θρηνοῦμε. Δοξολογοῦμε καί μεγαλύνουμε. Διότι ή Κόρη τῆς Ναζαρέτ εἶναι μητέρα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί εὐσπλαχνική μητέρα ὅλων μας. Τά δύο αὐτά χαρακτηριστικά θά δοῦμε μέ συντομία.

Καί πρῶτα, εἶναι τιμή καί δόξα μεγάλη γιὰ τὴν πτωχή καί ἄσημη Κόρη τῆς Ναζαρέτ, γιατί γέννησε «τόν πάντων ἁγίων ἁγιώτατον Λόγον», τόν Σωτήρα τοῦ κόσμου. Ὁ ἄγγελος πού εἶχε σταλεῖ ἀπό τόν Θεό Πατέρα, μέ εὐλάβεια πολλή τῆς φανερώνει ὅτι «Πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ Σέ δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει Σοι, διό καί τό γεννώμενον ἅγιον κληθήσεται Υἱός Θεοῦ» (Λουκ. α' 35). Δηλαδή, τό Πνεῦμα τό ἅγιο θά Σέ καθαρῖσει ἀπό τό προπατορικό ἁμάρτημα. Θά Σέ ἐξαγιάσει. Ἡ δύναμη δέ τοῦ Ὑψίστου νά ρίψει τὴν δημιουργική καί προστατευτική σκέπη καί σκιά της πάνω Σου. Γί’ αὐτό τό ἀπολύτως καί ἀναμάρτητο καί ἅγιο Βρέφος, πού κατὰ τόν ὑπερφυσικό αὐτό τρόπο θά γεννηθεῖ, θά ἀναγνωρισθεῖ ὅτι εἶναι αὐτός ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ.

Πράγματι ὁ Υἱός Της ἀποδείχθηκε ἐκεῖνος πού ὀνειροπολοῦσαν οἱ γενεές τῶν γενεῶν, Ὁ Ὅποιος ὑπῆρξε ή διαρκής μελέτη καί παρηγοριά τῶν Πατριαρχῶν καί Προφητῶν, τῶν εὐσεβῶν ἀνθρώπων, τῶν λαῶν

τῆς γῆς. Πολλές παρθένες καί εὐσεβεῖς γυναῖκες ἔζησαν πάνω στή γῆ. Ἀλλά καμμιᾶ ἀπό αὐτές δέν ἀξιώθηκε τῆς ἐξαιρετικῆς αὐτῆς τιμῆς νά συνδέσει τόσο στενά τήν ὑπαρξή Της καί τό ὄνομά Της πρὸς τόν Σωτῆρα Χριστό, ὅσο ἡ Παρθένος. Ὁ ἄπειρος Θεός ἀπό τά ἀγνά αἵματά Της κυοφορεῖται. Βαστάζεται στίς ἀγκάλες Της «ὁ βαστάζων τά σύμπαντα». Γαλουχεῖται «ὁ ἐκτρέφων τήν οἰκουμένην ἅπασαν». Δικνίζεται στίς ἀγκάλες Της «ὁ κυβερνῶν τά σύμπαντα καί ἐπιβλέπων ἐπὶ τήν γῆν καί ποιῶν αὐτήν τρέμειν». Συνδέει τόσο στενά το ὄνομά Της μέ τό ὄνομα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τόν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, ὥστε ἡ δόξα τοῦ Κυρίου νά μεταδίδεται φυσικώτατα, πλουσιώτατα πρὸς τήν Θεοτόκο. Διότι ἔγινε πολῦτιμος συνεργός τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. Ἐγινε ἡ κλίμακα διὰ τῆς ὁποίας κατέβηκε ὁ Θεός. Ἰδού λοιπόν, ὅτι ἡ δόξα καί ἡ τιμή γιά τήν Θεοτόκο ἀποτελεῖ αὐτό τό ἴδιο το γεγονός, ὅτι γέννησε τόν Σωτῆρα τοῦ κόσμου.

Β'

Αὐτή δέ ἡ μητέρα τοῦ Θεοῦ εἶναι γιά ὅλους ἡ εὐσπλαχνική μητέρα. Εἶναι ἡ μητέρα, ἡ γεμάτη ἀγάπη, ἀπό ἄπειρη ἀγάπη ὅχι μόνο πρὸς τόν Μονογενῆ Της υἱό, ἀλλά καί πρὸς ὅλους τοὺς χριστιανούς, τοὺς ὁποίους ὁ Υἱός Της εὐδοκεῖ καί συγκαταβαίνει νά ὀνομάσει ἀδελφούς Του. Γιά ὅλους αὐτούς –γιά ὅλους μας– ἡ Παναγία εἶναι ἡ εὐσπλαχνική καί ἀγαθή Μητέρα. Εἶναι ἡ σκέπη τῶν χριστιανῶν, ἡ παρηγορήτρια τῶν πονεμένων, ἡ ὁδηγήτρια τῶν πεπλανημένων, διότι ξέρεי τί θά πεῖ πόνος. Ἡ μητρική καρδιά Της συνεγκλονίσθηκε ἀπό τήν ὀδυνηρή ρομφαία πού διεπέρασε τά μητρικά Της σπλάγχνα. Πότε; Ὅταν ἀντίκρουσε τόν Υἱό Της νά ἀποπέμπεται σκιαῶς καί νά ὀδηγεῖται ἔξω τῆς παρεμβολῆς ὡς ὁ ἔσχατος κακοῦργος ἀπό τοὺς ἐξαγριωμένους ἀπογόνους τοῦ Ἰακώβ. Καί ὁ πόνος Της κορυφώθηκε, ὅταν κατόπιν, Τόν ἀντικρουσε νά σφαδάζει ἀπό τοὺς ἀφόρητους πόνους ἐπάνω στό ἀτιμωτικό ξύλο τοῦ σταυροῦ καί νά κράζει μέ μεγάλη φωνή: «Τετέλεσται». Ὡ! Πόση ἀπερίγραπτη θλίψη ὑπέφερε ἡ Θεοτόκος.

Γί' αὐτό μας εὐσπλαχνίζεται. Μᾶς ἀγαπᾷ. Στήν ψυχὴ Της κρύβονται θησαυροὶ ἀπείρου τρυφερότητας, ἀπείρου καλωσύνης καί συμπαθείας. Μᾶς εὐσπλαχνίζεται, γί' αὐτό εἶναι ἔτοιμη πάντοτε νά ἀκούει τήν δέηση τοῦ πτωχοῦ, τήν ἱκεσία τοῦ ἀρρώστου, τήν κραυγὴ τοῦ πονεμένου, τήν ἐπὶ κλήση τῆς χήρας, τῶν αἰχμαλώτων το παράπονο, τῶν καταπιεζομένων τοὺς στεναγμούς. Μᾶς εὐσπλαχνίζεται, γί' αὐτό εἶναι πάντοτε ἔτοιμη νά σπεύσει πρὸς τόν Υἱό Της, νά μεσιτεύσει γιά τόν καθένα, νά ζητήσῃ λύτρωση γιά τόν ἄλλον, θεία δύναμη καί ὑπομονή γιά τοὺς θλιβομένους, τήν Χάρη τοῦ ἀγίου Πνεύματος γιά

τούς αγωνιζόμενους τόν καλό ἀγώνα τῆς πίστεως, δάκρυα μετανοίας καί ἐπιστροφῆς γιά ὅσους στενάζουν κάτω ἀπό τό βάρος τῶν ἁμαρτιῶν, μακριά ἀπό τό φῶς τοῦ Υἱοῦ Της.

Καί ἔχει τήν δύναμη νά μᾶς βοηθεῖ. Καί εἶναι σέ θέση παντοῦ καί πάντοτε νά μᾶς προστατεύει, διότι εἶναι ἀνυπολόγιστη ἡ δύναμη τῆς μεσιτείας Της πρὸς τόν Υἱό Της.

Ἀληθινά. Ἐάν οἱ πρὸς τόν Κύριο προσευχές τῶν ἀδελφῶν μας χριστιανῶν τόσο μᾶς ὠφελοῦν, ὥστε ἓνας ἀπ. Παῦλος τίς ζητεῖ. Ἐάν καθὼς διδάσκει ἡ ἁγία Γραφή «πολὺν ἰσχύν ἔχει παρὰ τῷ Θεῷ ἡ δέησις παντός δικαίου» πόση ἰσχὺν καί πόση δύναμη ἔχουν οἱ μητρικές παρακλήσεις τῆς Θεομήτορος πρὸς τόν Ἰησοῦν, ὅταν τίς ζητοῦμε ἀπ' Αὐτὴν μέ πίστη ζωντανή καί θερμή. Ἰδού, γιατί ὅλοι μας μετὰ τόν Θεό, πρὸς Αὐτὴν καταφεύγομε. Ἰδού γιατί δέν ὑπάρχει χριστανός, πού νά ζήτησε μέ πίστη τήν προστασία Της καί νά μὴ τήν ἔλαβε γρήγορα καί πλουσία. Ἐχοντας προσωπική πείρα τῆς ἀληθείας αὐτῆς καί ὁ ἱερός ὕμνογράφος τοῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος ψάλλει πρὸς τήν Θεοτόκο: «Οὐδεὶς προστρέχον ἐπὶ Σοί, κατησχυμένος ἀπὸ Σοῦ, ἐκπορεύεται, ἀγνή Παρθένε Θεοτόκε • ἀλλ' αἰτεῖται τήν χάριν καί λαμβάνει τό δῶρημα πρὸς τό συμφέρον τῆς αἰτήσεως».

«Μακάρια ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά Σε
καί μαστοὶ οὓς ἐθήλασας»

Στῶμεν καλῶς ἐνώπιόν τῆς εὐλογημένης Θεομήτορος, τῆς πονεμένης μητέρας τοῦ Ἑσταυρωμένου Ἰησοῦ, πού ἀναδείχθηκε «τῶν οὐρανῶν ἡ βασίλισσα καί τῶν ἀγγέλων ἡ Κυρία». Μαζί μέ τούς ἐξοδίους ὕμνους, πού ἀναπέμφαμε πρὸς Αὐτὴ κατὰ τὴν 15ῃ Αὐγούστου, ἅς μὴ παραλείψουμε νά Τὴν εὐχαριστήσουμε διότι ἐγίνε ἡ Μητέρα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ὁ Σωτήρας τῶν ψυχῶν μας, ἀλλὰ καί ἰδική μας εὐσπαγχνική μητέρα. Καί ἅς Τὴν παρακαλοῦμε πάντοτε νά μεσιτεύει γιά μᾶς «ὡς μητρικὴ παρηγορία πρὸς τόν Υἱόν Της κεκτημένη». Ἰδιαίτερα στόν καιρό πειρασμῶν καί θλίψεων καί δοκιμασιῶν. Λέγοντες πρὸς Αὐτήν: «Δέσποινα καί μήτηρ τοῦ Λυτρωτοῦ, δέξαι παρακλήσεις ἀναξίων σῶν οἰκετῶν, ἵνα μεσιτεύεις πρὸς τόν ἐκ Σοῦ τεχθέντα, ὦ Δέσποινα τοῦ κόσμου, γενοῦ μεσίτρια».

Ἀρχιμ. **Καλλίστρατος Ν. Λυράκης**

τ. Ἱεροκήρυκας

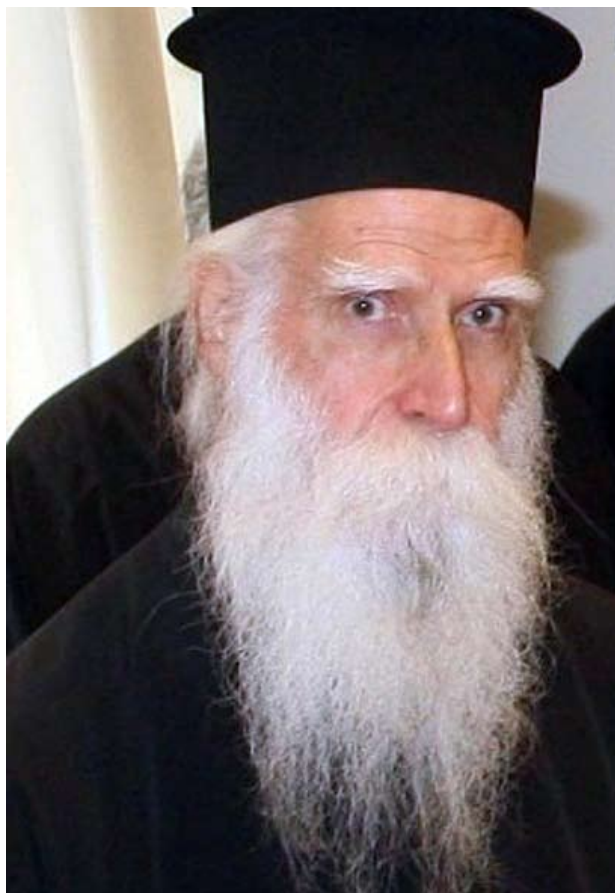
Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

Ο ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΜΙΑ ΣΠΑΝΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΜΟΡΦΗ

Μία σπάνια Ἐκκλησιαστική μορφή, ὁ Μητροπολίτης Νικοπόλεως καί Πρεβέζης Μελέτιος (Καλαμαράς) ἐκλήθη ἀπό τόν Κύριον καί Θεόν μας στά Οὐράνια Σκηνώματα τήν 21η Ἰουνίου 2012.

Ὁ μεταστάς Ἱεράρχης ἦταν ἀπό τούς τελευταίους ἐκφραστάς «τοῦ παλαιοῦ τῆς Ἐκκλησίας σχήματος», διασώσας καί τό δόγμα καί τό ἦθος τῆς ἀρωμήτου Ὁρθοδόξου Πίστεώς μας.

Κάτοχος λιπαρᾶς κοσμικῆς καί Θείας γνώσεως, γνώστης χωρίς ὑπερβολή, ὡς οἱ ἀρχαῖοι σοφοί, τῆς Ἑλληνικῆς καί τῆς Λατινικῆς γλώσσης, γνώστης τῶν Βαλκανικῶν καί Εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν, κυρίως δέ γνώστης τῆς Δογματικῆς καί Ἀγιοπατερικῆς Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀπετέλεσε, μέ τήν ἄκρα ἀσκησή του, τήν Ἀρχιερατική Ποιμαντική του καί τήν βίωση τῆς γνήσιας Χριστιανικῆς ζωῆς, ἔνσαρκη Εἰκόνα τοῦ Πρώτου Ἀρχιερέως καί Ἀρχιποίμε-

νος Χριστοῦ.

Ἀνέλαβε τό 1980 μιά ἠθικά καταρρακωμένη Μητρόπολη, πού εἶχε γίνει τότε Πανελλήνιο θέατρο καί θέμα σατιρικῶν παραστάσεων καί τήν ἀνέδειξε πρότυπο Τοπικῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ προηγουμένως μέ τήν Πατρική του ἀγάπη μεταμόρφωσε πνευματικά ἀκόμη καί

τούς ἀδιαφόρους καί ἀπαιδεύτους Κληρικούς τῆς Μητροπόλεως καί χειροτόνησε πλῆθος νέων καί Ἱεραποστολικῶν κληρικῶν, πού κοσμοῦν τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας.

Συνέγραψε πολλές θεολογικές καί ποιμαντικές μελέτες, δίδοντας προτεραιότητα στόν ἀπλό πνευματικό λόγο πρὸς οἰκοδομήν τοῦ ποιμνίου του, ἓνα λόγο κατανοητό ἀπὸ τοὺς ἀπλουστέρους, μέ βάθος, ὅμως, πού ἐξέπληττε καί ἐδίδασκε καί τοὺς σοφοὺς καί ἐπιστήμονας, στοιχεῖο αὐτό καί γνώρισμα τῶν τελείων, οἱ ὁποῖοι θυσιάσουν τὸν ἐντυπωσιασμό χάριν τῆς ἀγάπης καί τῆς βοηθείας τῶν ἀπλουστέρων ἀδελφῶν μας.

Στά πλαίσια τῆς μεγάλης πνευματικῆς ἀγάπης του γιὰ τὸν λαό τοῦ Θεοῦ καί τῆς συγκαταβάσεώς του πρὸς τὴν ἀνθρώπινη ἀδυναμία καί ἀτέλεια ἔκαμε ἀπόπειρες μεταφράσεως τῶν Ἱερῶν Κειμένων καί τίς εἰσήγαγε στὴ Θεία Λατρεία, θυσιάζοντας τὴν προσωπικὴ του ψυχικὴ εὐφροσύνη, πού τοῦ προσέφερε ἡ ἀρχαία ἐκκλησιαστικὴ γλῶσσα ἀλλὰ καί τό «καλό του ὄνομα», ἀφοῦ γιὰ τὴν πρακτικὴ του αὐτὴ ἤγειρε ἐναντίον του θύελλα ἀντιδράσεων ἐκκλησιαστικῶν προσώπων καί ἐδέχθη ταπεινωτικούς καί ψευδεῖς χαρακτηρισμούς, σάν νὰ ἦταν ὁ τελευταῖος προδότης τῆς Πίστεως!

Προσωπικά εἶμαι, γιὰ πολλοὺς λόγους, παντελῶς ἀντίθετος μετὰ τὴν πρακτικὴ τῆς εἰσαγωγῆς μεταφράσεων στὴ Θεία Λατρεία, ἰδίως στὴν ἐποχὴ μας, ὅπου ἡ ἀντίσταση κατὰ τῆς ἰσοπεδώσεως τῶν πάντων πρέπει νὰ εἶναι πιό σθεναρὴ ἀπὸ ποτέ. Στό μέλλον ἐπιφυλλάσσομαι νὰ ἐκθέσω δημόσια τίς σκέψεις μου ἐπ’ αὐτοῦ, ὅπως τίς εἶχα διατυπώσει μέ ἐπιστολὴ μου καί στόν μακαριστό κυρό Μελέτιο.

Πιστεύω, πάντως, ὅτι ὁ Χριστὸς μας, ὁ «ἐτάζων καρδίας καί νεφρούς», γνωρίζει τὰ πνευματικὰ κίνητρα τοῦ δούλου Του Μελετίου Ἀρχιερέως καί θὰ βραβεύσῃ, ὅχι τὴν πρακτικὴ, ἀλλὰ τὴν ἀγαπήσασα «τούς πάντας ἐκτενῶς» καρδιά του.

Ἡ θεολογικὴ του κατάρτιση ἀποδεικνύεται περίτρανα στό μνημειῶδες σύγγραμμά του «Ἡ Εὐοικουμενικὴ Σύνοδος», τό ὁποῖο ἔχει βραβευθεῖ ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν. Αὐτό καί μόνο τό σύγγραμμα ἀρκεῖ γιὰ νὰ κατατροπωθῇ ἡ Παπικὴ πλάνη, χωρὶς νὰ χρειάζονται ἄλλοι διάλογοι μέ τοὺς αἰρετικούς Παπικούς παρὰ μόνο τό νὰ ἐρωτηθοῦν εὐθέως: –Τί ἔχετε νὰ ἀντεῖπτε στὰ γραφόμενα τοῦ βιβλίου αὐτοῦ; Καί, ἂν δέν ἔχετε νὰ ἀντεῖπτε, γιατί δέν ἐγκαταλείπετε τὴν πλάνη σας;

Δυστυχώς, αυτό τό βιβλίο δέν ἔχει σχεδόν καθόλου ἀξιοποιηθεῖ μέχρι σήμερα, πλὴν κάποιων ἐπαίνων ἀπό κάποιους, ἐνῶ θά μπορούσε- ἂν εἶχαμε εἰλικρινῇ διάθεση γιά τήν ἐπίλυση τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας ζητημάτων- νά αποτελέσει τόν κύριο μοχλό γιά τήν ἀποκάλυψη τῶν πραγματικῶν προθέσεων τῆς Παπικῆς κουστωδίας, ἀλλά καί πολλῶν μόνο κατ' ὄμορα Ὁρθοδόξων καρδιῶν...

Ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Μελέτιος, παρά τήν πνευματική καί τήν θύραθεν ἀξία του, ἐφθονήθη καί συκοφαντήθηκε ὅσο λίγοι, ὅχι μόνο πρόσφατα ἀλλά ἀπό τίς ἀρχές τοῦ 1990, γιά νά ἀμαυρωθῇ τό ὄνομά του, νά κλονισθῇ ἡ ἐμπιστοσύνη τῶν εὐσεβῶν Ἱεραρχῶν στό πρόσωπό του καί νά μὴν προωθηθῇ στόν Ἀρχιεπισκοπικό θρόνο, παρ' ὅτι ἐκεῖνος οὐδέποτε διενεώθη νά ἐπιδιώξῃ κάτι τέτοιο.

Ἀφορμή ἔλαβαν ἀπό τήν συμμετοχή του στίς συζητήσεις γιά τήν ἔνωση Ὁρθοδόξων καί Ἀντιχαλκηδονίων καί τόν διέσυραν σχεδόν ὡς αἰρετικό, παρ' ὅτι εἶπε καί ἔγραψε ὅτι δέν ἀφίσταται ἀπό τῆς Πίστεως **«οὔτε κατ' ἀπλοῦν λογισμόν»**.

Ἐγραψε ἐπί λέξει: «Στό βιβλίο αὐτό («Ἡ Ε' Οἰκουμενική Σύνοδος») **ἔχομε ἀποτυπώσει τήν πίστι μας**. Καί τήν ἔχομε **διαφεντέψει** πολυειδῶς καί πολυτρόπως. Καί ἐδῶ. Καί στήν Ἐπιτροπή Διαλόγου» («Ὁρθόδοξος Τύπος» φ. 939, σ. 4).

Κατηγοροῦσαν τόν π. Μελέτιον γιά ἔλλειμμα Θεολογίας καί Ὁρθοδόξου Πίστεως καί ὅτι συμπλέει μέ τούς Ἀντιχαλκηδονίους, παρ' ὅτι ρητῶς στό βιβλίο του γράφει ὅτι **«Ὁ Διόσκορος πρῶτον ἐδικάσθη. Καί καθηρέθη ὡς αἰρετικός, ἀφοῦ ἀπεδέχθη ὅτι εἶχε καθαιρέσει Ὁρθόδοξον (τόν ἁγ. Φλαβιανόν) ὡς αἰρετικόν»** («Ε' Οἰκ. Σύνοδος» σελ. 74-75). Καί καταλήγει: **«Μέ τόν ἀναθεματισμόν τοῦ Διοσκόρου ἡ Σύνοδος ἀπέδειξεν, ὅτι ἡ κρίσις τοῦ Ἀνατολίου, ὅτι «Διόσκορος οὐ δι' αἵρεσιν καθηρέθη», ἦτο μία ἀστήρικτος ἐσφαλμένη προσωπική ἀποψις»** («Ε' Οἰκ. Σύνοδος» σελ. 78-79).

Κατηγορήθηκε γιά ἔλλειμα Θεολογίας καί Ὁρθοδόξου φρονήματος ὁ ἅγιος Νικοπόλεως(!), πού ἔγραψε ὅτι ὁ Διόσκορος καί ὁ Σεβήρος εἶναι αἰρετικοί, ἐνῶ οἱ ἀείμνηστοι καθηγητές τῆς Δογματικῆς Ἱ. Καρμίρης καί π. Ἱ. Ρωμανίδης ἔχουν γράφει –ἀντίθετα ἀπό τήν Πίστι τῆς Ἐκκλησίας μας– ὅτι **«ὁ Διόσκορος δέν καθηρέθη σάν αἰρετικός ἀλλά γιά κανονικά παραπτώματά του»** («Ὁρθ. Τύπος», φ. 942, σ. 3)(!), ὅπως, ἐπίσης, οἱ ἴδιοι καθηγητές καί ὁ ἀείμνηστος καθηγητής Ἀνδρέας Θεοδώρου «μέ μελέτες τους ἔχουν ἀποδείξει ὅτι

ὁ Σεβῆρος καί οἱ ἄλλοι μονοφυσῖτες ἔχουν Ὁρθόδοξη Χριστολογία» («Ὁρθ. Τύπος», φ. 939, σ. 4)!

Τότε, ἐγράψαμε ἄρθρο στόν «Ὁρθόδοξον Τύπον», μέ τίτλο «Ὁ Διάλογος μέ τούς Ἀντιχαλκηδονίους: Μιά ἄλλη ἀνάγνωσις» (Αρ. φ. 946, 4 Ὀκτωβρίου 1991) καί διευκρινήσαμε τίς θέσεις τοῦ μακαριστοῦ, ἀναλύοντας τό κείμενό του, πρᾶγμα τό ὁποῖο τόν ἔκαμε νά μᾶς ἐκφράση τίς εὐχαριστίες του γιά τήν κατανόηση τῶν θεολογικῶν θέσεών του, τῶν προθέσεων καί τῶν κινήτρων του.

Εἶμαι εὐγνώμων πρὸς τόν μακαριστόν Ἱεράρχη Πατέρα Μελέτιον, γιά τήν ἀγάπη του πρὸς τό πρόσωπό μου καί τήν ὑπερβολή τῶν αἰσθημάτων καί τῶν τιμητικῶν λόγων του γιά τίς μικρές μας ἐκκλησιαστικές προσπάθειες, πού συχνά μοῦ ἐξέφραζε καί προφορικῶς καί γραπτῶς μέσω ἐπιστολῶν του.

Θεωρῶ ἰδιαίτερα εὐλογία ὅτι μοῦ ἀπέστειλε μία ἀπό τίς τελευταῖες ἐπιστολές πού ἔγραφε πρό τῆς ἀσθενείας πού ἀρχικά τόν ἀπέκοψε ἀπό τήν ἐπικοινωνία μέ τόν κόσμο μας καί ἐν συνεχείᾳ τόν ὁδήγησε στόν θάνατο. Ἴσως νά εἶναι καί ἡ τελευταία ἐπιστολή του, ἀφοῦ ἡ 6 συγγραφή της ἔχει ἡμερομηνία 11 Ὀκτωβρίου 2011 καί ἡ ἀσθενεία του ἐξεδηλώθη στίς 8 Νοεμβρίου 2011. Παραθέτω εὐθύς τήν ἐπιστολή του αὐτή, γιατί ἀφ' ἐβός μὲν ἀποδεικνύει τήν πλήρη πνευματική διαύγεια πού εἶχε ἕως τῆς ἀσθενείας του ἀφ' ἑτέρου γιατί τό θέμα τῆς ἔχει γενικότερο ἐνδιαφέρον καί ἐκφράζει τήν συναντίληψή του στόν ἀγῶνα μας καί τό ἐνδιαφέρον του γιά τήν πνευματικοποίηση τῆς πολιτικῆς στόν τόπο μας:

«ΕΝ ΠΡΕΒΕΖΗ ΤΗ 11 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2011

Αἰδεσιμολογιώτατε

πολύ ἀγαπητέ π. Βασίλειε,

Ἔλαβα τό βιβλίό Σας «Ἡ πολιτική εἶναι ποιμαντική», ἡ πνευματική μας εὐθύνη γιά τό κατάντημα τῆς Πατρίδος μας», Ἀθήναι 2011, σελ. 360.

Σαφῶς καί βαθειά πεπεισμένος ἐσωτερικά ὅτι δέν ἀποδέχεσθε φανφάρες καί ψεύτικους ἐπαίνους, ἐπιφυλάσσομαι νά μελετήσω τόν θαυμάσιο αὐτό τόμο καί νά Σᾶς σημειώσω μέ τήν εἰλικρίνεια πού δίκαια ἀπαιτεῖτε τίς ἀπόψεις μου.

Οἱ τίτλοι τῶν κεφαλαίων θέτουν προβληματισμούς ὀρθούς. Ὁ λόγος τοῦ ἀπ. Πέτρου (Πραξ. 6, 2), θέτει θέμα πού εἶναι ἀνεπίτρεπτο νά ἀπωθηθεῖ

ἔστω καί κατ' ἐλάχιστο σέ δεύτερης ἐπιλογῆς ζήτημα.

Θεωρῶ χρέος μου νά σημειώσω προοιμιακῶς καί προληπτικῶς, ὅτι μέ ἐγοήτευσε ἡ σαφής ἀπό τό ἐξώφυλλο δική Σας κατάφαση καί ὁμολογία Ἡ πολιτική εἶναι ποιμαντική. Ἀκόμη ἀποδέχομαι τήν διακήρυξη Σας ὅτι καί ἐμεῖς ἔχομε εὐθύνη γιά τό κατάντημα τῆς πατρίδας μας.

Ἔτσι, κάπως ἔτσι, πρέπει νά εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ἡ κακή ὑπηρεσία, ἀγαθῶν στόχων καί προθέσεων ζημιώνει.

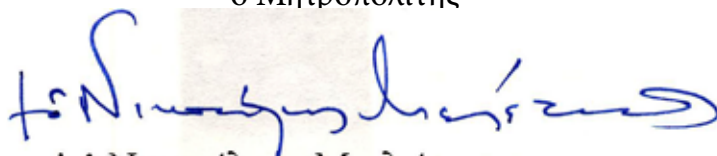
Ἡ ἀγάπη καί ἐμπιστοσύνη στό πρόσωπό Σας ἀπό τήν μέχρι τώρα φωτεινή πορεία Σας μέσα στήν Ἐκκλησία μας, μέ κάνει μέ ματιές στά περιεχόμενα καί σέ σελίδες τοῦ βιβλίου νά θυμίσω τά λόγια τοῦ παλαιοῦ φιλοσόφου πολιτικοῦ Ἰσοκράτη «στέργε τά παρόντα· ζήτηί δέ τά βελτίω».

Τό λάθος τόσο τῶν πολιτικῶν, ὅσο καί κάποιων ἐκκλησιαστικῶν (δέν ἐννοῶ Σᾶς) εἶναι, ὅτι μή στέργοντες τά παρόντα, ὅσο πανάθλια καί ἄν εἶναι, δυσκολεύονται πολύ νά θεμελιώσουν πρόγραμμα γιά ἀναζήτηση τῶν ἐφικτῶν βελτιόνων.

Σᾶς τό ὑπόσχομαι.

Θά μελετήσω ὅσο πιό καλά μπορῶ τίς θέσεις Σας. Καί στήν συνέχεια θά χαρῶ νά Σᾶς τίς εἰπῶ προφορικά μέ ἄνεση καί γραπτά μέ περίσκεψη, γιατί Σᾶς ἀγαπῶ ἐν Κυρίῳ, σάν καλό διάκονο Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Εὐαγγελίου Του.

Μέ βαθιά τιμή, πολλή ἀγάπη
καί θερμές εὐχές
ὁ Μητροπολίτης

† ὁ Νικοπόλεως Μελέτιος

Δυστυχῶς, ἡ ἀσθένεια καί ἡ κοίμησίς του μᾶς ἐστέρησαν αὐτές τίς γραπτές καί προφορικές παρατηρήσεις, ὁδηγίες καί συμβουλές του, πού γιά μᾶς θά ἦταν ἀνυπολόγιστα πολύτιμες.

Μελετίου τοῦ αἰοδίου Μητροπολίτου Νικοπόλεως, ἀκραιφνῶς Ὁρθοδόξου ἐκκλησιαστικοῦ Πατρός καί Πιστοῦ Οἰκονόμου τῆς Χάριτος τῆς Ἱερωσύνης, τοῦ πολλά κοπιάσαντος ὑπέρ τῆς Ποίμνης τοῦ Χριστοῦ καί ἀγαπήσαντος ἐκτενῶς τούς ἀνθρώπους, Αἰωνία ἡ Μνήμη!

π. Β. Ε. Β.

Στήν Ὑψωση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΚΑΡΠΟΙ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

«...Ἐγενήθη ἡμῖν ...ἁγιασμός καί ἀπολύτρωσις»
(Α΄ Κορ. α΄ 30)

14 Σεπτεμβρίου 2012. Γιά ἄλλη μιά φορά μᾶς ἀξιώνει ἡ ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ νά ἐορτάσουμε τήν ὕψωση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ατενίζοντες δέ καί προσκυνοῦντες τόν Σταυρό τοῦ Κυρίου μας μέ βαθιά εὐγνωμοσύνη ἀναλογιζόμαστε τούς πνευματικούς καρπούς πού ἀπέρρευσαν ἀπ' αὐτόν.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος σέ μιά πυκνή νοηματικά διατύπωση ἀπαριθμεῖ τούς καρπούς πού χάρισε στήν ἀνθρωπότητα ἡ λυτρωτική, σταυρική θυσία τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου Ἰησοῦ. Δύο ἀπ' αὐτούς τούς καρπούς θά σχολιάσουμε.

«Ἐγενήθη ἡμῖν ...ἁγιασμός καί ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κορ. α΄ 30), διακηρύττει ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν.

«Ἐγενήθη ἡμῖν ...ἁγιασμός» Ἡ ἁμαρτία δέν εἶναι μόνο μιά πράξη πού φέρνει τήν ἐνοχή καί ἐπισύρει βαριά τή θεία ὀργή καί καταδίκη. Ἡ ἁμαρτία εἶναι καί κατάσταση ψυχική ἄθλια καί ἐλεεινή, εἶναι ἀρρώστια ἠθική, πού καταταυραννεῖ τόν ἄνθρωπο εἶναι πάθος, πάθη φοβερά καί ὀλέθρια καί τυραννικά, τά ὅποια μολύνουν καί φθείρουν καί ἐξαχρειώνουν τόν ἄνθρωπο καί τόν καθιστοῦν ἀκάθαρτο καί δυσώδη καί βδελυρό στά μάτια τοῦ ἁγίου Θεοῦ. Τέτοιοι ἐμπαθεῖς, ἀχρεῖοι, ἀποξενωμένοι τελείως τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ ἤμασταν οἱ ἁμαρτωλοὶ ἄνθρωποι.

Ἀλλά ὁ Κύριος μέ τό σταυρό, τή θυσία καί τό θάνατό Του, δέν μᾶς ἐξιλέωσε μόνο, δέν μᾶς ἀπάλλαξε μόνο ἀπό τήν ἐνοχή καί καταδίκη, ἀλλά καί μᾶς καθάρισε, μᾶς ἁγίασε, μᾶς ἔδωσε ἠθική χάρη καί ἀξία, γέμισε τίς ψυχές μας μέ τήν ἠθική δόξα, ὥστε ἀπαλλαγμένοι ἀπό πάθη καί κακίες καί τίς ἄλλες τοῦ κόσμου ἀθλιότητες, νά ἔχουμε ἀγαθές, υἱικές καί τρυφερές σχέσεις μέ τό Θεό καί Πατέρα. Αὐτός εἶναι ὁ ἁγιασμός πού μᾶς ἔφερε ὁ Κύριος. Μᾶς τόν δώρισε μέ τή σταυρική Του

θυσία. Τώρα έχουμε τή δυνατότητα τῆς διαρκοῦς κοινωνίας μαζί Του μέ τήν προσέλευση στά Μυστήρια καί κυρίως μέ τή Θεία Εὐχαριστία, πού εἶναι ἡ συνέχιση τῆς σταυρικῆς Του θυσίας, μία καί μόνη καί ἡ αὐτή θυσία, πού μᾶς ἐξιλεώνει καί μᾶς καθαρίζει· πού μᾶς ἀγιάζει γιατί μᾶς χορηγεῖ τή δική Του ἀγιότητα.

Τώρα έχουμε τή δυνατότητα τῆς ἀνακτήσεως τῆς προηγούμενης καταστάσεως ἀπό τήν ὁποία ξεπέσαμε. Τή δυνατότητα «γίνεσθε ἅγιοι ὅτι ἐγώ ἅγιος εἰμι» (Α' Πέτρ. α' 15)· τή δυνατότητα «τὴν μέλλουσαν πόλιν ἐπιζητοῦντες» (Εβρ. ιγ', 14) καί τήν κατάκτηση αὐτῆς.

Καί συμπληρώνει ὁ Ἀπόστολος στούς καρπούς τῆς θυσίας τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ:

«Ἐγενήθη ἡμῖν ...καί ἀπολύτρωσις»

Δηλαδή ἀπελευθέρωση πλήρης καί τελεία ἀπό τήν τυραννία τῶν παθῶν τῆς ἁμαρτίας. Ἀπελευθέρωση ἀπό τήν ὀργή τοῦ Θεοῦ καί τήν κατάρρα. Ἀπολύτρωση ἀπό τὰ φοβερά δεινά τῆς αἰωνίου κολάσεως, πού ἔφερε καί φέρνει πάντοτε ἡ ἁμαρτία στὸν ἄπιστο, ἀμετανόητο καί ἁμαρτωλὸ ἄνθρωπο. Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ μᾶς ἔλυσε, μᾶς ἀπάλλαξε, μᾶς ἐλευθέρωσε ὁ Κύριος πλήρως καί τελείως, καί ἀπὸ τὰ παρόντα καί ἀπὸ τὰ μέλλοντα δεινά, μέ τό σταυρὸ καί τήν Ἀνάστασή Του καί τήν πανένδοξη στούς οὐρανούς Ἀνάληψή Του.

Τώρα δέν έχουμε νά φοβόμαστε τίποτε, ἀρκεῖ νά πιστεύουμε ὁλόψυχα σ' Αὐτόν καί νά μετανοοῦμε γιὰ τίς ἁμαρτίες μας. Τώρα δικαιομένοι, ἁγιασμένοι, λυτρωμένοι μέ τή χάρη τοῦ Ἑσταυρωμένου Σωτήρα μας ἀναμένουμε τήν πλήρη καί τελεία ἔνωσή μας μαζί Του, τή λαμπρὴ ἀποκατάστασή μας στήν οὐράνια βασιλεία Του.

Ακόμα μᾶς ἔδωσε τή δυνατότητα τῆς ἀνορθώσεώς μας ἔπειτα ἀπὸ κάθε πτώση μας. Δέν μᾶς ἄφησε καθηλωμένους στήν ἁμαρτία, ἄλλα μᾶς ἀπολύτρωσε μέ τή συνεχῆ πορεία μας στήν ὁδὸ τῆς μετανοίας.

Μέ τό σταυρικό θάνατό Του ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός, ὁ ἅγιος καί δίκαιος Ἰησοῦς, ἐνέχει δύναμη καί ἰσχυρὴ ἀποτελεσματικότητα στό νά ἐλκύει τίς ψυχές πρὸς Αὐτόν. Ὁ Ἑσταυρωμένος εἶναι μαγνήτης πού ἐλκύει. Τό εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος: «Ἐάν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς πάντας ἐλκύσω πρὸς ἑμαυτόν» (Ιω. ιβ', 32). Ὅταν ἐγώ θά ὑψωθῶ πάνω στό σταυρὸ ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καί ἀποθάνω γιὰ τίς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων, τότε ὅλοι οἱ καλοπροαίρετοι ἄνθρωποι θά μέ ἀναγνωρίσουν Θεό τους καί θά ἔλθουν πλησίον Μου.

Γι' αὐτό καί ἀπὸ τήν ἀρχή καί μέχρι σήμερα ὁ σταυρός εἶναι γιὰ μερικούς μὲν «ὀσμὴ ζωῆς», γιὰ ἄλλους δέ «ὀσμὴ θανάτου». Γιὰ τοὺς ἀπολυμένους εἶναι μωρία, γιὰ τοὺς σωζόμενους ὅμως εἶναι σοφία καί δύναμη.

Ναί. Ὁ σταυρός τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἄλλος ἀειφεγγής ἥλιος θά λάμπει πάντα καί θά ἀκτινοβολεῖ. Γιά ὅσους πιστεύουν στό Χριστό καί βαδίζουν τό δρόμο τῆς σωτηρίας θά εἶναι δύναμη Θεοῦ ἀκαταγώνιστη, ἡ ὁποία θά τοὺς σώζει. Γιατί ἀπό τή σταυρική θυσία τοῦ Κυρίου πηγάζει δύναμη πού ἀναγεννάει καί ἀγιάζει. Νεκρώνεται καί ἀφανίζεται μέ τή δύναμη τοῦ Ἐσταυρωμένου ἡ δύναμη τῆς ἁμαρτίας, ὁ παλαιός, ὁ ἁμαρτωλός ἐαυτός μας, πού μᾶς ἐξωθεῖ πρὸς τό κακό καί τὴν ἁμαρτία.

Γι' αὐτό καί ἀγκαλιάζει τό σταυρό τοῦ Χριστοῦ ὁ ἀπελπισμένος ναυαγός τῆς ζωῆς καί σώζεται. Προσέρχεται στό θρόνο τῆς χάριτος συντετριμμένος ὁ ἁμαρτωλός καί συγχωρεῖται. Λουσμένος στά δάκρυα του στρέφει τό βλέμμα του πρὸς Αὐτόν ὁ ἀδικημένος, ὁ συκοφαντημένος, ὁ ἄρρωστος, ὁ ἐκπατρισμένος, ὁ βαθιά θλιμμένος, ὁ ἐγκαταλειμμένος, ὁ ... καί βλέπει καί ἀκούει τόν Ἰησοῦ ἀπό τόν σταυρό νά τοῦ λέει: «Μὴ φοβοῦ, μόνο πίστευε καί θά σωθεῖς. Ἀντὶ τῶν ἐφήμερων καί παροδικῶν πόνων πού δοκιμάζεις, σοῦ ἐπιφυλάσσω δόξα καί χαρά ἀνεκλάλητη. Γιατί μέ τή θυσία μου ἔπεςα ὡς κόκκος σίτου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καί παρήγαγα καρπὸ σωτηρίας γιὰ ὅλο το ἀνθρώπινο Γένος». Ἡ Ἐκκλησία μας σ' ἓνα θαυμάσιο σταυρώσιμο ὕμνο συμπεριλαμβάνει ὅλο τό μεγαλεῖο πού περικλείει ἡ δύναμη τοῦ σταυροῦ:

«Σταυρέ τοῦ Χριστοῦ, χριστιανῶν ἡ ἐλπίς,
πεπλανημένων ὁδηγέ, χειμαζόμενων λιμήν,
ἐν πολέμοις νίκος, οἰκουμένης ἀσφάλεια,
νοσούντων ἰατρέ, νεκρῶν ἡ ἀνάστασις,
ἐλέησον ἡμᾶς». Ἀμήν.

Ἀρχιμ. **Καλλίστρατος Ν. Λυράκης**

τ. Τεροκήρυκας

Τερεᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

Ἄνθρωποι χωρίς ρίζες, πού δέν ἀνήκουν πουθενά καί σέ κανένα!

Αλλος ἓνας κύκλος ἔκλεισε. Ἄλλο ἓνα καλοκαίρι πέρασε κι ὅλα ξαναρχίζουν ἀπό τήν ἀρχή γι' ἄλλη μιά φορά. Ὅλα ἴδια, ἀλλά ὄχι ἀκριβῶς ἴδια.

Τά βράχια εἶναι ἴδια, ἀκίνητα στήν ἴδια θέση κι ἐτοιμάζονται γιά τίς τρικυμίες τοῦ χειμῶνα. Ἔχουν ὅμως χάσει τά χαλίκια πού τούς πῆρε ἡ θάλασσα καί δέν θά τά ξαναβροῦν.

Τό ἴδιο καί οἱ ἄνθρωποι, εἴμαστε ἴδιοι κι ἐτοιμαζόμαστε ὅπως πάντα γιά τό τί θά φέρεي ὁ νέος κύκλος τοῦ χρόνου, ἀλλά τά κομματάκια τοῦ ἐαυτοῦ μας πού ἔμειναν πίσω δέν θά ξαναβρεθοῦν πιά, ἔστω καί ἂν τά ἔχουμε “αἰχμαλωτίσει” σέ φωτογραφίες.

Μέ κάποιο παρόμοιο τρόπο συντελοῦνται οἱ ἀλλαγές καί στόν κόσμο γύρω μας, ἀλλαγές πού τίς προκαλοῦμε ἐμεῖς, λίγο-λίγο, μέ τρόπο ἀνεπαίσθητο, ἔτσι ὥστε οὔτε κι ἐμεῖς οἱ ἴδιοι δέν τίς συνειδητοποιοῦμε.

Μιά τέτοια ἀλλαγή παρατήρησα τό καλοκαίρι πού μᾶς πέρασε, μιά ἀλλαγή πού ἔχει ξεκινήσει ἐδῶ καί πολύ καιρό –προφανῶς– ἀλλά πού, ἀκόμα, δέν ἔχει γίνει αἰσθητή ὅσο θά ἔπρεπε. Κι ἡ ἀλλαγή αὕτη εἶναι ἡ ἐρημιά τῆς ἐπαρχίας μας.

Καλά θά μοῦ πεῖτε, τό καλοκαίρι εἶδες ἐσύ ἐρημιά στίς ἐπαρχίες; Τήν ἐποχή πού ἀδειάζουν οἱ πόλεις καί ζωντανεύουν οἱ ἐπαρχίες, ὅταν ὅλοι γυρίζουν στά ξεχασμένα σπίτια τους στά χωριά, κι ὅσοι δέν ἔχουν τέτοια σπίτια θυμοῦνται τούς ξεχασμένους συγγενεῖς τους πού ἔχουν, μέ ἀποτέλεσμα, γιά δύο μῆνες, τό ἀδιάκοπο πῆγαιν'–ἐλα νά γεμίζει τά ταμεῖα τῶν διοδίων πού ὅσο πᾶνε καί πληθαίνουν σ' ὁλόκληρο τό ὁδικό μας δίκτυο;

Πράγματι, δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι κάθε καλοκαίρι τά πολλά παράλια χιλιόμετρα τῆς χώρας μας γεμίζουν ἀσφυκτικά ἀπό ἀνθρώπους καί φασαρία καί κίνηση. Ἀλλά ἡ Ἑλλάδα δέν εἶναι νησί. Ἡ Ἑλλάδα ἔχει –ἦ, τοῦλάχιστον, εἶχε– κάμπους, δάση, ποτάμια, λίμνες, βουνά, λίγο ἀπ' ὅλα, μιά μαγευτική ποικιλία ἀπ'

όλες τις όμορφίες πού ψάχνουμε νά βροῦμε σ' άλλες χώρες, κι όταν τις βροῦμε, τις θαυμάζουμε μέ άνοιχτό στόμα. Κι όμως, αυτή ή χώρα πεθαίνει. Όχι γιατί γέρασε, όχι γιατί άρρώστησε, όχι γιατί δέν μπορεί νά ζήσει τούς ανθρώπους της. Αυτή ή χώρα πεθαίνει γιατί δέν τήν αγαποῦν τά παιδιά της!

Ό ταξιδιώτης πού θά αποφύγει τις άκροθαλασσιές και θά ψάξει τό κρυμμένο πρόσωπο της Ελλάδας θά “χορτάσει” έρημιά και εγκατάλειψη. Όλόκληρα χωριά άδεια μέ μόνους κατοίκους τά τσιτζίκια τή μέρα και τις κουκουβάγιες τή νύχτα. Τά σπίτια καταρρέουν, μέ τις πόρτες τους και τά παράθυρά τους άμπαρωμένα για νά φυλάξουν τί; Τήν ήχώ της ζωής πού κάποτε ὑπήρχε;

Κήποι γεμάτοι τσουκνίδες κι άγριόχορτα, κίτρινα και ξερά κι αυτά κάτω άπ' τόν άνελέητο λευκό ήλιο και τούς 40° C. Χωράφια άνδρα, παρατημένα, πού δέν έχουν και δέν δίνουν πιά ζωή.

Είδα τήν κοίτη παραποτάμου ενός μεγάλου ποταμού, όχι μακριά άπό τήν Θεσσαλονίκη, θαμμένη κάτω άπό χιλιάδες πλαστικά μπουκάλια νεροῦ! Οὔτε πού θά φανταζόμουν ότι μπορεί κανείς νά άντικρίσει τόσα πλαστικά μπουκάλια έξω άπό χωματερή σκουπιδιών! Για πόσα χρόνια πιά οί κάτοικοι αυτής της περιοχής πίνουν έμφιαλωμένο νερό και πετοῦν όμαδικά τά μπουκάλια μέσα στόν ποταμό, για νά μαζευτοῦν τέτοιες τεράστιες ποσότητες; Και πού βρέθηκαν κάτοικοι, άφοῦ τό κοντινό χωριό ήταν έρημο και κλειδωμένο;

Είδα κάστρα νά άργοπεθαίνουν, όχι πολιορκημένα άπό έχθρους, αλλά ξεχασμένα άπ' τούς ανθρώπους. Κανείς δέ νοιάζεται πιά νά καθήσει στήν σκιά τους, νά τά ρωτήσει τί είδαν και τί ξέρουν, νά ακούσει τις ιστορίες πού έχουν νά ποῦν.

Στήν είσοδο ενός τέτοιου έρημου κάστρου είδα τόν τάφο ενός παλιού στρατιωτικοῦ, σπασμένο, μισάνοιχτο, μέ τά όστᾶ τοῦ ανθρώπου εκτεθειμένα στόν ήλιο και τή βροχή.

Άπ' τό κάστρο τοῦ Πασσαβᾶ μόνο ή πινακίδα ἔμεινε. Οὔτε δρόμος οὔτε μονοπάτι δέν ὑπάρχει για ν' άνέβεις τό λόφο κι οί θάμνοι κι οί άγριοβελανιδιές έχουν σχεδόν σκεπάσει ό,τι άπόμεινε άπό κείνη τή δύναμη πού φρουροῦσε τά στενά της Μάνης.

Άν βρεῖς κάποιον άνθρωπο νά κάνεις έρωτήσεις μήπως και βρεῖς τήν άκρη όλης αυτής της εγκατάλειψης, όσοι δέν σέ κοιτάζουν

οάν νά ἔχεις πέσει ἀπό ἄλλο γαλαξία, θά ἀρχίσουν νά διηγοῦνται ἀτέλειωτες ἱστορίες γιά τό ποιός φταίει καί τό ποιός δέν κάνει καλά τή δουλειά του καί τό τί θά ἔπρεπε νά κάνουν ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐκτός ἀπό μᾶς... Τά παιδιά φταῖνε πού φεύγουν κι ἐγκαταλείπουν τόν τόπο τους, δέν φταίω ἐγώ πού δέν τά δίδαξα τί θά πεῖ νά ἀγαπᾷς τό χῶμα πού σέ γέννησε καί νά χαίρεσαι νά τό δουλεύεις.

Συμπέρασμα: “πάντες πταίωσιν, πλήν ἐμοῦ!”

Ἀκόμα καί στίς περιοχές πού κάθε καλοκαῖρι μαζεύουν παραθεριστές, οἱ περισσότερες δουλειές καί ἐπιχειρήσεις ἔχουν ἕνα προσωρινό, τυχοδιωκτικό χαρακτήρα: σήμερα ὑπάρχουν, αὔριο ὄχι. Σπάνια νά βρεῖς ἀνθρώπους μέ ρίζες, μέ προοπτική, ἀποφασισμένους νά ζήσουν καί νά πεθάνουν στή γῇ τους καί νά ἀφήσουν τήν ἐπόμενη γενεά καί μετά τήν ἐπόμενη σέ μία ἀέναη ἀλληλουχία, παρόμοια μέ τήν ἀέναη ἀλληλουχία τῶν ἐποχῶν. Κι αὐτό δέν εἶναι κάτι παράξενο, κάτι πρωτάκουστο. Εἶναι ὁ τρόπος πού ζοῦσαν γενεές καί γενεές ἀνθρώπων. Μέχρι πού ἤρθαμε ἐμεῖς!

Ἐμεῖς πού φεύγουμε ἀπ’ τό χωριό μας γιά τήν πόλη καί φεύγουμε κι ἀπ’ τήν πόλη γιά ἄλλη χῶρα. Ἐμεῖς πού ἄν μπορούσαμε, θά φεύγαμε κι ἀπ’ τόν ἑαυτό μας. Γιατί εἴμαστε ἄνθρωποι χωρίς ρίζες, πού δέν ἀνήκουμε πουθενά καί σέ κανέναν! Γιατί, τό νά μείνεις νά ριζώσεις σ’ ἕνα τόπο καί νά τόν κάνεις νά ἀνθίσει, νά τοῦ δώσεις ζωή ἀπ’ τή ζωή σου, σημαίνει ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος μέ πάθος –ὄχι ἐμπάθεια– μέ δύναμη, μέ ἀφοσίωση.

Κι ἐμεῖς εἴμαστε ἄνθρωποι κρύοι, νεκροί, χωρίς ζωή. Γι’ αὐτό ἀπό ἔντεκα ἑκατομμύρια πού εἴμαστε πρὶν λίγα χρόνια, μείναμε ἐννέα. Κι ὅλο λιγοστεύουμε. Γι’ αὐτό κι ἡ γῇ πού μᾶς γέννησε σβήνει ἀργά μαζί μας.

Νινέττα Βολουδάκη

Μπαμπά, ποιά Χώρα μᾶς ἀγαπάει;

Οφείλω νά ὁμολογήσω πῶς δέν εἶμαι καθόλου λάτρης τοῦ ποδοσφαίρου. Σέ ὅτι ἀφορᾷ τό ποδόσφαιρο εἶμαι ἐκτός τόπου καί χρόνου. Ὅταν ὅμως, παίξει ἡ Ἑθνική μας, πάντα θά παρακολουθήσουμε μαζί μέ τό γιό μου τόν ἀγώνα. Ἔτσι ἔγινε καί φέτος μέ τίς ποδοσφαιρικές ἀναμετρήσεις τοῦ Euro 2012, μέχρι τόν ἀποκλεισμό τῆς Ἑλλάδας.

Ὁ γιός μου, βέβαια, συνέχισε νά βλέπει τούς ἀγῶνες ἀλλά θέλοντας νά βρεῖ κάποιο λόγο γιά νά ὑποστηρίξει μία ἀπό τίς δύο ξένες χῶρες πού ἔπαιζαν κάθε φορά, ἄρχισε νά μέ ρωτᾷει ποιά ἀπό τίς δυό ἀγαπάει τήν Ἑλλάδα. Πραγματικά ἡ ἐρώτησή του μέ δυσκόλεψε πάρα πολύ καί ἀπέφευγα νά τοῦ ἀπαντήσω. Αὐτό τό κατάλαβε καί ἓνα βράδυ μέ ἓνα φανερά προβληματισμένο ὕφος μέ ρώτησε: «μπαμπά, καμμία χώρα δέν ἀγαπάει τήν Ἑλλάδα;»

Ὅταν εἶδα τόν προβληματισμό του, τοῦ ἐξήγησα ὅτι ἄλλο ὁ λαός μιᾶς χώρας καί ἄλλο οἱ ἡγέτες τῆς ἴδιας τῆς χώρας. «Πολλῶν χωρῶν οἱ λαοί», τοῦ εἶπα, «ἀγάπησαν τήν Ἑλλάδα καί πολέμησαν καί ἔδωσαν καί τή ζωή τους ἀκόμα γιά μᾶς. Οἱ ἀρχηγοί τους ὅμως, κοιτοῦσαν τό συμφέρον τό δικό τους. Κοιτοῦσαν νά κάνουν τή χώρα τους κυρίαρχη καί ἰσχυρή γιά νά εἶναι οἱ ἴδιοι ἀρχηγοί τῆς ἰσχυρῆς αὐτῆς χώρας καί νά ἀπολαμβάνουν ἀξιώματα καί πλοῦτη. Οἱ ἀρχηγοί, λοιπόν, τῶν χωρῶν κατ' αὐτόν τόν τρόπο, ἐκμεταλλεύθηκαν καί πολλές φορές κατέστρεψαν καί ταπείνωσαν τήν μικρή μας πατρίδα, ἀφοῦ ἔτσι ἦταν τό συμφέρον τους».

Ἀκούγοντας αὐτά ὁ γιός μου καθησυχάσθηκε ἀπό τήν σκέψη ὅτι ὁ ἀπλός καί περισσότερος κόσμος μᾶς ἀγαποῦσε κι ἔτσι κοιμήθηκε ἡσυχος.

Ἐγώ ὅμως, ξέροντας κάτι παραπάνω ἀπό τό γιό μου καί γνωρίζοντας λίγο τήν ἱστορία μας, βυθίστηκα πάλι σέ πικρές σκέψεις. Μία-μία ἐάν πιάσει κανεῖς ὅλες τίς μεγάλες χῶρες-δυνάμεις, θά βρεῖ καί κάτι κακό ἔως καί καταστροφικό νά ἔχει προσφέρει στήν πατρίδα μας.

Ἀπό τόν καιρό πού δημιουργήθηκε ἡ Εὐρωπαϊκή Δύση, πάντα μᾶς ἔβλεπαν μέ μισό μάτι. Οἱ ἀρχές μας, τά πιστεύω μας, ὁ πολιτισμός μας καί εἰδικά ἡ θρησκεία μας, ἦταν γι' αὐτούς ἀγκάθι. Γι' αὐτό καί τό 1821,

καμμία χώρα δέν ἔδειξε συμπάθεια στόν ἀγώνα μας. Ἀντιθέτως, σχεδόν ὅλες οἱ Εὐρωπαϊκές, ἔδειξαν μίσος καί δυσαρέσκεια (μιλάω πάντα γιά τίς κεφαλές καί τούς ἰσχυρούς τῆς κάθε χώρας). Ἀκριβῶς τά ἀντίθετα ἀπό αὐτά πού εἶχαν νιώσει (ἱκανοποίηση καί εὐχαρίστηση δηλαδή) ὅταν ἔπεσε ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία τὸ 1453 (μέ δική τους πάντα μεθόδευση καί βοήθεια). Ἴσως ἤλπιζαν τότε, πῶς οἱ Ρωμιοὶ εἶχαν πιά τελειώσει, πῶς εἶχαν ἡσυχάσει πιά ἀπὸ ἐμᾶς.

Ὅταν λοιπόν, μέ τῇ βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί ΜΟΝΟ, σηκώσαμε κεφάλι, καί εἶδαν ὅτι δέν μποροῦν νά μᾶς ἐμποδίσουν νά ἐλευθερωθοῦμε (σέ ὅτι βάζει ὑπογραφή ὁ Θεός, ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνίκανος νά τό ἀλλάξει) ἦρθαν καί μᾶς προσέφεραν συμμαχίες, ὑποστήριξη καί κάθε βοήθεια, μέ ἀβάσταχτα ὅμως, ἀνταλλάγματα. Καί βέβαια κάθε λίγο ἡ Ἑλλάδα «ἀπολάμβανε» τά ὀφέλη τῶν Δυτικῶν συμμαχιῶν. Ἐκμετάλλευση, πόλεμο, διωγμό, μίσος, ὑποδούλωση, ἐξαθλίωση, ταπείνωση, ἐξαγορά συνειδήσεων, οἰκονομική καί διοικητική σκλαβιά ... καί τόσα ἄλλα «καλά». Καί μετὰ ἀπὸ κάθε κακό ἐρχόταν καί ἡ ἀντίστοιχη βοήθεια. Ἀντίσκηνα, τρόφιμα, ροῦχα... Οἱ Ἀμερικανοὶ στέλνουν αὐτά, οἱ Ἀγγλοὶ τά ἄλλα, οἱ Γάλλοι τά παρ' ἄλλα κλπ. κλπ.

Τὸ ἀντίσκηνο πού ἔμενε ἡ γιαγιά μου στά προσφυγικά, τό εἶχε στείλει ὁ Ἀγγλος! Καλή ἡ Ἀγγλία! Μά ... ἡ Ἀγγλία δέν ἦταν αὐτὴ πού χειραγώγησε τὴν Ἑλλάδα (κατὰ τὸ δικό της συμφέρον) στή Μικρασιατικὴ καταστροφή;

Τὰ τρόφιμα πού ἔδιναν στή γιαγιά μου ἦταν ἀπὸ τὸν Ἀμερικανό! Καλή ἡ Ἀμερική! ... μά ὁ Ἀμερικανός δέν ἦταν αὐτός πού ὅταν ἄκουσε νά λένε πῶς γιά νά φτάσουν στά πετρέλαια τῆς Ἀνατολῆς θά διωχθεῖ ὁ Μικρασιατικὸς χριστιανικὸς πληθυσμός, χτύπησε τὸ χέρι του στό τραπέζι καί εἶπε «μά γι' αὐτές τίς καταραμένες μειονότητες ἦρθαμε νά μιλήσουμε ἐδῶ ἢ γιά τά συμφέροντά μας;» (Ἐπιστολὴ Τζ. Χόρτον «Ἡ μάστιγα τῆς Ἀσίας»).

Τὰ ροῦχα πού μοίραζαν στά προσφυγικά ἦταν ἀπὸ Ἰταλία καί Γαλλία! Καλή ἡ Γαλλία, καλή κι ἡ Ἰταλία! Μά ... ἡ Ἰταλία καί ἡ Γαλλία δέν ἔδιναν ὅπλα στόν Κεμάλ γιά νά χτυπήσει τὸν Ἑλληνικὸ στρατό; Ὅλες αὐτές οἱ συμμαχικές δυνάμεις δέν ἦταν αὐτές πού δέν ἄφηναν τούς μισοπεθαμένους Μικρασιάτες νά ἀνέβουν στά καράβια τους καί νά σωθοῦν;

Τὸ γάλα καί τὸ τυράκι πού ἔτρωγε μικρός ὁ πεθερός μου στόν Πειραιά τὸ '41, τό ἔστελναν οἱ σύμμαχοι! Μά ... οἱ σύμμαχοι δέ βομβάρδισαν καί

ισοπέδωσαν τόν Πειραιά τό 1944, αφήνοντας ανέπαφες τίς Γερμανικές ἐγκαταστάσεις ἀλλά γκρεμίζοντας ὅλα τα κτίρια τοῦ Πειραιᾶ καί σκοτώνοντας ἑκατοντάδες ἄντρες καί γυναικόπαιδα μέ σκοπό τήν ἐκμετάλλευση τῆς μελλοντικῆς ἀνοικοδόμησης τοῦ λιμανιοῦ μας ἀπό τίς ἐταιρεῖες τους; – ἔτσι λέγεται καί γράφεται ἀπό κάποιους “κακούς”-. Αὐτοί δέν στήριξαν τόν αἱματηρό καί σκληρό ἐμφύλιο πού ἔζησαν οἱ πατεράδες μας; Αὐτοί δέν ἦταν πού ἀμέσως μετά τή λήξη τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου ἐπέβαλαν τήν προστασία τῆς Γερμανίας γιά δέκα χρόνια, γιά νά ξαναδυναμώσει;

Καί βεβαίως δέν ἀναφέρουμε τό φρικτό κι ἀπάνθρωπο ἔργο τῆς Γερμανίας ἀπό τήν Μικρασιατική καταστροφή μέχρι καί τούς δύο Παγκόσμιους Πολέμους πού αἱματοκύλησαν τήν ἀνθρωπότητα.

Καί φτάνουμε στό θλιβερό σήμερα, ὅπου βλέπουμε νά ξεπουλιέται ἡ Ἐθνική μας κυριαρχία στούς ΓερμανοΔουΝουΤάδες (ταγοί τῆς αὐτοκρατορίας τῶν τριῶν τεσσάρων γνωστῶν ἀγνώστων κολοσσιαίων χρηματαγορῶν) μέσῳ τῶν «σωτήριων» δανείων πού παίρνουμε μέ τούς δυσβάσταχτους ὅρους καί τήν ὑποθήκευση τῆς γῆς τῆς πατρίδας μας σέ διάφορους ξένους κι ἀγνώστους ... ἐπενδυτές!

Καί βεβαίως σέ ὁλόκληρη αὐτή τήν πολέμια, κατά τῆς Ἑλλάδας, πορεία, ἀπό τήν Ἑλληνορθόδοξη Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία μέχρι σήμερα, οἱ ὀρκισμένοι αὐτοῖ ἐχθροὶ θά ἦταν ἀνίσχυροὶ ἐάν κάποιοι Βυζαντινοὶ αὐτοκράτορες καί μετέπειτα πολιτικοὶ ἀρχηγοὶ καί ... «ἡγέτες» δέν ξεχνοῦσαν τήν ἱστορία τους καί δέν πρόδιδαν τίς ἀξίες καί τήν Ἑλληνορθόδοξη παράδοσή τους. Βυζαντινοὶ Ἕλληνες ἄνοιξαν τίς πόρτες στίς τότε φραγκικὲς διαφθορὲς καί εὐρωπαϊκὰ συμφέροντα! Ρωμιοὶ πρόδιδαν τούς ἐπαναστάτες στούς Τούρκους! Ἕλληνες ἀρχηγοὶ ξενόφερτων κομμάτων ὑπάκουαν σέ ξένα συμφέροντα ξεπουλῶντας τήν νεοσύστατη τότε μικροῦλα Ἑλλάδα. Ἕλληνες πολιτικοὶ σήμερα παρέδωσαν προδοτικὰ τήν πατρίδα μας σέ ξένες κυριαρχίες καί ἀλλότρια συμφέροντα.

Καί ἀναλογιζόμενος ὅλα αὐτὰ, νιώθεις νά σέ πνίγει ἓνα ΓΙΑΤΙ.

Γιατί πρέπει κάθε τόσο νά ξεπέφτουμε ἠθικά καί νά πρέπει πάλι οἱ ἐπόμενες γενιὲς νά πληρώσουν μέ τό αἷμα τους τήν ἀνάσταση τοῦ γένους μας;

Γιατί νά βρίσκονται πάντα Ἐφιάλτες, οἱ ὅποιοι καθήμενοι ἀναπαυτικά ἐπάνω στὰ ἀνταλλάγματα τους, βλέπουν ἀτάραχοι τόν κάθε Λεωνίδα νά πέφτει ἄψυχος, ἐνῶ θά μπορούσαν νά ἀγωνιστοῦν μαζί του καί νά γίνουν

ήρωες βοηθώντας την πατρίδα τους;

Γιατί νά βρίσκονται πάντα Νέρωνες, πού καΐνε καί ταλανίζουν τόν κόσμο χωρίς νά τούς αγγίζουν οί θλίψεις, ή δυστυχία καί ή απόγνωση τών ανθρώπων πού βασανίζουν κι έξοντώνουν;

Καί βεβαίως ή απάντηση εΐναι μία. Διότι δέν ἔχουν μέσα τους Θεό.

Διότι δέν γνωρίζουν οί δύστυχοι, ὅτι μία ἡμέρα θά δώσουν λόγο γι' αὐτά πού κάνουν.

Δέν πιστεύουν οί ἄμοιροι ὅτι Αὐτός πού βρίζουν, χλευάζουν καί Τοῦ γυρνοῦν τήν πλάτη εΐναι αὐτός πού θά ὀρίσει τήν αἰώνια τύχη τους.

Δέν φοβοῦνται οί δόλιοι τήν δύναμη Αὐτοῦ πού δημιούργησε τό σύμπαν.

Δέν σέβονται οί ἀλαζόνες Αὐτόν, ὁ Ὅποιος παρ' ὅλη τήν κατάντια τους, συνεχίζει νά τούς ἀγαπᾷ καί ἀνέχεται νά τούς βλέπει νά σπαταλοῦν τόν πολύτιμο χρόνο, πού τούς ἔδωσε, μέ τά ἀντίχριστα, αἰσχρά καί ἄθλια ἔργα τῆς μιαρῆς τους ὑπαρξης.

Ὅλοι αὐτοί λοιπόν, οἱ ὅποιοι δέν ἀγαποῦν καί δέν σέβονται τόν Θεό, πῶς εΐναι δυνατόν νά ἀγαπήσουν τήν Εἰκόνα Του; Πῶς εΐναι δυνατόν νά ἀγαπήσουν ἓνα ἔθνος, τό ὁποῖο ἀνέκαθεν εἶχε πίστη καί φόβο Θεοῦ; Καί τό κυριότερο, πῶς νά μᾶς ἀγαπήσουν καί νά μᾶς βοηθήσουν τήν στιγμή πού καί οἱ δικοί μας ἀρχηγοί ἔχουν τά ἴδια μέ αὐτούς πιστεύω; Ἐχουν τόν ἴδιο μέ αὐτούς ἀρχηγό;

Κοιμήσου λοιπόν, ἀγόρι μου, κοιμηθεῖτε παιδιά ὅλου τοῦ κόσμου καί, πού ξέρετε; Μπορεῖ κάποια μέρα νά ξυπνήσετε καί οἱ ἀρχηγοί τών δυνατῶν νά ἔχουν γίνει ἀπλοί ἄνθρωποι μέ δικαιοσύνη καί φόβο Θεοῦ στήν καρδιά τους, πού θά ἀγαποῦν τίς Χῶρες ὅλης τῆς γῆς, ἀφοῦ θά βλέπουν σέ αὐτές τό χέρι τοῦ Θεοῦ καί Δημιουργοῦ ὁλόκληρου τοῦ σύμπαντος. Θά γίνεῖ ὅμως ποτέ αὐτό;

Ἀναστάσιος Μυρίλλας

Ὑπάρχει ἐλευθερία ἐκδηλώσεως θρησκευτικῶν πεποιθήσεων στή σύγχρονη Εὐρώπη;

Στίς 2 Αὐγούστου 2012 τό εἰδησεογραφικό δίκτυο DefencenetMedia (www.defencenet.gr) μετέδωσε τήν εἶδηση μέ τίτλο «**Προσφυγή Ρωσίας στό ΕΔΔΑ γιά τό διωγμό πού ὑφίσταται ὁ Χριστιανισμός στήν Εὐρώπη**». Σύμφωνα μέ τό συγκεκριμένο ἄρθρο «ἡ Ρωσική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία θά καταθέσει στό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο κατά τῆς ἀπαγόρευσης νά φοροῦν οἱ ἐργαζόμενοι σταυρουδάκια, πού ἀποφασίστηκε πρόσφατα στό Ἑνωμένο Βασίλειο. Ρῶσοι Ἱερεῖς καί Νομικοί θά καταθέσουν ὑπέρ τῶν δύο Βρετανίδων πού ἀπολύθηκαν πρόσφατα ἀπό τήν ἐργασία τους διότι φοροῦσαν σταυρουδάκια καί ἀρνήθηκαν νά τά ἀφαιρέσουν, παρά τίς συστάσεις πού τοὺς ἔγιναν!». Ἡ ὑπόθεση ἀφορᾷ σέ δύο Βρετανίδες, τήν Σίρλεϋ Τσάπλιν, 56 ἐτῶν, νοσοκόμα, καί Νάντια Ἔιντα, 59 ἐτῶν, ὑπάλληλο τῶν Βρετανικῶν Ἀερογραμμῶν, οἱ ὁποῖες, ἀφοῦ δέν κατόρθωσαν νά δικαιωθοῦν στά Βρετανικά δικαστήρια, προσέφυγαν στό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου (ΕΔΔΑ) διεκδικώντας τό δικαίωμα νά φοροῦν σταυρό στό λαιμό τους.

Τό Δικαστήριο τοῦ Στρασβούργου καλεῖται νά κρίνει ἐντός τοῦ τρέχοντος ἔτους ἂν στή συγκεκριμένη περίπτωση παραβιάζεται τό ἄρθρο 9 τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σύμβασης τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου (ΕΔΔΑ) σύμφωνα μέ τό ὁποῖο: «1. Πᾶν πρόσωπον δικαιούται εἰς τήν ἐλευθερίαν σκέψεως, συνειδήσεως καί θρησκείας, τό δικαίωμα τοῦτο ἐπάγεται ... καί τήν ἐλευθερίαν ἐκδηλώσεως τῆς θρησκείας ἢ τῶν πεποιθήσεων μεμονωμένως, ἢ συλλογικῶς δημοσία ἢ κατ' ἰδίαν, διά τῆς λατρείας, τῆς παιδείας, καί τῆς ἀσκήσεως τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων καί τελετουργιῶν». Ἡ ἀπόφαση τοῦ ΕΔΔΑ εἶναι τόσο σημαντική γιατί μέ αὐτή διαμορφώνεται νομολογία, ἡ ὁποία οὐσιαστικά θέτει τίς κατευθυντήριες ἀρχές Δικαίου, στίς ὁποῖες πρέπει νά συμμορφώνονται καί τά 47 κράτη πού συμμετέχουν στό Συμβούλιο τῆς Εὐρώπης, μεταξύ τῶν ὁποίων ἡ Ρωσία, ἡ Ἑλλάδα καί πολλά ἄλλα

κράτη στα όποια επικρατούσα θρησκεία είναι η Όρθοδοξία.

Σέ μιά σχετική υπόθεση, τό ΕΔΔΑ στίς 18 Μαρτίου 2011, μέ πλειοψηφία έντεκα πρός δύο, άναγνώρισε τό δικαίωμα τής Ίταλίας νά άναρτᾶ τόν Έσταυρωμένο στίς αίθουσες τών δημοσίων σχολείων, μέ τό σκεπτικό μεταξύ άλλων ὅτι ἡ έκθεση τοῦ Έσταυρωμένου δέν καθιστᾶ ὑποχρεωτική τή διδασκαλία τοῦ Χριστιανισμοῦ, τήν ὥρα μάλιστα πού δέν εἶναι ἀπαγορευμένο νά φοροῦν ἀλλόθρησκοι μαθητές μαντίλα καί άλλα σύμβολα καί ροῦχα μέ θρησκευτικό περιεχόμενο. Έν προκειμένω, τό ΕΔΔΑ ἔκρινε ὅτι ἡ Ίταλία, ἐφ'ὅσον εἶναι ἀνεκτική ἀπέναντί σέ ἀλλόθρησκους ἢ ἄθεους μαθητές καί δέν προβαίνει σέ πράξεις προσηλυτισμοῦ, ἔχει δικαίωμα νά άναρτᾶ τόν Έσταυρωμένο στίς σχολικές αίθουσες τής χώρας. Δηλαδή, τό δικαστήριο πού ἐπέτρεψε στήν Ίταλία νά ἐπιβάλλει τήν παρουσία τοῦ Έσταυρωμένου στα σχολεῖα καλεῖται νά ἀξιολογήσει τό δικαίωμα τών ἀνθρώπων νά φοροῦν σταυρό στό λαιμό τους.

Οἱ προσφεύγουσες πάντως στό ΕΔΔΑ ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ σταυρός πού φοροῦν δέν εἶναι ἀπλᾶ ἓνα διακοσμητικό στολίδι, ἀλλά ὁμολογία τής Πίστης τους. Ἀπό νομικῆς ἀπόψεως, πρόκειται προδήλως γιά πράξη καί συμπεριφορά ἐκδήλωσης τής θρησκευτικῆς συνείδησης. Προκύπτει τό ἐρώτημα ποιός ἐνοχλεῖται ἀπό αὐτή τήν ἐκδήλωση τής θρησκευτικῆς συνείδησης. Κατά ἀναλογία μέ τήν προγενέστερη ἀπόφαση, ἐπιλήψιμη, κατά τήν παροχή ἐργασίας τους, θά ἦταν ὅποιαδήποτε συμπεριφορά διακριτικῆς μεταχείρισης σέ βάρος τών άλλων ἀνθρώπων, πού φέρουν άλλα θρησκευτικά σύμβολα ἢ δέν φέρουν κᾶν. Γενικά, δέν μπορεῖ νά τεκμηριωθεῖ σοβαρά ὅτι φορῶντας κάποιος σταυρό προσβάλλει καθ' οἷονδήποτε τρόπο τή δημόσια τάξη καί τά ἦθη ἢ παραβιάζει τά δικαιώματα καί τις ἐλευθερίες τών άλλων ἀνθρώπων.

Έξ άλλου, τό ἄρθρο 22 τοῦ Χάρτη τών Θεμελιωδῶν Δικαιωμάτων τής Εὐρωπαϊκῆς Ένωσης (2000/С 364/01) ἀναφέρει ὅτι ἡ Εὐρωπαϊκή Ένωση σέβεται τήν πολιτιστική, θρησκευτική καί γλωσσική πολυμορφία. Τό ζήτημα ὅμως εἶναι εὐρύτερο καί δέν περιορίζεται στή στενή ἐρμηνευτική προσέγγιση κάποιων κανόνων Δικαίου, ἀκόμα καί ἂν πρόκειται γιά τήν Εὐρωπαϊκή Σύμβαση τών Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου ἢ τό Χάρτη τών Θεμελιωδῶν Δικαιωμάτων τής Εὐρωπαϊκῆς Ένωσης.

Τίθενται σοβαρά καί καίρια ἐρωτήματα: Ἐπιτρέπεται στό ὄνομα τῆς ἀνεξιθρησκίας νά ἐπιβάλλονται καθολικές ἀπαγορεύσεις ἐκδήλωσης τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης; Ἀποτελεῖ προάσπιση τῶν δικαιωμάτων τῶν ἀνθρώπων ἡ ἀπαγόρευση δημόσιας ὁμολογίας τῶν θρησκευτικῶν τους πεποιθήσεων; Μπορεῖ νά ἰσχυριστεῖ κανείς ὅτι συνιστᾷ θετική ἐξέλιξη γιά τόν ἀνθρώπινο πολιτισμό ἡ πολιτιστική ὁμοιομορφία καί ἡ θρησκευτική οὐδετερότητα; Μήπως τελικά αὐτές οἱ θεσμικές παρεμβάσεις καί προσεγγίσεις καλλιεργοῦν τήν ἐναντίωση «ἐπί πάντα λεγόμενον Θεόν ἢ σέβασμα» (Πρός Θεσσαλονικεῖς Β', 2.2);

Ἰωαννίκιος Κεντεποζίδης

Δικηγόρος

Η ΓΛΩΣΣΑ ΜΑΣ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ

«Ἀπό τήν ἐποχή πού μίλησε ὁ Ὅμηρος ὡς τά σήμερα, μιλοῦμε, ἀνασαίνουμε καί τραγουδοῦμε μέ τήν ἴδια γλῶσσα».

Γιῶργος Σεφέρης

Ποιά Ἑλληνική λέξη εἶναι ἀρχαία καί ποιά νέα; Γιατί μιά Ὀμηρική λέξη μᾶς φαίνεται δύσκολη καί ἀκαταλαβίστικη;

Οἱ Ἕλληνες σήμερα ἀσχέτως μορφώσεως μιλάμε ὁμηρικά, ἀλλά δέν τό ξέρομε ἐπειδή ἀγνοοῦμε τήν ἔννοια τῶν λέξεων πού χρησιμοποιοῦμε.

Γιά τοῦ λόγου τό ἀληθές θά ἀναφέρομε μερικά παραδείγματα γιά νά δοῦμε ὅτι ἡ Ὀμηρική γλῶσσα ὄχι μόνο δέν εἶναι νεκρή, ἀλλά εἶναι ὁλοζώντανη.

Αὐδή εἶναι ἡ φωνή. Σήμερα χρησιμοποιοῦμε τό ἐπίθετο ἄναυδος.

Ἀλέξω στήν ἐποχή τοῦ Ὁμήρου σημαίνει ἐμποδίζω, ἀποτρέπω. Τώρα χρησιμοποιοῦμε τίς λέξεις ἀλεξίπτωτο, ἀλεξίσφαιρο,

ἀλεξικέραυνο ἀλεξήλιο Ἀλέξανδρος (αὐτός πού ἀποκρούει τούς ἄνδρες) κ.τ.λ.

Μέ τό ἐπίρρημα **τῆλε** στόν Ὅμηρο ἐννοοῦσαν μακριά, ἐμεῖς χρησιμοποιοῦμε τίς λέξεις τηλεφώνο, τηλεόραση, τηλεπικοινωνία, τηλεβόλο, τηλεπάθεια κ.τ.λ.

Λάας ἢ **λᾶς** ἔλεγαν τήν πέτρα. Ἐμεῖς λέμε λατομεῖο, λαξεύω.

Πέδον στόν Ὅμηρο σημαίνει ἔδαφος, τώρα λέμε στρατόπεδο, πεδινός. (Γιατί οἱ γιατροί γράφουν «ὀρθοπαιδικός»;;; Μᾶλλον δέν μεγάλωσαν ἀκόμα)

Τό κρεβάτι λέγεται **λέχος**, ἐμεῖς ἀποκαλοῦμε λεχώνα τή γυναῖκα πού μόλις γέννησε καί μένει στό κρεβάτι.

Πόρο ἔλεγαν τή διάβαση, τό πέρασμα, σήμερα χρησιμοποιοῦμε τή λέξη πορεία. Ἐπίσης ἀποκαλοῦμε εὐπορο κάποιον πού ἔχει χρήματα, γιατί ἔχει εὐκολες διαβάσεις, μπορεῖ δηλαδή νά περάσει ὅπου θέλει, καί ἄπορο αὐτόν πού δέν ἔχει πόρους, τό φτωχό.

Φρήν εἶναι ἡ λογική. Ἀπό αὐτή τή λέξη προέρχονται τό φρενοκομεῖο, ὁ φρενοβλαβής, ὁ ἐξωφρενικός, ὁ ἄφρων κ.τ.λ.

Δόρπος, λεγόταν τό δεῖπνο, σήμερα ἡ λέξη εἶναι ἐπιδόρπιο.

Λῶπος εἶναι στόν Ὅμηρό το ἔνδυμα. Τώρα αὐτόν πού μᾶς ἔκλεψε (μᾶς ἔγδυσε τό σπῆτι) τό λέμε λωποδύτη.

Ὑλη ὀνόμαζαν ἓνα τόπο μέ δένδρα, ἐμεῖς λέμε ὑλοτόμος.

Ἄρουρα ἦταν τό χωράφι, ὅλοι ξέρουμε τόν ἄρουραῖο.

Τόν θυμό τόν ἀποκαλοῦσαν **χόλο**. Ἀπό τή λέξη αὕτη πῆρε τό ὄνομά της ἡ χολή, μέ τήν ἔννοια τῆς πίκρας. Λέμε ἐπίσης αὐτός εἶναι χολωμένος.

Νόστος σημαίνει ἐπιστροφή στήν πατρίδα. Ἡ λέξη παρέμεινε ὡς παλινόστηση, ἡ νοσταλγία.

Ἄλγος στόν Ὅμηρο εἶναι ὁ σωματικός πόνος, ἀπό αὐτό προέρχεται τό ἀναλγητικό.

Τό βάρος τό ἀποκαλοῦσαν **ἄχθος**, σήμερα λέμε ἀχθοφόρος.

Ὁ **ρύπος**, δηλαδή ἡ ἀκαθαροσία, ἐξακολουθεῖ καί λέγεται ἔτσι - ρύπανση.

Ἀπό τή λέξη **αἰδώς** (ντροπή) προῆλθε ὁ ἀναιδής, ἀλλά καί ὁ κίναιδος=ὁμοφυλόφιλος (αὐτός πού κινεῖ τήν αἰδῶ).

Πέδη, σημαίνει δέσιμο καί τώρα λέμε πέδιλο. Ἐπίσης χρησιμοποιοῦμε τή λέξη χειροπέδες καί τροχοπέδη.

Ἀπό τό **φάος**, τό φῶς προέρχεται ἡ φράση φαινές ιδέες.

Ἄγχω, σημαίνει σφίγγω τό λαιμό, σήμερα λέμε ἀγχόνη. Ἐπίσης ἄγχος εἶναι ἡ ἀγωνία ἀπό κάποιο σφίξιμο, ἢ ἀπό πίεση.

Βρύχια σπόν Ὅμηρο εἶναι τά βαθιά νερά, ἐξ οὗ καί το ὑποβρύχιο.

Φερνή ἔλεγαν τήν προίκα. Ἀπό ἐκεῖ ἐπικράτησε τήν καλὰ προικισμένη νά τή λέμε «πολύφερνη νύφη».

Τό γεῦμα στό ὁποῖο ὁ κάθε παρευρισκόμενος ἔφερνε μαζί του τό φαγητό του λεγόταν **ἔρανος**. Ἡ λέξη παρέμεινε, μέ τή διαφορά ὅτι σήμερα δέν συνεισφέρουμε φαγητό, ἀλλά χρήματα.

Ὑπάρχουν λέξεις, ἀπό τά χρόνια του Ὁμήρου, πού ἐνῶ ἡ πρώτη τους μορφή μεταβλήθηκε - ἡ χεῖρ ἔγινε χέρι, τό ὕδωρ νερό, ἡ ναῦς ἔγινε πλοῖο, στή σύνθεση διατηρήθηκε ἡ πρώτη μορφή τῆς λέξεως.

Ἀπό τή λέξη **χεῖρ** ἔχομε: χειρουργός, χειριστής, χειροτονία, χειραφέτηση, χειρονομία, χειροδικῶ κ.τ.λ.

Ἀπό τό **ὑδωρ** ἔχομε τίς λέξεις: ὕδρευση ὕδραγωγεῖο, ὕδραυλικός, ὑδροφόρος, ὑδρογόνο, ὑδροκέφαλος, ἀφυδάτωση, ἐνυδρεῖο, κ.τ.λ.

Ἀπό τή λέξη **ναῦς** ἔχομε: ναυπηγός, ναύαρχος, ναυμαχία, ναυτικός, ναυαγός, ναυτιλία, ναύσταθμος, ναυτοδικεῖο, ναυαγοσώσης, ναυτία, κ.τ.λ.

Σύμφωνα μέ τά προαναφερθέντα παραδείγματα προκύπτει ὅτι: Δέν ὑπάρχουν ἀρχαῖες καί νέες Ἑλληνικές λέξεις, ἀλλά μόνο Ἑλληνικές.

Ἡ Ἑλληνική γλῶσσα εἶναι ἐνιαία καί οὐσιαστικά ἀδιαίρετη χρονικά.

Ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Ὁμήρου μέχρι σήμερα προστέθηκαν στήν Ἑλληνική γλῶσσα μόνο ἐλάχιστες λέξεις.

Ἡ γνώση τῶν ἐννοιῶν τῶν λέξεων θά μᾶς βοηθήσει νά καταλάβουμε ὅτι μιλάμε μία γλῶσσα πολύ παλιά, τή γλῶσσα τῆς

ὁμηρικῆς ποίησης, μιά γλῶσσα πού δέν ἀνακάλυψε ὁ Ὅμηρος ἀλλά ὑπῆρχε πολύ πρὶν ἀπὸ αὐτόν.

Σκοπὸς μας εἶναι νά ἀνακαλύψουμε τίς ἔννοιες τῶν λέξεων γιὰ νά μπορέσουμε νά ἐκφραστοῦμε πληρέστερα καί πλατύτερα ἀλλὰ καί νά ἐπικοινωνήσουμε καλύτερα.

Μέ τὴν εὐρύτερη γνώση τῆς γλῶσσας μας θά ἔχουμε τὴ δυνατότητα νά κατανοοῦμε καί τὰ Ἱερά μας Κείμενα καί νά ἐμβαθύνουμε στὰ Θεῖα νοήματα τους.

Γιὰ τὴ Διασκευή ἀπὸ τὸ Διαδίκτυο:

B. E.

Pussy Riot

Ὁ κόσμος συγκλονίζεται ἀπὸ τὰ τραγικά καί σοβαρά γεγονότα, ἄνθρωποι ζοῦν σέ συνθήκες πού ὑποτίθεται ὅτι ἡ “πρόοδος” καί ὁ “πολιτισμός” τοῦ 21ου αἰῶνα ἔχει ἐξαφανίσει, κι ὅλο τὸ καλοκαίρι, ὁ διεθνὴς τύπος ἀσχολεῖται καθημερινά μέ τρεῖς νέες γυναῖκες πού βεβήλωσαν τὴν Ἐκκλησία τοῦ Σωτῆρος στὴ Μόσχα καί τραγουδοῦσαν –μέ σκεπασμένα πρόσωπα– ἀντικαθεστωτικά τραγούδια μέ τρόπο βλάσφημο, παρακαλῶντας –δῆθεν– τὴν Παναγία νά ἀπαλλάξει τὴ Ρωσία ἀπὸ τὸν Πούτιν.

Μέ μιά πραγματικά ἀξιοθαύμαστη καθοδήγηση τῆς κοινῆς γνώμης, ὁ ξένος τύπος ἐπιδόθηκε στό συνηθισμένο παραλήρημα περὶ ἐλευθερίας τῆς τέχνης καί περὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν καλλιτεχνῶν νά ἐκφράζονται ἐλεύθερα, χωρὶς νά φοβοῦνται τίς συνέπειες.

Ἔχω μεγάλη ἀπορία νά δῶ ἂν θά κρατοῦσαν τὴν ἴδια στάση σέ περίπτωση πού ἓνα παρόμοιο συγκρότημα ὁρμοῦσε στὰ ἀνάκτορα τοῦ Μπάκινγχαμ στό Λονδίνο γιὰ νά παρακαλέσει τὴν Παναγία νά ἀπαλλάξει τὴν Βρετανία ἀπὸ τὴν Ἑλισάβετ. Θά μιλοῦσαν καί τότε γιὰ ἐλευθερία τῆς τέχνης;

Ἦ μήπως θά σκέφτονταν τό δικαίωμα στήν ἐλεύθερη καί ἄφοβη ἔκφραση τῶν καλλιτεχνῶν, ἂν κάποιο συγκρότημα παραβίαζε τήν ἀσφάλεια τοῦ Λευκοῦ Οἴκου καί προσευχόταν νά μᾶς λυτρώσει ὁ Θεός ἀπό τόν Ὀμπάμα καί ἀπό τόν παν-ηλίθιο πού ἐτοιμάζουν γιά διάδοχό του; Φαντάζεστε τό FBI νά χειροκροτεῖ τίς τραγουδίστριες;

Ἀλλά, βέβαια, ὁ Λευκός Οἶκος καί τό Μπάκινγχαμ εἶναι ἱεροί τόποι. Ποῦ νά συγκριθοῦν μέ τό Ναό τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ!...

Τελικά, ἀφοῦ ἀκόμα καί ὁ ἴδιος ὁ Πούτιν ἔκανε ἔκκληση στό δικαστήριό γιά ἐπιείκεια, οἱ τρεῖς Pussy Riot καταδικάστηκαν σέ δύο χρόνια φυλάκιση πού, προφανῶς, θά μειωθεῖ μετά ἀπό ἐφέσεις πού ἀκολουθοῦν συνήθως τίς δικαστικές αποφάσεις. Οἱ ὑποστηρικτές τους ὅμως, οἱ ὁποῖοι εἶναι φανερό ὅτι προσπαθοῦν νά βροῦν ἀφορμές γιά νά μετατρέψουν τή Ρωσία σέ μιά νέα Συρία, ἔχουν ξεπεράσει κάθε ὅριο.

Τό Σάββατο 18 Αὐγούστου 2012, ἡ θεωρούμενη ἐγκυρότερη ἔφημερίδα τοῦ κόσμου, οἱ Times τοῦ Λονδίνου, κυκλοφόρησαν στήν ἠλεκτρονική τους ἔκδοση ἕνα video στό ὁποῖο παρουσίαζαν τίς ἐκδηλώσεις συμπαραστάσης στίς τρεῖς Pussy Riot ἀπό ὅλο τόν κόσμο. Σ' αὐτό τό video δείχνουν μία γυμνόστηθη γυναῖκα πού φοράει μόνον ἕνα κολλητό σορτσάκι, νά κόβει μέ ἠλεκτρικό πριόνι ἕναν τεράστιο Σταυρό μέ τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί νά πανηγυρίζει ἑξαλλη ὅταν ὁ Σταυρός πέφτει στή γῆ!...

Οἱ φωτογράφοι κι οἱ δημοσιογράφοι τῶν Times ἦταν ἐκεῖ γιά νά ἀπαθανάτισουν τή μισόγυμνη μαινάδα νά γκρεμίζει τόν Ἐσταυρωμένο! Αὐτό θά πεῖ ἐλευθερία ἔκφρασης τῆς τέχνης. Ἦταν κι ἐκείνη ἰέρεια τῆς τέχνης πού ἔψαχνε τρόπο νά ἐκφραστεῖ!...

Ἐγώ θά τό σχολίαζα κάπως ἀλλιῶς, ἀλλά ἡ εὐπρέπεια μοῦ ἐπιβάλλει νά βάλω ἐδῶ τελεία. Σέ σᾶς ὅμως, δέν ἔχω δικαίωμα νά στερήσω τήν ἐλευθερία τῆς ἔκφρασης!!!

Νινέττα Βολουδάκη

ΕΓΩ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΩ ΝΑ ΞΕΡΩ ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ!!!

Ήταν πρωί, περίπου 8³⁰, όταν ένας ηλικιωμένος περίπου 80 χρονών, με ράμματα στον αντίχειρα του, έφτασε στο νοσοκομείο. Είπε ότι ήταν βιαστικός, και ότι είχε ένα άλλο ραντεβού στις 9⁰⁰.

Η νοσοκόμα πού τον ανέλαβε τον έβαλε να καθίσει κάπου, γνωρίζοντας ότι θα έπαιρνε πάνω από μία ώρα για να τον δει κάποιος γιατρός. Τόν είδε να κοιτάει επίμονα το ρολόι του και επειδή δεν ήταν και πολύ απασχολημένη αποφάσισε να δει τη πληγή του. Αφού την εξέτασε προσεκτικά, είδε ότι η πληγή στον αντίχειρα είχε έπουλωθεί και έτσιμίλησε με τους γιατρούς για να αφαιρέσουν τα ράμματα.

Ενώ του φρόντιζε τα ράμματα, τον ρώτησε αν είχε άλλο ραντεβού με γιατρό σήμερα. Ο ηλικιωμένος είπε πώς δεν είχε ραντεβού με γιατρό αλλά έπρεπε να πάει στο γηροκομείο για να φάει πρωινό με τη σύζυγό του. Η νοσοκόμα τον ρώτησε πώς πήγαινε από θέμα υγείας ή σύζυγός του. Ο ηλικιωμένος απάντησε ότι η γυναίκα του ήταν θύμα της νόσου Alzheimer. Της είπε ακόμα ότι η γυναίκα του δεν ήξερε ποιος ήταν και ότι δεν μπορούσε να τον αναγνωρίσει τα τελευταία 5 χρόνια.

Η νοσοκόμα έμεινε έκπληκτη, και τον ρώτησε: «Και γιατί συνεχίζεις και πās κάθε πρωί, αφού δεν ξέρει ποιος είσαι;» Ο ηλικιωμένος χαμογέλασε, χαϊδεψε το χέρι της νοσοκόμας και είπε: «Δέν μέ γνωρίζει, αλλά εγώ εξακολουθώ να ξέρω ποιά είναι....»

ΣΧΟΛΙΟ

Ακριβώς τό ίδιο συμβαίνει και μέ την πατρίδα μας. Μέ τόσους προδότες ήγέτες πού την κυβερνάνε, μοιάζει να μήν αναγνωρίζει τά παιδιά της, μοιάζει να πάσχει από Alzheimer...

Μας προτρέπουν, λοιπόν, να φύγουμε, να την εγκαταλείψουμε για να βρούμε σε άλλες χώρες την προκοπή και την ευμάρεια.

Όστόσο εμείς πού ξέρουμε ότι οι αλλεπάλληλες και αδιάκοπες προδοσίες την έχουν φέρει σ' αυτήν την κατάσταση, δεν πρόκειται να την εγκαταλείψουμε.

Γιατί ακόμα και τώρα πού (όπως και άλλοτε) μοιάζει σάν χαμένη και κοιτάζει μέσα στά έρείπια, εμείς εξακολουθοῦμε να ξέρουμε ποιά είναι, είναι ή μεγάλη μας αγαπημένη, ή Έλλάδα μας πού μέσα στά έρείπια, ψάχνει να βρεϊ... εμάς!!

Τό τέλος τῶν σχολικῶν βιβλίων!

Μία πολύ λιτή, συγκινητική καί ἐξόχως πολιτική ἀνακοίνωση ἐξέδω-
σε ὁ σύλλογος ἐργαζομένων στόν Ὅργανισμό Ἐκδόσεως Διδα-
κτικῶν Βιβλίων γιά τή διάλυση τοῦ Ὁργανισμοῦ στό πλαίσιο τῆς περικοπῆς
ἐταιρειῶν τοῦ Δημοσίου. Τά σχόλια ἀνήκουν στούς ἀναγνώστες:

«Σέ λίγες ὥρες ὁ Ο.Ε.Δ.Β. (Ὁργανισμός Ἐκδόσεως
Διδακτικῶν Βιβλίων) θά ἀποτελεῖ παρελθόν, καταργεῖται
ὀριστικά. Μετά ἀπό 75 χρόνια ἡ κουκουβάγια τῆς σοφίας
καί τῆς ἀρετῆς “πετάει μακριά”, γιατί κάποιοι ἀποφάσισαν
ὅτι δέν ἔχει θέση στή σύγχρονη μνημονιακή ἐκπαίδευση.
Ἡ μόρφωση θά γίνεται πλέον ἡλεκτρονικά. Τό μέλλον
εἶναι...μόνο το “ἡλεκτρονικό βιβλίο” καί οἱ “διαδραστικοί
πίνακες”. Οἱ ἐργαζόμενοι στόν Ο.Ε.Δ.Β. πού ὅλα αὐτά
τά χρόνια ἐξέδωσαν καί διένειμαν τρία δισεκατομμύρια
βιβλία σέ ἑκατομμύρια μαθητές, ἀποχωροῦν περήφανοι γιά τή συμβολή τους στή
Δημόσια καί Δωρεάν Παιδεία, γιά τή διαχείριση τοῦ δημόσιου χρήματος (μέσο
κόστος κάθε βιβλίου 0,70 εὐρώ), γιά τήν ἀπουσία διαφθορᾶς καί διαπλοκῆς
τους, γιά τό ὅτι κατόρθωσαν νά περισώσουν ἀπό τόν ιδιωτικό φορέα, τήν ἱστορία
τῶν σχολικῶν βιβλίων, δεκαπέντε χιλιάδες πρωτότυπα ἔργα ζωγραφικῆς πού
κοσμοῦσαν κάποτε τά σχολικά βιβλία (Τσαρούχης, Γκίκας, Γραμματικόπουλος,
Τάσος κ.λπ.), τριάντα χιλιάδες (30.000) βιβλία, πολλά σπάνιων ἐκδόσεων, πού
ἀποτελοῦν πλέον περιουσία τοῦ ὑπουργείου Παιδείας.

Οἱ ἐργαζόμενοι ἀποχωροῦν μέ πίκρα καί ἀνησυχία γιά τό μέλλον τῆς ἐκδοσης
καί διανομῆς τῶν σχολικῶν βιβλίων. Ζήσανε τή φετινὴ χρονιά, τή χειρότερη ἀπό
ιδρύσεως τοῦ Ο.Ε.Δ.Β., πού τά βιβλία στάλθηκαν μέ τεράστια καθυστέρηση,
πού τά λάβη καί οἱ παραλείψεις τῶν ἰδυνόντων στοίχησαν ἑκατομμύρια στούς
Ἑλλήνες πολίτες, προάγγελος τῶν ὅσων πρόκειται νά ἐπακολουθήσουν τή φετινὴ
χρονιά, πού ἐκτιμοῦμε ὅτι εἶναι πολύ χειρότερη ἀπό κάθε πλευρά. Οἱ ἐργαζόμενοι
εὐχαριστοῦν ὁλόκληρη τήν εκπαιδευτικὴ κοινότητα γιά τήν πολὺχρονη συνεργασία
καί ὑπόσχονται νά συνεχίσουν τόν ἀγῶνα γιά μία ΔΗΜΟΣΙΑ & ΔΩΡΕΑΝ
ΠΑΙΔΕΙΑ στήν ὑπηρεσία τοῦ λαοῦ. Ἡ κουκουβάγια τῆς σοφίας καί τῆς ἀρετῆς
ἐλπίζει νά μὴν ξεχασθεῖ καί ὀνειρεύεται τή μέρα πού σέ μία Ἑλλάδα ἐλευθέρη
καί ἀπαλλαγμένη ἀπὸ δανειστές - ἐπιτηρητές - τροϊκανούς, θά ξανακληθεῖ νά
προσφέρει τίς ὑπηρεσίες της γιά τήν ἐκπαίδευση τῶν μαθητῶν»

Ἄν κοιτάξουμε γύρω μας, ὑπάρχουν κι ἄλλοι

Παρατηρῶντας τή σημερινή νεολαία διαπιστώνουμε ὅτι στήν πλειοψηφία τους τά σημερινά παιδιά δέν σέβονται τούς ἄλλους ἀνθρώπους πού ὑπάρχουν γύρω τους. Συμπεριφέρονται σάν νά τούς ἀνήκει δικαιοματικά τό περιβάλλον πού ζοῦν καί θεωροῦν ὅτι μποροῦν νά ζοῦν ὅπως ἐπιθυμοῦν χωρίς νά ρωτοῦν κανέναν καί χωρίς νά ἐξετάζουν ἄν ἐνοχλοῦν τούς ἄλλους ἀνθρώπους. Τό καθένα κοιτάζει πώς θά ἱκανοποιήσῃ τίς δικές του ἀνάγκες, πώς θά ἐπικρατήσῃ στό περιβάλλον του, ἀγνοῶντας παντελῶς τούς γύρω του. Τά βλέπουμε, γιά παράδειγμα, στό δρόμο ἢ στά μέσα μαζικῆς μεταφορᾶς νά κυκλοφοροῦν παρέες μιλῶντας καί γελῶντας δυνατά, συχνά χρησιμοποιοῦντας πολύ ἄσχημη γλῶσσα, χωρίς νά ἀπασχολοῦνται μέ τό ἄν ὁ ὑπόλοιπος κόσμος ἐνοχλεῖται μέ τή φασαρία τους. Κάπου-κάπου δέ, ἀνοίγουν καί τά κινητά τους προσθέτοντας στήν φασαρία τῆς παρέας καί τούς ἐξ ἀποστάσεως φίλους. Οἱ γονεῖς, βέβαια, δέν συνειδητοποιοῦμε εὐκόλα αὐτή τή συμπεριφορά στά δικά μας τά παιδιά, παρά μόνο ὅταν αὐτά φθάνουν νά ἀγνοοῦν κι ἐμᾶς τούς ἴδιους. Ἴσως ἔχουμε συνηθίσει κιόλας τή φασαρία τους, ὅποτε εὐρισκόμενοι σέ δημόσιο χῶρο δέν ἐξετάζουμε ἄν αὐτή ἢ φασαρία ἐνοχλεῖ τούς ἄλλους ἀνθρώπους.

Ὅσο εἶναι μικρά, τά δικαιολογοῦμε κιόλας, λέγοντας ὅτι παιδιά εἶναι, δέν καταλαβαίνουν. Ὅταν ὅμως μεγαλώσουν κι ἔχουν παγιωθεῖ σέ μιά νοοτροπία τότε μᾶς κακοφαίνεται.

Μοῦ εἶχε κάνει ἐντύπωση ἓνα παιδάκι τό ὁποῖο, ἀπό ἐνός ἔτους ἀκόμη, γιά νά σταματήσῃ τή φασαρία πού ἔκανε στήν Ἐκκλησία ἀρκοῦσε ἢ μαμά του νά τοῦ ψιθυρίσῃ στό αὐτί: «βλέπεις τώρα ὅτι ἐνοχλεῖς τή διπλανή κυρία μέ τίς φωνές σου;» Τό παιδάκι τότε ἔριχνε μιά λοξή ματιά στήν διπλανή κυρία καί σταματοῦσε ἀμέσως! Αὐτό τό παράδειγμα εἶναι μᾶλλον μιά ἐξαίρεση στό γενικό κανόνα, πού ἀποδεικνύει πάντως ὅτι ὁ σεβασμός πρὸς τόν διπλανό μας μπορεῖ νά διδαχθεῖ στά παιδιά!

Ἄν τό καλοσκεφτοῦμε ὅμως, αὐτή ἢ συμπεριφορά δέν εἶναι μόνο τῶν παιδιῶν. Παρατηρεῖται κατὰ κόρον καί στούς μεγάλους. Δέν εἶναι λίγες οἱ φορές πού ἔτυχε νά περπατᾶμε στό δρόμο καί δεχθήκαμε μιά δυνατή σπρωξιά ἀπό διερχόμενο περαστικό καθώς μᾶς προσπερνοῦσε, χωρίς, βεβαίως, τίς περισσότερες φορές, νά γυρίσῃ νά μᾶς κοιτάξῃ καί νά ζητήσῃ συγνώμη...

Μιά Κυριακή, κατὰ τή διάρκεια τῶν καλοκαιρινῶν μας διακοπῶν, σέ ἓναν ἐπαρχιακό Ναό, παρατηροῦσα μπροστά μου μιά νέα μητέρα, ἢ ὁποία ἦρθε στήν Ἐκκλησία τή μέση τῆς Θείας Λειτουργίας καί προσπαθοῦσε σέ

έναν γεμάτο Ναό, τοῦ ὁποίου ἡ χωρητικότητα ἦταν τό πολύ γιά ἑβδομήντα ἄτομα, νά στριμωχεῖ καί νά σταθεῖ σέ ἕνα μικρό διαδρομάκι, ἀνάμεσα στίς καρέκλες πού βρίσκονταν στήν μεριά τῶν γυναικῶν καί σέ ἕνα τραπεζάκι πού εἶχε ἐπάνω Ἅγιο Λεῖψανο τοπικοῦ Ἁγίου, ἔχοντας μάλιστα, μιὰ τεράστια τσάντα στόν ὦμο καί τραβώντας ἕνα πιτσιρίκι ἀπό τό χέρι! Ὅπως ἦταν φυσικό ἡ τεράστια τσάντα χτύπησε στό κεφάλι τήν διπλανή κυρία πού εἶχε τήν «τύχη» νά στέκεται στήν πρώτη καρέκλα καί «βολεύτηκε» ἐκεῖ, πάνω στό κεφάλι της! Ἡ μητέρα δέν ἀντιλήφθηκε τίποτε, οὔτε ἀπασχολήθηκε νά ἐξετάσει ἂν δίπλα στεκόταν ἄλλος ἄνθρωπος ἢ ὄχι. Εἶδε μιὰ θέση μέσα στήν Ἐκκλησία πού ἤθελε νά πάει καί πῆγε! Οὔτε ὅταν ἡ κυρία, διστακτικά, ἀπομάκρυνε τήν τεράστια τσάντα ἀπό τό κεφάλι της, κατάλαβε τίποτε!

Αὐτό τό φαινόμενο τό παρατηροῦμε πολλές φορές κάθε μέρα. Μέσα στήν Ἐκκλησία, μέσα στό λεωφορεῖο, μέσα στά μαγαζιά, μέσα στό ἄσανσέρ.. μπαίνουν οἱ ἄνθρωποι, ἀδιαφορώντας γιά τό ποιός βρίσκεται ἤδη ἐκεῖ καί ἔρχονται νά πιάσουν τή θέση πού τούς ἀρέσει σάν νά μήν ὑπάρχει κανείς ἄλλος! Ἰδιαιτέρως δέ στούς Ἱερούς Ναούς, πολλές γυναῖκες ἔρχονται πρός τό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας καί ἀπαιτοῦν, στήν κυριολεξία, νά ἀδειάσει κάποια θέση γιά νά καθίσουν, χωρίς νά σκέφτονται ὅτι ὁ ἄλλος ἄνθρωπος ἐνδέχεται νά χρειάζεται νά καθίσει στή θέση του, γιατί ἔχει ἔρθει ἀπό τό πρωί καί μπορεῖ νά εἶναι τώρα κουρασμένος! Ἄν ἔχουν δέ καί πιτσιρίκια μαζί τους, τότε ἡ ἀπαίτηση ἔχει ἀμέσως τήν δικαιολογία της: «μικρό παιδάκι εἶναι, πρέπει νά βρεῖ ἕνα χῶρο νά καθίσει καί .. νά εἶναι καί ἄνετος!»! Τώρα, ἂν δέν κάθεται καλά καί ἐνοχλεῖ τούς διπλανούς (ἡ ἀκόμη περισσότερο καί τούς πιό μακριά!!) δέν πειράζει, γιατί ...εἶναι παιδί!

Μέ αὐτήν τήν τακτική μεγαλώνοντας τά παιδιά εἶναι ἀπολύτως φυσικό κι αὐτά νά μήν μάθουν νά ὑπολογίζουν τούς ἄλλους. Μαθαίνουν ὅτι μόνο αὐτά ὑπάρχουν στό σύμπαν καί κανείς ἄλλος. Ὅπως κι ἐμεῖς οἱ γονεῖς αὐτό δείχνουμε. Ὅτι μόνο ἐμεῖς ὑπάρχουμε στόν κόσμο καί κανείς ἄλλος! Τά δικά μας προβλήματα εἶναι τά πιό σημαντικά, ἡ δική μας ἡ θέση εἶναι πάντα ἡ πιό δύσκολη καί πρέπει νά ἐπιστρατευθεῖ τό σύμπαν νά τή διορθώσει, οἱ δικές μας ἐπιθυμίες εἶναι οἱ πιό σημαντικές καί πρέπει ἄμεσα νά ἐκπληρωθοῦν...

Στήν πραγματικότητα ὅμως, ὅταν βάλουμε στήν ἄκρη τόν ἑαυτό μας καί κοιτάξουμε γύρω μας, διαπιστώνουμε συχνά ὅτι οἱ ἀνάγκες τῶν ἄλλων ἀνθρώπων –τίς ὁποῖες μέχρι τώρα δέν βλέπαμε– εἶναι μεγαλύτερες ἀπό τά δικά μας «μηδαμινά» προβλήματα. Ἡ δική μας θέση, τήν ὁποία μέχρι τώρα θεωρούσαμε δεινή, εἶναι πολύ καλύτερη ἀπό τήν θέση ἄλλων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δέν πρόβαλαν τό πρόβλημά τους, ὅπως ἐμεῖς, παρ' ὅτι ἦταν πολύ πιό σοβαρό!

Βγαίνοντας, λοιπόν, ἀπό τόν ἑαυτό μας καί κοιτάζοντας ἀντικειμενικά

τόν κόσμο, διαπιστώνουμε ότι τὰ προβλήματά μας τελικά εἶναι μηδαμινά ἢ ἀνύπαρκτα! Γκρινιάζουμε γιατί μᾶς μειώθηκε ὁ μισθός καί δέν ἔχουμε περίσσειμα χρημάτων νά ξοδέψουμε γιά νά διασκεδάσουμε καί νά «ξεδώσουμε», τή στιγμή πού στόν διπλανό μας τὰ χρήματα δέν φθάνουν γιά νά ζήσει τήν οἰκογένειά του. Γκρινιάζουμε γιατί ἔχουμε βαρεθεῖ τή ἐργασία πού κάνουμε, τή στιγμή πού ὁ διπλάνός μας ἔχασε τή δουλειά του. Γκρινιάζουμε γιατί ἔχουμε δύο παιδιά καί δέν μπορούμε νά προλάβουμε ὅλα αὐτά πού θέλουμε νά κάνουμε, ἐνῶ ὁ διπλάνός μας ἔχει περισσότερα παιδιά ἢ ἄλλες πολύ σημαντικές ὑποχρεώσεις καί καταβάλλει πολλαπλάσιο κόπο μέσα στή μέρα...

Ἄν κοιτάξουμε, λοιπόν, γύρω μας θά δοῦμε ὅτι ὑπάρχουν κι ἄλλοι ἄνθρωποι! Ἄνθρωποι μέ τὰ δικά τους προβλήματα, τίς δικές τους ἀνάγκες, τό δικό τους δικαίωμα στή ζωή, τό ὁποῖο δέν ἔχουμε ἐμεῖς δικαίωμα νά περιορίζουμε! Πρέπει νά γίνει συνείδηση στόν καθένα μας ὅτι:

Δέν ἔχω δικαίωμα νά σπρώξω τόν μπροστινό μου γιά νά περάσω πρῶτος, γιατί ὁ μπροστινός μου ἦρθε πολύ πρίν ἀπό μένα.

Δέν ἔχω δικαίωμα νά παρακάμψω τή σειρά καί νά βγῶ μπροστά γιατί ὑπάρχουν κι ἄλλοι πρίν ἀπό μένα, οἱ ὁποῖοι ἐνδέχεται νά βιάζονται τό ἴδιο.

Δέν ἔχω δικαίωμα νά μιλάω στό κινητό μου δυνατά, στή μέση της πλατείας γιατί οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ἐνδέχεται νά ἐνοχλοῦνται ἀλλά καί γιατί δέν εἶναι εὐγενικό οὔτε δείχνει σωφροσύνη τό νά καθιστῶ κοινό ἀκρόαμα τή συζήτησή μου.

Δέν ἔχω δικαίωμα νά ἀφήνω τό παιδί μου νά κάνει φασαρία σέ δημόσιο χῶρο γιατί οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι δέν φταῖνε σέ τίποτε...

Τελικά, στόν 21ο αἰῶνα, ἀπ' ὅτι φαίνεται, οἱ συνθῆκες κοινωνικῆς συμβίωσης εἶναι χειρότερες ἀπό αὐτές πού βίωναν οἱ ἄνθρωποι στό παρελθόν! Διότι παλιά, ὅσο δύσκολη καί ἂν ἦταν ἡ ζωή τῶν ἀνθρώπων, ὁ ἕνας σεβόταν τόν ἄλλο, ὁ ἕνας βοηθοῦσε τόν ἄλλο, ὁ ἕνας ζοῦσε γιά τόν ἄλλο, γιατί ἔδιναν προτεραιότητα στήν πνευματική τους ζωή καί στίς ὁδηγίες τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό καί ἦταν οἱ κοινωνίες καλύτερες! Σήμερα, ἐν ὀνόματι τῆς προστασίας τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων ἔχουμε ἰσοπεδώσει τὰ δικαιώματα τῶν ἄλλων! Ἡ ἀτομική ἐλευθερία ἔχει ἀφανίσει καί τήν στοιχειώδη εὐγένεια! Ὅμως δέν πρέπει νά ξεχνᾶμε ὅτι ἡ εὐγένεια εἶναι στοιχεῖο τοῦ πολιτισμοῦ καί δείχνει τό ἐπίπεδο τῆς πνευματικῆς στάθμης τοῦ ἀνθρώπου.

Μαρίνα Διαμαντῆ

ΟΜΟΙΟΠΑΘΗΤΙΚΗΣ ΠΑΡΕΠΙΟΜΕΝΑ

Στό τεύχος 118 -'Απρίλιος 2012- του περιοδικού μας δημοσιεύσαμε άρθρο του Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Τροχαλάκη περί τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς, ὅπως τὴν ἄσκησαν κατὰ τὸ παρελθόν ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ἰδιαίτερος στὸ χῶρο τῆς Ρωσίας.

Τὸ ἄρθρο δημοσιεύθηκε μὲ τὴν ἔνδειξη «**ἐλεύθερο βῆμα τῆς Ἑνοριακῆς Εὐλογίας**», διότι ἀφ' ἐνός θέλαμε νὰ κρατήσουμε ἀποστάσεις ἀπὸ ἓνα θέμα πού διχάζει τὸ Ὁρθόδοξο πλήρωμα, ἀφοῦ πλέον σήμερα ἡ Ὁμοιοπαθητικὴ ἔχει νοθευθεῖ ἀπὸ τὴν ἀνάμειξη σ' αὐτὴν κυρίως ἀποκρυφιστῶν ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπων μὲ ψυχολογικὴ νοσηρότητα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ δυσκολεύεται κανεὶς νὰ ξεχωρίσῃ τίς ὁποῖες θεραπευτικὲς ἀλήθειες τῆς ἀπὸ τὴν σωρεῖα τῶν πλανῶν καὶ δεισιδαιμονιῶν πού ἔχουν σ' αὐτὴν παρεισφύρει καί, ἀφ' ἑτέρου, ἐπειδὴ θέλαμε νὰ προκληθῇ διάλογος καὶ νὰ δοθῇ λόγος σέ κάθε ἓνα ἐκφραστὴ ὁποῖων ἀπόψεων ἐπὶ τοῦ θέματος, ἀφοῦ τίποτε δέν πρέπει νὰ μένῃ κρυφὸ ἀλλὰ ὅλα νὰ ἔρχονται στὴν ἐπιφάνεια ὥστε τὸ **Φῶς** νὰ ἀποδεικνύῃ ἂν αὐτὸ πού ἐνεργοῦμε ἔχει τὴ σφραγίδα τῆς γνησιότητος ἢ εἶναι νόθο.

Αὐτές, βεβαίως, οἱ ἀποστάσεις μας δέν εἶναι μομφή κατὰ τοῦ π. Χρυσοστόμου, ἀφοῦ ἐκεῖνος ἔθιξε τὸ θέμα καθαρὰ θεολογικά καὶ ἀγιοπατερικά, ἀποστασιοποιημένος ἀπόλυτα ἀπὸ ὁποῖες ἀποκρυφιστικὲς ἢ δαιμονικὲς προσμίξεις καὶ παρεμβάσεις στὴν ἄσκηση τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς. Κατέθεσε θεολογικὲς ἀπόψεις, σέ βαθμὸ καὶ ἔκταση πού μέχρι σήμερα δέν εἶχαν καταγραφεῖ, ἐρεύνησε ἱερές Μονές καὶ ἀρχαῖα συγγράμματα, ἐνισχύθηκε στὸ ἔργο αὐτὸ μὲ τίς ἱατρικὲς του γνώσεις ὡς ἱατρός καὶ γνώρισε τὴν Ὁμοιοπαθητικὴ ἀπὸ τὸν Βασίλειον Φωτιάδη, ὁ ὁποῖος, σύμφωνα μὲ πληροφορίες μας, ὑπῆρξε ἱατρός τοῦ μακαριστοῦ μεγάλου Ὑμνογράφου τῆς Ἐκκλησίας μας π. Γερασίμου Μικραγιαννανίτου. Ἐπίσης, ὁ π. Χρυσόστομος, εἰς ἀπάντησιν ἐναντίον τοῦ κατηγορίας, πού δημοσιεύθηκε, μᾶς ἐδήλωσε ὅτι δέν ἀνήκει πλέον σέ καμμιά Ἑταιρεία Ὁμοιοπαθητικῆς, ἀλλὰ ἔχει ἀπὸ 15ετίας διακόφει κάθε ἐπικοινωνία μὲ ὁποιαδήποτε τέτοιου εἶδους Ἑταιρεία.

Ἡ ἐπιθυμία μας, ὅμως, γιά διάλογο δέν ἔτυχε ἀπ' ἀρχῆς ἱκανοποιήσεως, ἀλλά ἀκολουθήθηκε ἀπό ἀναγνώστες μας μιά τεθλασμένη ὁδός, πρᾶγμα τό ὁποῖο ἔδωσε τήν εὐκαιρία σέ ἐπικριτάς μας νά μᾶς εἰρωνευθοῦν ὅτι τάχα ἀλλάξαμε ἀπόψεις καί γίναμε κήρυκες τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς! Εὐτυχῶς ἐπεκράτησε τό χριστιανικό ἦθος καί ὁ διάλογος τέθηκε σέ σωστό δρόμο, γι' αὐτό καί παραθέτουμε τό μεσολαβῆσαν ἀπό τῆς πρώτης δημοσιεύσεως ἱστορικό, ὥστε, πέραν τῆς ἐνημερώσεως τῶν ἀναγνωστῶν μας, νά καταδειχθῇ ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη ἄνθρωποι στήν Πατρίδα μας, ὅπως ὁ καθηγητής κ. Κ. Καρακατσάνης, οἱ ὁποῖοι δίδουν μαθήματα ἡθους, διαλόγου καί εἰλικρινοῦς ἐνδιαφέροντος γιά τήν Ἀλήθεια καί μόνο γι' Αὐτήν!

Στίς ἐπιστολές, πού ἀκολουθοῦν, ἀποτυπώνονται τά ὅσα μεσολάβησαν κατά τήν περίοδο τοῦ καλοκαιριοῦ, σχετικά μέ τό θέμα τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς καί τό περιοδικό μας. Πρίν τίς παραθέσουμε, ὅμως, θέλουμε νά διατυπώσουμε κάποιες προτάσεις πού, πιστεύουμε, ὅτι εἶναι χρήσιμες στόν διάλογο πού πρέπει νά γίνη:

1. Ὁ ὅρος Ὁμοιοπαθητική εἶναι παντελῶς ἀδόκιμος ἀφοῦ σημαίνει τήν μέθοδο μέ τήν ὁποία κανεῖς... παθαίνει τά ὅμοια! Αὐτό πού θέλουν νά ἐκφράσουν ὅσοι τήν ἀκολουθοῦν εἶναι ὅτι οἱ ἀσθένειες θεραπεύονται μέ τά ὅμοια, ἄρα πῶς δόκιμος ὅρος θά ἦταν ἡ λέξη Ὁμοιοθεραπευτική. Αὐτό ἔχει ἰδιαίτερη σημασία στήν περίπτωση πού θά προκύψῃ ἀπό τόν διάλογο ὅτι ἡ χρήση βοτάνων καί φυσικῶν οὐσιῶν καί ὁ ὁμοιότροπος μέ τίς ἀσθένειες συνδυασμός τους μπορεῖ νά υἱοθετηθῇ ἀπό τήν ἱατρική ὡς συμπλήρωμα γνώσεών της. Τότε θά πρέπει νά ἀλλάξῃ ἡ ὀνομασία τῆς ἱατρικῆς αὐτῆς πρακτικῆς, γιατί ὁ ὅρος Ὁμοιοπαθητική –πέραν τοῦ ὅτι εἶναι ἀδόκιμος– ἔχει χρησιμοποιηθεῖ καί χρησιμοποιεῖται ἀπό ἀποκρυφιστές καί σατανολάτρες. Τό ἴδιο ἔπραξε καί ἡ Ἐκκλησία μας καί προσέλαβε τό ὄνομα Ὁρθοδοξία ἀντί τοῦ «Καθολική» γιά νά καταστήσῃ σαφές ὅτι δέν ἔχει καμμιά σχέση μέ τήν Καθολική κακοδοξία τῆς Δύσεως.

2. Ὑποστηρίχθηκε ὅτι γιά τήν Ἐκκλησία μας τό θέμα τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς ἔχει λυθεῖ τελεσίδικα σέ Πανορθόδοξες καί Διορθόδοξες Συνδιασκέψεις γιά τίς αἵρέσεις, ὅποτε πρόκειται γιά κατεγνωσμένη αἵρεση. Πῶς τότε ὑπάρχουν μοναστήρια στήν Πατρίδα

μας αλλά και Κληρικοί που ασκούν αυτή την μέθοδο και μένουν ατιμώρητοι να διχάζουν οικογένειες και να παραπλανούν πολλούς; Γνωρίζω ζευγάρια που ο ένας ακολουθεί και ο άλλος απορρίπτει την Όμοιοπαθητική. Και ο ένας και η άλλη έχουν πνευματικό. Οί περιπτώσεις αυτές δεν ενδιαφέρουν την Έκκλησία μας; Μας αρκούν οί Συνδιασκέψεις και οί αποφάσεις στά χαρτιά ή μās ενδιαφέρει ή Άλήθεια, την όποία πρέπει να σαλπίσουμε και να ζητήσουμε να επικρατήσει; Αυτό που γίνεται από Όρθοδόξους Κληρικούς και ιατρούς ή χριστιανούς φαρμακοποιούς, «έν κρυπτῷ και παραβύστῳ», δεν μās απασχολεί; Είναι σωστό να μένουμε αδιάφοροι; Πῶς έννοοῦμε ότι κάτι τελεσίδικα έχει λυθεί από την Έκκλησία μας χωρίς να επιβάλλονται κυρώσεις στους παραβάτες, στους όποιους δεν συγκαταλέγονται μόνο χριστιανοί ιατροί και φαρμακοποιοί αλλά και οί καταφεύγοντες προς θεραπείαν τους λαϊκοί και Κληρικοί και μάλιστα Έπίσκοποι και Αρχιεπίσκοποι;

3. Τό θέμα, λοιπόν, είναι πολύ σοβαρό και πρέπει όλοι να συμβάλλουμε στην κατά Θεόν επίλυσή του. Καλῶ όλους εκείνους που έχουν ασχοληθεί μέ τό θέμα να λάβουν μέρος στη συζήτηση, ή όποία –άν επεκταθῇ πολύ– μπορεί να συνεχισθῇ σέ μιά ειδική ήμερίδα. Ίδιαίτερως παρακαλῶ τόν σεβαστόν μας π. Κωνσταντῖνον Στρατηγόπουλον –καλόν γνώστην τοῦ θέματος– να συμμετάσχη και να κατευθύνῃ τόν διάλογο.

Πρέπει να ἀκουσθοῦν όλες οί φωνές. Δεν είναι χριστιανικό κάποιος να κρύβονται, ένῶ δεν συμφωνοῦν. Ό Θεός δεν μās ἔδωσε «πνεῦμα δειλίας αλλά Πνεῦμα δυνάμεως και σωφρονισμού». Μόνο οί αἰρετικοί κρύβονται γιά να ἐμμένουν έν κρυπτῷ στην αἵρεσή τους.

Παραθέτουμε εὐθύς την γενομένη ἀλληλογραφία και την ἐμπεριστατωμένη μελέτη τοῦ καθηγητοῦ κ. Κων. Καρακατσάνη.

π. Β. Ε. Β.

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ

**Πρός τούς Ὑπευθύνους τῆς Ἱστοσελίδος
τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Γλυφάδας**

Σποράδες 7-7-2012

Εὐρισκόμενος μακριά από την Άθήνα πληροφορήθηκα από email τοῦ «Ἀντιαιρετικοῦ Ἐγκολπίου» ότι ἀναρτήσατε κείμενο-ἀπάντηση σέ

δημοσίευμα τοῦ Περιοδικοῦ μας «Ἐνοριακή Εὐλογία», γιά τήν ὕλη τοῦ ὁποίου εἶμαι ὑπεύθυνος.

Πρόκειται γιά τό κείμενό σας «Περί Ὁμοιοπαθητικῆς» τοῦ κ. Κωνσταντίνου Καρακατσάνη, Καθηγητοῦ Πυρηνικῆς Ἱατρικῆς τοῦ Α.Π.Θ., πού ἀντικρούει τό δημοσίευμα τῆς «Ἐνοριακῆς Εὐλογίας» «Ἡ Ὁμοιοπαθητική στήν Παράδοση τῆς Ὁρθοδοξίας» τοῦ Κληρικοῦ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πέτρας Ἀρχιμανδρίτου Χρυσοστόμου Τροχαλάκη.

Ὡς ὑπεύθυνος τῆς «Ἐνοριακῆς Εὐλογίας» αἰσθάνομαι τήν ὑποχρέωση νά κάμω τίς κατωτέρω διευκρινήσεις καί ἐπισημάνσεις καί, παρακαλῶ, χάριν τῆς Ἀληθείας, νά δημοσιευθοῦν μαζί μέ τό κείμενο τοῦ κ. Καρακατσάνη.

1. Τό Περιοδικό μας παραμένει σταθερά κατά τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς καί προσωπικά ὁ ὑπογραφόμενος ἀπό τῆς χειροτονίας μου, τό 1971, δέν ἔπαυσα νά ἀποτρέπω ἀπό αὐτήν, ὅσους μέ ἐρωτοῦν. Καί μόνο ὅτι ὁ ὅρος «Ὁμοιοπαθητική» ἔχει δημιουργηθεῖ καί χρησιμοποιεῖται ἀπό ἀποκρυφιστάς, ἀρκεῖ γιά νά μήν ἀναφερόμεθα σ' αὐτήν ὡς θιασῶται τῆς. Ὡς ἐπισφράγιση τῶν γραφομένων μου σημειώνω ὅτι ἀπό τίς Ἐκδόσεις «ΥΠΙΑΚΟΗ», πού τελοῦν καί αὐτές ὑπό τήν εὐθύνη μου, εἶχαμε ἐκδόσει πρῶτοι τό κείμενο-καταπέλτη κατά τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς τοῦ γνωστοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἀθαν. Ἀβραμίδη.

2. Φιλοξενήσαμε τό κείμενο τοῦ π. Χρυσοστόμου σέ χώρο τοῦ περιοδικοῦ μας μέ τήν ἔνδειξη «Ελεύθερο Βῆμα τῆς Ἐνοριακῆς Εὐλογίας» γιά νά καταδειχθῇ ὅτι τό κείμενο δέν υἱοθετεῖται ἀπό τό περιοδικό μας ἀλλά δημοσιεύεται γιά νά προκληθῇ διάλογος σέ ἕνα θέμα πού δημιουργεῖ σύγχυση στό Ὁρθόδοξο πλήρωμα. Δέν ἀρκεστήκαμε δέ μόνο στήν ἔνδειξη αὐτή, ἀλλά προτάξαμε καί προλογικό Σημείωμα, στό ὁποῖο ἐξέθεσα τοὺς λόγους τῆς δημοσιεύσεως καί κάλεσα σέ διάλογο ὅλους καί ιδίως ἐκείνους πού ἔχουν ἀσχοληθεῖ ἐπιστημονικά μέ τό θέμα καί δέν υἱοθετοῦν τήν Ὁμοιοπαθητική.

3. Στήν ἔκκλησή μας γιά διάλογο δέν ἀνταποκρίθηκε ὁ καθηγητής κ. Καρακατσάνης ἀφοῦ δέν μᾶς ἔστειλε τήν ἀπάντησή του στό περιοδικό μας, ἀλλά τήν ἔστειλε στήν Ἱ. Μητρόπολη Γλυφάδας πρὸς ἀνάρτηση, δίδοντας ἐμμέσως πλήν σαφῶς τήν ἐντύπωση στοὺς ἀναγνώστες του ὅτι αἰσθάνεται ἀντίπαλος τοῦ περιοδικοῦ μας, δεδομένου ὅτι δέν ἔκαμε τήν παραμικρή ἀναφορά στίς διευκρινήσεις πού προτάξαμε τοῦ δημοσιεύματός μας.

4. Στό περιοδικό μας τονίσαμε ὅτι γιά ἐμᾶς, πρωτεύει ἡ ἐπικράτηση τῆς Ἐνότητος τοῦ Ὁρθοδόξου πληρώματος –πού τώρα δέν ὑπάρχει ὡς πρὸς τό θέμα τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς– καί γι' αὐτό προέβημεν στή δημοσίευση τοῦ ἄρθρου τοῦ π. Χρυσοστόμου.

Ὁ κ. Καρακατσάνης, ὅμως, φαίνεται νά πιστεύη ὅτι δέν ὑπῆρχε

διχογνωμία τῶν πιστῶν (Κληρικῶν καί λαϊκῶν) ὡς πρός τό θέμα, ἀλλά ὅτι τό πρόβλημα δημιουργήθηκε ἀπό τό περιοδικό μας, γι' αὐτό, γράφει, μετὰ τόν σχολιασμό του στό δημοσίευμα τοῦ περιοδικοῦ μας: «Μετά τά ἀνωτέρω ὑπάρχει ἀνάγκη ἢ ὄχι νά τοποθετηθεῖ ἡ ἐπίσημη Ἐκκλησία –στά πλαίσια τῆς Ποιμαντικῆς Τῆς Διακονίας– στό ἐρώτημα ἂν ἡ «Ὁμοιοπαθητική» εἶναι συμβατή μέ τήν (Ὁρθόδοξη) Θεολογία Τῆς;». Ἄν δέν εἶναι αὐτό τό νόημα τῶν γραφομένων του, δέν θά ἔπρεπε νά συγχαρῇ τό περιοδικό μας πού εἶχε τήν τόλμη νά φέρῃ στό προσκήνιο ἕνα θέμα-ἀπόστημα γιά τήν πνευματική ζωή τοῦ λαοῦ μας;

5. Ἡ ἀλήθεια, πάντως, εἶναι ὅτι τό πρόβλημα εἶναι ὑπαρκτό. Πρέπει νά γνωρίζει ὁ κ. Καθηγητής ὅτι σέ ἀρκετά Μοναστήρια τῆς Πατρίδος μας ὑπάρχουν πολλοί Μοναχοί καί Μοναχές –ὑπάρχουν ἀκόμη καί στό Ἅγιο Ὅρος– πού τάσσονται ἀναφανδόν ὑπέρ τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς καί τήν συνιστοῦν ἐνθέρμως. Ἀλλά καί στή Θεσσαλονίκη, πού διδάσκει ὁ κ. Καρακατσάνης, ὑπάρχει Μοναστήρι διακεκριμένου Πνευματικοῦ, πού διατηρεῖ Ὁμοιοπαθητικό Ἱατεῖο! Ἄραγε, αὐτά δέν τά γνωρίζει;

6. Τό πρόβλημα τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς δέν λύεται μόνο μέ τίς καταφορές τοῦ κ. Καθηγητοῦ ἐναντίον τῶν συγγραμμάτων τοῦ γνωστοῦ ἀποκρυφιστοῦ Βυθούλκα (γιατί μόνο σ' αὐτά τά βιβλία ἀναφέρεται καί, μάλιστα, παραβιάζοντας ἀνοικτές θύρες, ἀφοῦ ὁ π. Χρυσοστομος ἀποδοκιμάζει ρητῶς καί κατηγορηματικῶς τήν φιλοσοφία καί τήν ἐπιχειρηματολογία τῶν ἀποκρυφιστῶν), οὔτε λύεται μέ τήν ἀμφισβήτηση τῆς γνησιότητος τῶν συγγραμμάτων τῶν Ρώσων Ἀγίων καί Πνευματικῶν Πατέρων. Γιά τή λύση τοῦ προβλήματος ἀπαιτεῖται ἐπιστημοσύνη ἀληθινή, Ὁρθόδοξη Θεολογία καί Ὁρθόδοξη Ἀνθρωπολογία.

Αὐτό ἐπιχειρήσαμε μέ τό περιοδικό μας. Ἐνα διάλογο περὶωπῆς. Γιά τήν Ἐνότητα τοῦ Ὁρθοδόξου πληρώματος. Φαίνεται, ὅμως, πῶς δέν εἶναι οἱ συνθήκες ὥριμες γιά τέτοιου εἴδους συζητήσεις ἀλλά μόνο γιά ἔριδες καί διχαστικές ἀντιπαραθέσεις. Φαίνεται ἀκόμη, πῶς ἔπαψε πιά νά μετράη στους ἐπιτελικούς “πνευματικούς κύκλους” ἡ προῖστορία καί ἡ ἱστορία κάθε Κληρικοῦ, δηλαδή τό ποιός πραγματικά εἶναι, ἀλλά μετράει μόνο τό ἂν αὐτό πού ἐπιχειρεῖ ἐγκρίνεται ἀπό κάποιους!

Γι' αὐτό, ἐπειδή διαπιστώσαμε ὅτι πλέον «οὐδέν ὠφελεῖ ἀλλά μᾶλλον θόρυβος γίνεται» καί ὅτι ἡ ἐξέλιξη τοῦ ἐγχειρήματός μας ὁδηγεῖ ἀντίθετα ἀπό τόν ἀρχικό μας σκοπό, δηλώνουμε ὅτι τό περιοδικό μας ἀποσύρεται πλέον ἀπό τήν προσπάθεια περαιτέρω συζητήσεως τοῦ θέματος.

Εὐχαριστῶ πολύ γιά τήν φιλοξενία

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

Ὁ καθηγητής κ. Κων. Γ. Καρακατσάνης ἔστειλε ἀμέσως ἀπάντηση:

Θεσσαλονίκη 9-7-2012

Σεβαστέ π. Βασίλειε, εὐλογεῖτε·

Μόλις προχθές υπεύθυνοι τῆς ιστοσελίδος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γλυφάδας μοῦ γνωστοποίησαν τὴν ἐπιστολή, τὴν ὁποῖαν ἀποστείλατε στό «Ἀντιαιρετικό Ἐγκόλπιον» σχετικῶς μέ ἡμέτερο δημοσίευμα περί τῆς «Ὁμοιοπαθητικῆς».

Κατ' ἀρχὴν –καί ἄνευ περιστροφῶν καί δικαιολογιῶν– σᾶς ζητῶ συγγνώμην, π. Βασίλειε, διότι, ὁμολογουμένως, ὁ πρῶτος ἀποδέκτης τοῦ ἡμετέρου πονήματος θά ἔπρεπε νά εἶναι ἡ «ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ».

Προκειμένου νά ἔχετε ἀκριβῆ εἰκόνα τῶν γεγονότων, τά πράγματα ἐξελίχθηκαν ὡς ἐξῆς: Γνωστό μου πρόσωπο ἀπό τὴν Ἀθήνα –γιά τό ὁποῖο γνωρίζω ὅτι ἔχει εὐκολή πρόσβαση σέ πολλούς ιστότοπους καί ιστοσελίδες– μοῦ γνωστοποίησε τό κείμενο τοῦ π. Χρυσοστόμου Τροχαλάκη, τό ὁποῖο δημοσιεύθηκε στό Περιοδικό τῆς Ἑνορίας σας. Αἰσθάνθηκα τὴν ἀνάγκη νά συμμετάσχω στόν διάλογο αὐτό ὡς ἐπιταγή συνειδήσεως, ὡς καθῆκον μου πρὸς τοὺς ἀδελφούς Χριστιανούς, ἀλλά καί πρὸς τὴ Διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας μας (βλέπετε κατωτέρω). Ἀπέστειλα, λοιπόν, τό ἡμέτερο πῶνημα στό πρόσωπο, τό ὁποῖο μέ ἐνημέρωσε, μέ τὴν παράκληση νά τό προωθήσει· ἀποτελεῖ δική μου παράλειψη ὅτι δέν ἐτόνισα (τό εὐνόητο), ὅτι, δηλαδή, ὁ πρῶτος ἀποδέκτης θά ἔπρεπε νά εἶναι τό Περιοδικό τῆς Ἑνορίας σας· δέν ὑπῆρχε ἐκ μέρους μου ἀπορριπτική στάση (οὔτε «ἀντιπαλότητα») πρὸς τὴν πρωτοβουλία σας αὕτη, οὔτε –πολύ περισσότερο– περιφρόνηση.

Γνωρίζω πολύ καλά, σεβαστέ π. Βασίλειε, τὴ διχογνωμία, ἡ ὁποία ὑπάρχει μεταξύ τῶν πιστῶν (Κληρικῶν καί λαϊκῶν) γιά τό θέμα τῆς «Ὁμοιοπαθητικῆς». Οὐδόλως θεωρῶ «ὅτι τό πρόβλημα δημιουργήθηκε ἀπό τό περιοδικό (σας)».

Ἐν προκειμένω, ἐπιθυμῶ νά σᾶς ἐνημερώσω συνοπτικῶς γιά τά κάτωθι:

α) πρὸ δέκα πέντε καί πλέον ἐτῶν ἔλαβε χώρα στή Θεολογική Σχολή τῆς Θεσσαλονίκης μία ἀνεπίσημη συνάντηση, στήν ὁποία συμμετεῖχαν «ὁμοιοπαθητικοί» ἱατροί (λαϊκοί, ἀλλά καί κάποιος κληρικός) ἱατροί, πανεπιστημιακοί καί νοσοκομειακοί ἀντιτιθέμενοι πρὸς τὴν «Ὁμοιοπαθητική» (μεταξύ τῶν ὁποίων καί ὁ ὑπογράφων) καί μερικοί καθηγηταί τῆς Θεολογικῆς. Διαπιστώθηκε ἀδυναμία στοιχειώδους ἐπικοινωνίας –τόσο ἐπέμεναν στίς ἀπόψεις τους οἱ «ὁμοιοπαθητικοί»!

β) ἐκεῖνα τά χρόνια εἶχε ἀποσταλεῖ πρὸς τίς τότε Διαρκεῖς Ἱερές Συνό-

δους τῆς Ἐκκλησίας μας ἀφ' ἑνός μὲν ἐκτενέστατο ἐνημερωτικό (καί ἀπορριπτικό γιὰ τὴν «Ὁμοιοπαθητική») ὑπόμνημα τοῦ πανεπιστημιακοῦ ἱατροῦ –νῦν Καθηγητοῦ τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. κ. Ἰωάννου Κουντουρά, καί ἀφ' ἑτέρου ἐκτενές ὑπόμνημα ὑπογραφόμενο ἀπὸ 4-5 πανεπιστημιακούς καί νοσοκομειακούς ἱατροὺς μὲ τὸ ὁποῖο κατεδεικνύετο τὸ ἀσυμβίβαστο τῆς «Ὁμοιοπαθητικῆς» μὲ τὴν Ὁρθόδοξη πίστη.

γ) Ἡ ἴδια ομάδα τῶν πανεπιστημιακῶν καί νοσοκομειακῶν ἱατρῶν εἶχε ἀποστείλει πολλαπλᾶ ἔγγραφα πρὸς τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας, ὅταν τὸ τελευταῖο ἀπεφάσισε τὴν θεσμοθέτηση μεταπτυχιακοῦ προγράμματος σπουδῶν στὴν «Ὁμοιοπαθητική» ὑπὸ τοῦ Τμήματος Μηχανικῶν Σχεδίασης (!) τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Αἰγαίου μὲ διδάσκοντες, οἱ ὁποῖοι οὐδὲν πληροῦσαν τίς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις!

Τὸ ὅτι ἡ «Ὁμοιοπαθητική» εἶναι ἀποδεκτὴ ἀπὸ ὀρισμένους Μοναχοὺς καί Μοναχέες ἐν Ἑλλάδι, ἀσφαλῶς τὸ γνωρίζω, ὅπως καί ὅτι αὐτὴ ἀσκεῖται ἀπὸ ὀρισμένους ἱερομονάχους, μεταξύ τῶν ὁποίων καί ὁ π. Χρυσόστομος Τροχαλάκης (ἐγνωρίζατε τὸ τελευταῖο, π. Βασίλειε;).

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ἐνημερώσω ὅτι, λίγες ἡμέρες πρὶν, ἦλθε στὸ γραφεῖο μου ὁ π. Χρυσόστομος Τροχαλάκης (παλαιὸς γνωστός μου –ὑπῆρξε φοιτητὴς μας στὴν Ἱατρικὴ Σχολὴ τοῦ Α.Π.Θ.), εἰδοποιηθεὶς ἀπὸ κάποιον γνωστό του κληρικό γιὰ τὸ ἡμέτερο δημοσίευμα. Μὲ τὸν π. Χρυσόστομο εἶχαμε μακρότατη συζήτηση.(παρалаίπεται τὸ περιεχόμενο τῆς συζητήσεως λόγῳ τοῦ ἐξομολογητικοῦ κατὰ τὸν ἀποστολέα χαρακτήρα της).

Ὅπως διαπιστώνετε, π. Βασίλειε, ἡ ταπεινὴ συνεισφορά τοῦ ὑπογράφοντος δὲν ἐξαντλεῖται «μὲ τίς καταφορές... ἐναντίον τῶν συγγραμμάτων τοῦ γνωστοῦ ἀποκρυφιστοῦ...». Περαιτέρω, ὅπως φάνηκε στὴν πράξη (στὴν πρόσφατη συζήτηση πού εἶχαμε) –καί ὁμολόγησε ὁ π. Χρυσόστομος– τόσο στὴν Ἑλλάδα ὅσο καί στὴ Ρωσία ἅπαντες εἶχαν ὡς διδάσκαλο τὸν Hahnenmann. Εἰδικότερα, ὁ ὑπὸ τοῦ π. Χρυσόστομου ἀποδοκιμαζόμενος Ἑλληνας, διδάσκαλος τῆς «Ὁμοιοπαθητικῆς, Γ.Β.», ὑπῆρξε διδάσκαλος τοῦ διδασκάλου τοῦ π. Χρυσόστομου (Βασιλείου Λ. Φωτιάδη, ἐν Θεσσαλονίκῃ)!!!

Αὐτά, ἐπὶ τοῦ παρόντος, π. Βασίλειε.

Μὲ πολὺ σεβασμὸ ἀσπάζομαι τὴν τιμὴν δεξιὰ σας

Κωνσταντῖνος Γ. Καρακατσάνης

Ὁ π. Βασίλειος Βολουδάκης ἀνταπάντησε:

Σποράδες 9-7-2012

Ἀγαπητέ κ. Καθηγητά, Χαίρετε πάντοτε!

Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀπαντητικὴ ἐπιστολὴ σας καὶ σᾶς συγχαίρω γιὰ τὸ χριστιανικὸ καὶ ἀκαδημαϊκὸ ἦθος σας.

Τώρα τὰ πράγματα ἐξηγοῦνται καί, δέν ἰσχύουν, βεβαίως, καὶ ἐκ μέρους μου πλέον, τὰ ὅσα ἔγραψα περὶ τῆς ἀδυναμίας διαλόγου ἐπὶ τοῦ θέματος.

Εἶμαι πρόθυμος νὰ μέ καθοδηγήσετε στό πῶς θέλετε νὰ δημοσιευθοῦν οἱ θέσεις σας στό περιοδικό μας, δεδομένου ὅτι ὁ ἀντίλογος εἶναι ἀπαραίτητος γιὰ τὴν διασάφηση τοῦ θέματος.

Θέλησα νὰ δημοσιευθῇ τὸ κείμενο τοῦ π. Χρυσοστόμου διότι περιέχει νέα στοιχεῖα, πού δέν ἔχουν καταπολεμηθεῖ, ὅπως, ἡ ταύτιση τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς μέ Πατερικὴ Ἱατρικὴ μέθοδο(!) ἢ ἡ θέση του “ὅτι δέν πρέπει νὰ χαρίσουμε στὸν διάβολο ὅ,τι ἀγνοεῖ ἢ ἐπιστήμη”, θέση πού εἶναι μέν σωστή, ἀλλὰ δέν ἀληθεύει στὴν Ὁμοιοπαθητικὴ, ἀφοῦ εἶναι καὶ λογικῶς ἀδύνατον νὰ ἔχουμε ἱατρικά ἀποτελέσματα – πού προκύπτουν ἀπὸ χρῆση συγκεκριμένων βοτάνων ἢ φαρμάκων – καὶ νὰ ἀγνοῖ ἡ ἱατρικὴ τὸ πῶς προέκυψε τὸ ἀποτέλεσμα!

Ἐπίσης, θέλησα νὰ ἔλθῃ στό φῶς τὸ γεγονός ὅτι ἡ Ὁμοιοπαθητικὴ ἀσκεῖται ἐν κρυπτῷ σέ Ὁρθόδοξα Μοναστήρια, πράγμα πού δημιουργεῖ πνευματικὴ σύγχυση καὶ οἰκογενειακά προβλήματα στοὺς πιστοὺς μας.

Τὸ νέο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ μας θὰ κυκλοφορηθῇ, σύν Θεῷ, τὴν πρώτη Κυριακὴ τοῦ Σεπτεμβρίου ἀλλὰ τὴν ὕλη πρέπει νὰ τὴν ἔχουμε κλείσει μέχρι τίς 10 Αὐγούστου.

Περιμένοντας νὰ μέ ἐνημερώσετε σχετικά

Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ πάλι θερμὰ καὶ σᾶς εὐχομαι καλὸ Καλοκαίρι!

Μέ ἰδιαίτερη τιμὴ

π. Βασίλειος Βολουδάκης

Νέα ἀπάντηση τοῦ κ. Καθηγητοῦ

Σεβαστέ π. Βασίλειε, εὐλογεῖτε.

Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἐπιστολὴ σας. Θεοῦ θέλοντος, θὰ σᾶς ἀποστείλω τὸ πρὸς δημοσίευση κείμενο (βελτιωμένο, ἐλπίζω) στό Περιοδικό τῆς Ἑνορίας σας ἐγκαίρως (πρὶν ἀπὸ τίς 10 Αὐγούστου), καθὼς καὶ κάποιες σκέψεις μου γιὰ τὴ μορφή τῆς δημοσιεύσεως.

Μέ πολὺ σεβασμὸ ἀσπάζομαι τὴν τιμὴ δεξιὰ σας, ἀντευχόμενος, ὁμοίως, “Καλὸ Καλοκαίρι”.

Κωνσταντῖνος Γ. Καρακατσάνης

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΗΣ Ι. Μ. ΓΛΥΦΑΔΑΣ

Στήν ἐπιστολή τοῦ π. Βασ. Βολουδάκη

Καταρχάς ὀφείλουμε νά ποῦμε ὅτι σεβόμαστε τόν π. Βασίλειο Βολουδάκη, χαίρομαστε πού ἀποδοκιμάζει τήν ὁμοιοπαθητική καί τόν συγχαίρουμε γιά τήν ἔκδοση πρό ἐτῶν ἐκείνης τῆς σοβαρῆς μελέτης τοῦ καθηγητῆ κ. Ἀθανασίου Ἀβραμίδη περί ὁμοιοπαθητικῆς. Ἐπισημαίνουμε, ὅμως, ὅτι ἡ ἱστοσελίδα μας δημοσιεύει ὅ,τιδήποτε γράφεται τεκμηριωμένα κατά τῶν λαθῶν. Στή συγκεκριμένη περίπτωση, ἀναφερόμαστε στή μελέτη τοῦ καθηγητῆ κ. Κωνσταντίνου Καρακατσάνη πού φέρει τόν τίτλο ΠΕΡΙ «ΟΜΟΙΟΠΑΘΗΤΙΚΗΣ». Πρόκειται γιά μιᾶ ἐξαιρετική μελέτη 17 σελίδων πού ἀσφαλῶς λόγω ἔκτασης δέν θά ἦταν ἐφικτό νά δημοσιευθεῖ σέ ἕνα περιοδικό ὀλίγων σελίδων. Φρονοῦμε ὅτι ἡ φιλοξενία τοῦ κειμένου «Η ΟΜΟΙΟΠΑΘΗΤΙΚΗ ΣΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ» στό κατά τά ἄλλα ἀξιόλογο περιοδικό «Ἐνοριακή Εὐλογία» δημιούργησε, παρά διέλυσε, τή σύγχυση, ὅπως εἶχε στόχο. Γνώριζε ὁ π. Βασίλειος Βολουδάκης ὅτι ὁ συγγραφεύς τοῦ κειμένου πού φιλοξένησε εἶναι ὁ ἴδιος ὁμοιοπαθητικός; Ὅτι τό ὄνομά του ὑπάρχει σέ ἐναλλακτικούς ὁδηγούς καί ἐναλλακτικές ἱστοσελίδες πού προωθοῦν προχωρημένες ἀποκρυφιστικές μεθόδους; Ὅτι δέν γίνεται πουθενά στά ἔντυπα καί στίς ἱστοσελίδες πού βρήκαμε, ἀναφορά στήν ἱερατική του ιδιότητα; Ὅτι, παρότι δηλώνει ὅτι ἀπορρίπτει τά ἀποκρυφιστικά, ὁ π. Χρ. εἶναι τακτικό μέλος τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὁμοιοπαθητικῆς Ἱατρικῆς πού ἱδρύσε ὁ κ. Βυθούλκας; Ὅτι τά συγγράμματα πού χρησιμοποιεῖ καί προωθεῖ αὐτή ἡ Ἑταιρεία εἶναι τοῦ κ. Βυθούλκα, φυσικά τοῦ Χάνεμαν καί τά γνωστά ὁμοιοπαθητικά συγγράμματα πού βρίθουν στοιχείων ἀσυμβίβαστων μέ τήν Ὁρθόδοξη πίστη; Πιθανόν νά μὴν τά γνῶριζε.

Καί πρὸς τί ὁ διάλογος γιά ἕνα θέμα τό ὁποῖο ἔχει μελετηθεῖ, συζητηθεῖ καί ἀπορριφθεῖ ἀπό θεολόγους σέ Πανορθόδοξες καί Διορθόδοξες Συνδιασκέψεις γιά τίς αἱρέσεις, ἀλλά καί ἀπό ἱατρικούς καί ἐπιστημονικούς φορεῖς στήν Ἑλλάδα καί διεθνῶς; Ἡ ὁμοιοπαθητική, παρά τίς ἐπιμέρους διαφοροποιήσεις καί κατηγοριοποιήσεις της, στήν οὐσία παραμένει μία, μέ βασική διαδικασία της τή «δυναμοποίηση», ἡ ὁποία ἐλέγχεται τόσο ἱατρικά, ὅσο καί πνευματικά.

Φυσικά καί οἱ καλύτεροι μπορεῖ νά πλανηθοῦν, ἀλλά αὐτό πού εἶναι ἐπικίνδυνο καί πράγματι δημιουργεῖ σύγχυση εἶναι ἡ ἐμμονή στήν πλάνη. Τά λάθη εἶναι ἀνθρώπινα καί οἱ θεολογικές ἀστοχίες τοῦ π. Χρυσοστόμου ἔχουν καταδειχθεῖ τόσο στή μελέτη τοῦ καθηγητῆ κ. Καρακατσάνη, ὅσο καί στίς μελέτες τοῦ «Ἀντιαιρετικοῦ Ἐγκολπίου», ἀπό τίς ὁποῖες προκύπτει

ὅτι ἡ χρήση τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπως καί κάποιων Ρώσων ἀγίων πρὸς ἐπίρρωσιν τῆς ὁμοιοπαθητικῆς, εἶναι αὐθαίρετη. Ἡ ἴδια ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία προειδοποίησε «γιά τόν κίνδυνο τῆς εἰσαγωγῆς, μέ τό πρόσχημα τῆς “ἐναλλακτικῆς ἱατρικῆς”, τῶν ἀποκρυφιστικῶν καί μαγικῶν πρακτικῶν, οἱ ὁποῖες ὑποβάλλουν τή βούληση καί τή συνείδηση τῶν ἀνθρώπων στήν ἐπιρροή τῶν δαιμονικῶν δυνάμεων. Ὁ κάθε ἄνθρωπος πρέπει νά ἔχει τό δικαίωμα καί τήν πραγματική δυνατότητα τῆς μή ἀποδοχῆς ἐκείνων τῶν μεθόδων ἀσκήσεως ἐπιρροῆς πάνω στόν ὁργανισμό του, οἱ ὁποῖες ἀντιτάσσονται στίς θρησκευτικές του πεποιθήσεις.» [1]

Καί ἡ ἐνότητα δέν μπορεῖ νά ὑπάρξει σέ βάρος τῆς ἀλήθειας. Τό φρόνημα τῆς ὁμοιοπαθητικῆς, ἀλλά καί ὅλων των ἐναλλακτικῶν «θεραπειῶν», συνίσταται στήν ἀπολυτοποίηση τῶν συγκεκριμένων μεθόδων καί τεχνικῶν καί εἶναι φρόνημα ἀτομοκεντρικό. Αὐτό ἔρχεται σέ ἀντίθεση μέ τό φρόνημα τῆς ὀρθόδοξης χριστιανικῆς πίστες πού εἶναι φρόνημα Χριστοκεντρικό. Γιά αὐτό καί χαιρόμαστε πού ἡ «Ἐνοριακή Εὐλογία» ἔλαβε τήν ἀπόφαση νά τερματίσει ἕναν περιττό διάλογο. Εὐχόμαστε καί ὅσοι ἐμμένουν στήν πλάνη, νά φωτιστοῦν.

Πρὸς τοὺς Ὑπευθύνους τῆς Ἱστοσελίδος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Γλυφάδας 2α Ἐπιστολή

Μετά τήν πρώτη ἐπιστολή πού ἀπέστειλα πρὸς τήν Ἱστοσελίδα σας σχετικά μέ τό ἄρθρο τοῦ περιοδικοῦ μας, «ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ» γιά Ὁμοιοπαθητική καί τήν κριτική τοῦ καθηγητοῦ κ. Κ. Καρακατσάνη, πού φιλοξενήσατε, ἀνταλλάξαμε μιά πολύ ἀδελφική ἀλληλογραφία μέ τόν σεβαστό κ. Καρακατσάνη (Σημ.: ἀναρτήθηκε καί στήν ἱστοσελίδα τοῦ Ναοῦ μας agnikolaos.gr καί στό **ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΟΝ ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ**) καί θά προχωρήσουμε, σύν Θεῷ, σέ δημοσίευση πλήρους μελέτης του στό ἀνωτέρω Περιοδικό μας.

Ἐπειδή, ὅμως, τό ἀπαντητικό σας δημοσίευμα, παρ' ὅτι ἀναρτήθηκε μετά τή δημοσιοποίηση τῆς ἀλληλογραφίας μου μέ τόν κ. Καρακατσάνη, περιέχει αἰχμές, πού ἐκμεταλλεύθηκαν ἤδη κάποιοι πού «ζητοῦν εὐκαιρίαν» κατά τοῦ προσώπου μου, εἶναι ἀνάγκη νά ἀπαντήσω σέ αὐτές, δεδομένου ὅτι τό περιοδικό μας θά κυκλοφορηθῇ (σύν Θεῷ) τήν πρώτη Κυριακή τοῦ Σεπτεμβρίου.

Γράφετε:

1. «Φρονοῦμε ὅτι ἡ φιλοξενία τοῦ κειμένου «**Η ΟΜΟΙΟΠΑΘΗΤΙΚΗ ΣΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ**» στό κατά τά ἄλλα ἀξιόλογο περιοδικό

«Ενοριακή Εὐλογία» δημιούργησε, παρά διέλυσε, τή σύγχυση, ὅπως εἶχε στόχο».

Μέ τή διαπίστωσή σας αὐτή, ὅμως, δέν συμφωνεῖ ὁ κ. Καρακατσάνης ὁ ὁποῖος μοῦ ἔγραψε ὅτι «Γνωρίζω πολύ καλά, σεβαστέ π. Βασίλειε, τή διχογνωμία, ἡ ὁποία ὑπάρχει μεταξύ τῶν πιστῶν (Κληρικῶν καί λαϊκῶν) γιά τό θέμα τῆς «Ὁμοιοπαθητικῆς». Οὐδόλως θεωρῶ «ὅτι τό πρόβλημα δημιουργήθηκε ἀπό τό περιοδικό (σας)».

Ἐπίσης, τό «ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΟΝ ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ», πού ἔχει πρωτοστατήσῃ στόν ἀγῶνα κατά τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς ἔγραψε: «Ἀναμένουμε τήν ἔκδοση τοῦ περιοδικοῦ ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ στό ὁποῖο θά ὑπάρχει βελτιωμένη ἡ ἐπιστολή τοῦ καθηγητοῦ κ. Καρακατσάνη. Συγχαρητήρια στόν π. Βασίλειο τοῦ ὁποῖου ἡ πρωτοβουλία ἔγινε ἀφορμή νά δημοσιευθοῦν νέα στοιχεῖα κατά τῆς πλάνης τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς ἀλλά καί στόν κ. Καρακατσάνη τό ἄρθρο τοῦ ὁποῖου πρόσφερε πολλά στόν ἀπολογητικό ἀγῶνα κατά τοῦ ἀποκρυφισμοῦ».

Μέ ἐρωτᾶτε:

«Γνώριζε ὁ π. Βασίλειος Βολουδάκης ὅτι ὁ συγγραφεύς τοῦ κειμένου πού φιλοξένησε εἶναι ὁ ἴδιος ὁμοιοπαθητικός; Ὅτι τό ὄνομά του ὑπάρχει σέ ἐναλλακτικούς ὁδηγούς καί ἐναλλακτικές ἱστοσελίδες πού προωθοῦν προχωρημένες ἀποκρυφιστικές μεθόδους; Ὅτι δέν γίνεται πουθενά στά ἔντυπα καί στίς ἱστοσελίδες πού βρήκαμε, ἀναφορά στήν ἱερατική του ιδιότητα; Ὅτι, παρ' ὅτι δηλώνει ὅτι ἀπορρίπτει τά ἀποκρυφιστικά, ὁ π. Χρ. εἶναι τακτικό μέλος τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὁμοιοπαθητικῆς Ἰατρικῆς πού ἱδρύσῃ ὁ κ. Βυθούλκας; Ὅτι τά συγγράμματα πού χρησιμοποιεῖ καί προωθεῖ αὐτή ἡ Ἑταιρεία εἶναι τοῦ κ. Βυθούλκα, φυσικά τοῦ Χάνεμαν καί τά γνωστά ὁμοιοπαθητικά συγγράμματα πού βρίθουν στοιχείων ἀσυμβίβαστων μέ τήν Ὁρθόδοξη πίστη; Πιθανόν νά μὴν τά γνώριζε».

Σᾶς ἀπαντῶ εὐθέως: Ὁχι, δέν ἐγνώριζα ὅτι ἀσκεῖ Ὁμοιοπαθητική Ἰατρική ἢ ὅτι εἶναι μέλος τῆς Ἑταιρείας Βυθούλκα, ἢ ὁποιασδήποτε ἄλλης Ἑταιρείας. Εἶχα τήν ἐντύπωση ὅτι μελετᾷ τό θέμα καθαρῶς ὡς πρός τό τί λέγουν ἐπ' αὐτοῦ οἱ Ἅγιοι Πατέρες καί διαφοροποιοῦνται οὐσιαστικά ἀπό τούς Ἀποκρυφιστάς Ὁμοιοπαθητικούς.

Τόν π. Χρυσόστομον ἐγνώρισα ὅταν ἐπεσκέφθῃ τόν Ναό μας καί λειτούργησε δύο ἢ τρεῖς φορές ὡς ἕνα εὐλαβέστατον καί Πατερικόν Ἱερομόναχον, τά στοιχεῖα του δέ ὡς Κληρικοῦ βρίσκονται στήν Ἱστοσελίδα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πέτρας, τήν ὁποία σᾶς ἐπισυνάπτω. Πληροφορήθηκα, μάλιστα, ὅτι εἶχε καθίσει πλησίον τοῦ μακαριστοῦ π. Μάρκου Μανώλη, ὡς

λαϊκός πού ἦταν καί ἔψαλλε κατά τίς πρῶτες λειτουργίες τοῦ π. Μάρκου.

Τῇ φράση σας «Φυσικά καί οἱ καλύτεροι μπορεῖ νά πλανηθοῦν, ἀλλά αὐτό πού εἶναι ἐπικίνδυνο καί πράγματι δημιουργεῖ σύγχυση εἶναι ἡ ἐμμονή στήν πλάνη» δέν τήν σχολιάζω διότι θέλω νά πιστεῦω, ὅτι δέν ἀπευθύνεται πρὸς ἐμένα ἢ στό Περιοδικό μας.

Κλείνοντας, προσθέτω ὅτι, ὅπως τό δικό μου πρόσωπο εἶναι φανερό, ἔτσι θά ἤθελα νά ἐγνώριζα καί τόν συντάκτη της πρὸς ἐμέ Ἐπιστολῆς τῆς Ἱστοσελίδος τῆς Μητροπόλεώς σας, δεδομένου, μάλιστα, ὅτι γνωρίζω ἀπό ἐτῶν καί τιμῶ τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Γλυφάδας, ὅπως, ἐπίσης καί τόν ἐξαίρετον καί λίαν ἀγαπητόν μου Πρωτοσύγκελλον π. Ἀλέξιον Ψωϊνόν, οἱ ὁποῖοι, ἂν ἠρωτῶντο, πιστεύω ὅτι θά προελάμβαναν αὐτές τίς αἰχμές καί δέν θά χρειαζόταν ἡ δική μου δευτερολογία.

Μετά τιμῆς

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

ΠΕΡΙ «ΟΜΟΙΟΠΑΘΗΤΙΚΗΣ»

ὑπό

Κωνσταντίνου Γ. Καρακατσάνη

Καθηγητοῦ Πυρηνικῆς Ἱατρικῆς τοῦ Α.Π.Θ.

Πρόλογος

Ἀφορμή γιά τήν παροῦσα ἐνασχόληση μέ τό θέμα τῆς «Ὁμοιοπαθητικῆς» (ΟΠ, στό ἐξῆς) μᾶς ἔδωσε ἓνα δημοσίευμα τοῦ Περιοδικοῦ «Ἐνοριακή Εὐλογία» (τ. 118, σελ. 184-190), στό ὁποῖο δημοσιεύθηκε ἄρθρο τοῦ Ἱερομονάχου π. Χρυσοστόμου «Τρ.». Στό ἄρθρο αὐτό ὁ π. Χρυσόστομος ἰσχυρίζεται ὅτι: α) ἡ ΟΠ δέν εἶναι ἀντίθετη πρὸς τήν χριστιανική πίστη β) ἡ ΟΠ «ἐνεργεῖ...στηριζόμενη σέ νόμο πού ὁ Θεός ἔβαλε στήν φύση γ) «ἡ ὁμοιοπαθητική, γιά τήν ὁποία ὁμιλοῦν αὐτοί πού θέλουν νά ἀποτρέψουν ἀπό αὐτήν, δέν εἶναι ἡ ἀληθινή ὁμοιοπαθητική» δ) ἔχει ἀρχαία προέλευση ἡ ΟΠ καί ε) ἡ ΟΠ «ὑποστηρίχθηκε καί ἐφαρμόσθηκε ἀπό πολλούς Ἁγίους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἀκόμη ὁ π. Χρυσόστομος ἀπορρίπτει τά «ἄλλα πρόσωπα πού εἶχαν ἐπηρεασθεῖ ἀπό ἀνατολικές δοξασίες καί ἀποκρυφιστικές τάσεις σχετικά μέ τήν ἐρμηνεία τοῦ τρόπου μέ τόν ὁποῖον ἡ ὁμοιοπαθητική ἐνεργεῖ».

Πρὶν ὑποβάλλωμε στόν π. Χρυσόστομο –ἀλλά καί σέ Ὁρθοδόξους Θεολόγους καί Κληρικούς, οἱ ὁποῖοι ἐγκρίνουν, συνιστοῦν καί ἐφαρμόζουν ἐνδεχομένως τήν «ὁμοιοπαθητική θεραπευτική»– ὀρισμένες καίριες ἐρωτήσεις,

κρίνομε απαραίτητο νά παρουσιάσωμε περιληπτικῶς τίς γενικές ἀρχές τῆς ΟΠ, τό φιλοσοφικό της υπόστρωμα, τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖον ἀντιλαμβάνονται οἱ ὁμοιοπαθητικοί τήν ἔννοια τῆς «ζωτικῆς δύναμης», τήν ἄποψή τους περί «μιασμάτων», τήν θεραπευτική προσέγγιση καί τόν τρόπο δράσεως τῶν ὁμοιοπαθητικῶν φαρμάκων, τά πειράματά τους –proving– μέ τά ὁποῖα διαπιστώνουν τά χαρακτηριστικά «τῆς ψυχῆς» ἢ «προσωπικότητας» τῶν διαφόρων «θεραπευτικῶν» οὐσιῶν (ὁμοιοπαθητικῶν φαρμάκων), ὅπως καί νά γνωστοποιήσωμε καί τήν ἄποψη τῶν ὁμοιοπαθητικῶν ὅτι «**ἡ ὁμοιοπαθητική σώζει πραγματικά ψυχές μέ αὐτό τόν τρόπο...** Ἡ ὁμοιοπαθητική μέσα ἀπό αὐτή τή διαδικασία βοηθᾷ τόν ἄνθρωπο νά ἔλθει σέ ἐπαφή μέ τόν Θεό»¹ (ἡμέτερη ἢ ὑπογράμμιση μέ τά παχέα στοιχεῖα).

Σημειωτέον ὅτι προκειμένου νά μήν ὑπάρξει παρανόηση στά ἀφορῶντα τήν ΟΠ, ὅπως αὐτή διδάσκεται καί ἐφαρμόζεται στήν Ἑλλάδα, παρετέθησαν ἐπί λέξει, ἐντός εἰσαγωγικῶν, οἱ σχετικές θέσεις, ὅπως αὐτές ἐμφανίζονται σέ βιβλία περί τῆς ΟΠ.

I. ΓΕΝΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΤΗΣ «ΟΜΟΙΟΠΑΘΗΤΙΚΗΣ» (ΟΠ)

«Φιλοσοφικό» ὑπόβαθρο

α. Τά τρία επίπεδα τοῦ ἀνθρώπινου ὄντος

«Τό ἀνθρώπινο ὄν εἶναι ἓνα ἐνιαῖο σύνολο πού ἐνεργεῖ ...μέσα ἀπό τρία ξεχωριστά επίπεδα: τό διανοητικό, τό συγκινησιακό καί τό σωματικό»². «...πάντα ὅμως ὑπάρχει μιᾷ δυναμική ἀλληλεπίδραση μεταξύ τῶν τριῶν ἐπιπέδων»³.

«Τό διανοητικό ἐπίπεδο εἶναι τό πιό σημαντικό γιά τήν ὑπαρξη ἑνός ἀτόμου»⁴. «Τό συγκινησιακό ἐπίπεδο ἔρχεται δεύτερο σέ σπουδαιότητα μετά τό διανοητικό. Αὐτό τό ἐπίπεδο εἶναι ἄρρωστο στό βαθμό πού τό ἄτομο ἐκφράζει ἀρνητικά συναισθήματα, ὅπως ζήλεια, φθόνο, ἀγωνία, φανατισμό, μελαγχολία... Σέ διαταραχές αὐτοῦ τοῦ ἐπιπέδου ἀνήκουν τό ἄγχος, ἡ ἀγωνία, ἡ νευρικότητα, οἱ φόβοι, οἱ φοβίες καί ἡ κατάθλιψη... Τό σωματικό ἐπίπεδο καί τά ὄργανά του ἔχουν τή μικρότερη σπουδαιότητα γιά τό ἀνθρώπινο ὄν»⁵. «Σημεῖα ἢ συμπτώματα ἑνός νοσογόνου ἐρεθίσματος ἐμφανίζονται σέ ἓνα ἢ περισσότερα ἀπό τά τρία επίπεδα τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης»⁶.

«...Ἐνα πολύ βαθιά ἐδραζόμενο ἔνστικτο στά ἀνθρώπινα ὄντα εἶναι... ἡ πνευματική ἐπιβίωση. Ἐάν αὐτό διαταραχθεῖ, ἐάν αὐτό ματαιωθεῖ, τότε ἀναπτύσσονται συμπτώματα. Βλέπεις ὅλοι εἵμαστε ἀδύναμοι. Χρειαζόμαστε αὐτό τό σύνδεσμο μέ τό Θεό, ἄσχετα σέ ποιά θρησκεία ἀνήκουμε. Χρειαζόμαστε αὐτό τό σύνδεσμο, καί ὑπάρχει μιᾷ ἐπείγουσα ἀνάγκη γι' αὐτό τό σύνδεσμο, γιά νά καταστήσει δυνατή τήν ἐπιβίωσή μας πέραν ἀπό τόν κόσμο αὐτό»⁷.

β. «Ζωτική δύναμη»

«Κάποια ζωοποιός δύναμη ή αρχή μπαίνει στον οργανισμό τη στιγμή της σύλληψης, κατευθύνει όλες τις λειτουργίες της ζωής και κατόπιν φεύγει την ώρα του θανάτου»⁸. «Η ζωτική δύναμη είναι μία ενέργεια που κατευθύνει ολόπλευρα τις εκδηλώσεις της ζωής στον οργανισμό... Αντιδρά προσαρμοστικά στα ερεθίσματα του περιβάλλοντος, ζωογονεί τό συγκινησιακό κόσμο του ατόμου, γεννά τις σκέψεις και τη δημιουργικότητα, ρυθμίζει την έμπνευση... Ή Βιταλιστική σχολή πίστευε ότι αυτή η ζωτική δύναμη συνδέει τό άτομο μέ τήν υπέρτατη Άρμονία του Σύμπαντος»⁹.

«Η ζωτική δύναμη περιλαμβάνει όπωσδήποτε μία μεγάλη ποικιλία λειτουργιών. Ονομάζουμε «άμυντικό μηχανισμό» εκείνη τήν πλευρά που έπιτυγχάνει τήν ισορροπία σέ καταστάσεις ασθένειας. Τό πεδίο δράσης του περιλαμβάνει καί τά τρία επίπεδα του οργανισμού, είναι συστατικό μέρος της ζωτικής δύναμης»¹⁰.

Οί ιδιότητες της ζωτικής δύναμης ή «στοιχειώδους ουσίας», κατά τόν J. T. Kent είναι οί ακόλουθες: «**A.** Είναι προικισμένη μέ μορφοποιητικό νοῦ... ενεργώντας μέ εὐφυή τρόπο **B.** Διαπερνά τό σύνολο της ὑλικής ὑπόστασης... **Γ.** Όποιαδήποτε κίνηση όφείλεται στή στοιχειώδη οὐσία... Ή ζωτική οὐσία... είναι δημιουργική, διαρκῶς οίκοδομεῖ καί ἀνοικοδομεῖ τό σῶμα»¹¹.

«...όλοι οί ζωντανοί οργανισμοί παίρνουν ζωή από μία “ένυπάρχουσα ενέργεια” (ζωτική δύναμη), ή όποία όταν διαταράσσεται, οδηγεί στήν ἀρρώστια καί όταν διεγείρεται θετικά οδηγεί στήν ὑγεία»¹². «Η Όμοιοπαθητική είναι μία συστηματική μέθοδος διεγερσης της ζωτικής δύναμης του οργανισμού, προκειμένου νά θεραπεύσει τήν ἀρρώστια»¹³. «Η ασθένεια, είναι πάντα από τή φύση της πρωταρχικά ὑπόθεση ενεργειακή, ὅπως καί ή ἀνάρρωση, καί για νά ὑπάρξει θεραπεία πρέπει νά ἐπέλθει μία κατάσταση ισορροπίας σέ δυναμικό επίπεδο»¹⁴. «Αὐτή τή δύναμη που κάνει τή διαφορά μεταξύ νεκροῦ καί ζωντανοῦ οργανισμοῦ ὁ Χάνεμαν ὀνόμασε ζωτική δύναμη»¹⁵.

«Η ιδέα της ὕπαρξης μιᾶς εὐφυοῦς ζωτικής δύναμης, ή όποία διαπερνά τόν ἀνθρώπινο οργανισμό καί ἀποτελεῖ ἐνδεχομένως ἕνα πεδίο ὅμοιο ἢ ἀνάλογο μέ τό ἠλεκτρομαγνητικό πεδίο ἀνοίγει νέες προοπτικές για τή θεραπευτική καί μπορεῖ πραγματικά νά οδηγῇ στήν ἐποχή της ενεργειακής ἱατρικῆς»... περαιτέρω, διατυπώνεται «ή ὑπόθεση ὅτι ή συμπεριφορά της ζωτικής δύναμης είναι ἀνάλογη μέ τή συμπεριφορά τῶν ἠλεκτρομαγνητικῶν πεδίων»¹⁶.

«Τό επίπεδο της ζωτικής δύναμης του ἀνθρώπινου οργανισμοῦ θεωρεῖται σάν τό δυναμικό πεδίο που ἐπηρεάζει ταυτόχρονα ὅλα τά ἐπίπεδά του καί σέ διαφορετικούς ρυθμούς ἀρμονίας καί ἰσχύος»¹⁷. «Όταν ὁ οργανισμός ἐκτίθεται σ’ ἕνα ἐρεθίσμα, είτε νοσογόνο είτε θεραπευτικό, τό πρῶτο που συμβαίνει είναι μία μεταβολή της δονητικῆς συχνότητας στό δυναμικό πεδίο»¹⁸.

«Ἡ ζωτική δύναμη εἶναι συνώνυμη τοῦ ἠλεκτροδυναμικοῦ πεδίου τοῦ σώματος καί συνεπῶς ὑπόκειται στίς γενικές ἀρχές τῆς φυσικῆς... τό πεδίο αὐτό καθορίζεται ἀπό ὅρους κυμάτων»¹⁹. «Τό πλάτος εἶναι μέτρο τῆς πραγματικῆς δύναμης πού περιέχεται στό κύμα»²⁰ καί «Ἡ δύναμη (ἢ ἐνέργεια) τοῦ κύματος (ἢ πεδίου) εἶναι ἀνάλογη τόσο μέ τό πλάτος ὅσο καί μέ τή συχνότητα»²¹. «Τό ἠλεκτρομαγνητικό πεδίο τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος μπορεῖ νά θεωρηθεῖ ὡς τό δυναμικό ἐπίπεδό του»²². «Τό δυναμικό ἐπίπεδο εἶναι τό ἐπίπεδο τῆς ἴδιας τῆς οὐσίας τῆς ζωῆς... διαπερνᾷ ὅλα τά ἄλλα ἐπίπεδα, προϋπάρχει αὐτῶν καί δρᾷ μέσα ἀπό αὐτά. Ἐχει μέ τό σῶμα τήν ἴδια ἀκριβῶς σχέση πού ἔχουν τά ἠλεκτρομαγνητικά πεδία μέ τήν ὕλη»²³. Στήν πραγματικότητα ταυτίζεται ὑπό τοῦ συγγραφέως τό ἠλεκτρομαγνητικό πεδίο μέ τή «ζωτική δύναμη»²⁴. «Ὁ Χάνεμαν γράφει στό *Organon Ἱατρικῆς* ὅτι ἡ ζωτική δύναμη εἶναι ἐκείνη πού πρωταρχικά διαταράσσεται ἀπό τή δυναμική ἐπίδραση ἑνός νοσογόνου παράγοντα πάνω στόν ὀργανισμό»²⁵.

«Ὅταν ἀρρωσταίνει ὁ ὀργανισμός, τό πρῶτο πού διαταράσσεται εἶναι τό δυναμικό-ἠλεκτρομαγνητικό πεδίο τοῦ σώματος καί στή συνέχεια δραστηριοποιεῖται ὁ ἀμυντικός μηχανισμός»²⁶.

γ. Περί τῶν «μιασμάτων»

Ἡ τρίτη μεγάλη συμβολή τοῦ Χάνεμαν στήν Ἱατρική εἶναι, κατά τούς «ὁμοιοπαθητικούς», ἡ θεωρία του περί τῶν «μιασμάτων»²⁷. «Τό μίasma εἶναι μία προδιάθεση γιά τή χρόνια ἀσθένεια, ἡ ὁποία προδιάθεση ὑπόκειται στίς ὀξείες ἐκδηλώσεις τῆς ἀρρώστιας καί ἡ ὁποία 1) διαβιβάζεται ἀπό γενιά σέ γενιά καί 2) μπορεῖ νά ἐπηρεαστεῖ εὐεργετικά ἀπό τό ἀντίστοιχο *nosode*, τό ὁποῖο ἔχει παρασκευαστεῖ ἢ ἀπό παθολογικούς ἰστούς ἢ ἀπό τό κατάλληλο φάρμακο ἢ ἀπό ἐμβόλιο»²⁸.

«Τό βασικό μίasma πού βρισκόταν κάτω ἀπό τήν πλειονότητα τῶν χρόνιων νοσημάτων, ὁ Χάνεμαν τό ὀνόμασε «ψώρα» (*Psora*). Τό θεωροῦσε ὡς μία βασική ἀδυναμία πού ἐπιβαρυνόταν ἀπό τίς κατασταλτικές θεραπείες τῆς συμβατικῆς ἱατρικῆς, οἱ ὁποῖες ἐπιφανειακά μόνο καταπίεζαν τό ἐξάνθημα χωρίς νά θεραπεύουν τήν προδιάθεση»²⁹.

Σύμφωνα μέ τόν Χάνεμαν, «Τό ψωρικό μίasma εἶναι τό πιό παλιό, τό πιό ἐξαπλωμένο παγκοσμίως, τό πιό καταστροφικό καί τό πιό παρεξηγημένο μίasma, πού γιά πολλές χιλιάδες χρόνια ἔχει βασανίσει τήν ἀνθρωπότητα καί τό ὁποῖο κατά τή διάρκεια τῶν τελευταίων αἰώνων ἔχει γίνει ἡ πηγὴ χιλιάδων ἀπίστευτων, ποικίλων ὀξέων καί χρόνιων (μὴ ἀφροdisίων) νοσημάτων»³⁰.

Ὁ Χάνεμαν «Σάν δεύτερο μίasma πού ἐπηρέασε τό ἀνθρώπινο εἶδος, θεώρησε τό Συφιλιδικό. Ἡ συγκεκριμένη ἀρρώστια, ἡ σύφιλη, θεώρησε ὅτι εἶναι μία

από τις έκδηλώσεις αυτής της προδιάθεσης, αλλά μπορεί να έμπλακει επίσης σε ευρεία κλίμακα και με άλλες διαταραχές που ανευρίσκονται στα τελευταία στάδια και άλλων μiasμάτων. Ο Hahnemann πίστευε ότι οι ασθενείς που φέρουν το Συφιλιδικό Μίασμα, το έχουν αποκτήσει είτε μετά από δική τους προσβολή από σύφιλη ή κληρονομικά από κάποιον προσβληθέντα πρόγονο –τά χαρακτηριστικά του οποίου μεταφέρονται τότε από γενεά σε γενεά. Το τρίτο μίasma του Hahnemann ήταν το Συκοτικό (από την ελληνική λέξη «σῦκο»). Αυτό το μίasma θεώρησε ότι προήλθε από τη γονόρροια, που την παρουσίασε είτε ο ίδιος ο ασθενής είτε κάποιος πρόγονός του»³¹.

«Ο καρκίνος, ο διαβήτης, η ψύχωση, η ήλιθιότης κ.λ.π. μπορούν να προέλθουν από το τελευταίο στάδιο όποιουδήποτε μιάσματος ή από οποιοδήποτε συνδυασμό αυτών»³². «Συνηθισμένη πηγή μiasμάτων αποτελούν οι σοβαρές ασθένειες, όπως ο καρκίνος ή η φυματίωση»³³. «Μία άλλη πηγή μiasμάτων αποτελούν οι έμβολιασμοί και τα ισχυρά φάρμακα που συνταγογραφούνται συχνά από συμβατικούς γιατρούς... Ίατρογενή μιάσματα δημιουργούνται από έμβολια, από την κορτιζόνη, από μείζονα νευροληπτικά, από αντιβιοτικά και άλλα ισχυρά χημικά φάρμακα»³⁴.

«Τα nosodes παρασκευάζονται από προϊόντα ασθενειών όπως γονόρροϊκο έκκριμα (Medorrhinum), συφιλιδικό έκκριμα (Syphilinum), φυματινικά σπήλαια (Tuberculinum), το της γρίπης (Influenzinum), σίελο λύσσας (Hydrophobinum) και άλλα ακόμη από φάρμακα όπως Valium, πενικιλίνη, κορτιζόνη και άλλα»³⁵.

δ. «Ζωτική δύναμη» και «όμοιοπαθητική» θεραπευτική προσέγγιση

Σύμφωνα με τους διδασκάλους της «όμοιοπαθητικής», η δραστηριοποίηση του άμυντικού μηχανισμού γίνεται στο «δυναμικό επίπεδο» (το οποίο ταυτίζουν με τη «ζωτική δύναμη»)· κατ' αυτούς, λοιπόν, «είναι φανερό ότι η λογικότερη θεραπευτική ενέργεια θα ήταν να ενδυναμώσουμε αυτό το επίπεδο»³⁶.

Η καλύτερη θεραπευτική προσέγγιση είναι «ο θεραπευτικός παράγοντας να επιδράσει κατ' ευθείαν στο ηλεκτρομαγνητικό πεδίο και έτσι να ενδυναμώσει άμεσα τον άμυντικό μηχανισμό... Η δυσκολία που υπάρχει εδώ είναι να βρεθούν παράγοντες που να μπορούν να δρουν κατ' ευθείαν στο δυναμικό επίπεδο. Σήμερα, μόνο τρεις τέτοιες θεραπευτικές μέθοδοι είναι πλατιά γνωστές. Μία είναι ο βελονισμός...»³⁷. «Μία άλλη θεραπευτική μέθοδος που μπορεί να επηρεάσει άμεσα το δυναμικό επίπεδο είναι η «δι' επιθέσεως των χειρών» από ένα υψηλής πνευματικής στάθμης άτομο. Μ' αυτό δέν εννοούμε τη συνήθη ψυχοθεραπεία, τη θεραπεία διά της πίστεως ή τα μασάζ· όλα αυτά επηρεάζουν τη ζωτική δύναμη μόνο έμμεσα, μέσω ενός από τα τρία επίπεδα. Η «επίθεση των χειρών» από ένα

ύψηλης πνευματικής στάθμης άνθρωπο, πού είναι στην πραγματικότητα κανάλι παγκοσμίων ενεργειών, μπορεί άμεσα νά ένδυναμώσει τόν άμυντικό μηχανισμό καί ως έκ τούτου νά έπιφέρει μακροχρόνια θεραπεία». Ή τρίτη θεραπευτική μέθοδος μέ τήν όποία διεγείρεται άμεσα τό δυναμικό επίπεδο είναι διά τής χορηγήσεως όμοιοπαθητικά δυναμοποιημένου φαρμάκου³⁸.

ε. Ή άποψη τής «Όμοιοπαθητικής» γιά τόν τρόπο δράσεως τών «όμοιοπαθητικών» φαρμάκων

«Ο Χάνεμαν ανακάλυψε ότι σέ κάθε ουσία στή φύση ύπάρχει κρυμμένη κάποια έσωτερική ζωή»³⁹. Ο ίδιος ύποστηρίζει ότι όλες οι ουσίες μπορούν νά παράγουν συμπτώματα, έάν κάποιος παίρνει αυτές σέ άρκετή ποσότητα⁴⁰. «Γιά νά έχουμε θεραπευτικά αποτελέσματα πού θά διαρκέσουν, ...πρέπει νά έλευθερώσουμε τήν ένέργεια πού περιέχεται μέσα στην ουσία μέ ένα τέτοιο τρόπο, πού νά μπορεί (ή ουσία) πιό εύκολα νά επιδράσει στό δυναμικό επίπεδο του οργανισμού. Σ' αυτό τό σημείο ο Χάνεμαν έδωσε τή δεύτερη έμπνευσμένη προσφορά του στην Ίατρική, εισάγοντας τήν τεχνική τής δυναμοποίησης. Άκόμη καί σήμερα δέν ξέρουμε πώς άκριβώς έφτασε ο Χάνεμαν στην τεχνική αυτή, άν προήλθε μέ τήν προηγούμενη ένασχόλησή του μέ τή Χημεία ή από καθαρά θεία έμπνευση⁴¹. «Τότε, μέ κάποιο τρόπο πού δέν ξέρουμε, έφτασε στην τεχνική νά προσθέτει κινητική ένέργεια στά διαλύματα μέ τό “τράνταγμα” ή τή δόνηση. Αυτό τό συνδυασμό δόνησης καί διαδοχικής άραιώσεως, ο Χάνεμαν τόν όνόμασε “δυναμοποίηση”»⁴².

«Μέ κάποιο τρόπο οι έπαναλαμβανόμενες διαλύσεις καί δονήσεις τών όμοιοπαθητικών φαρμάκων άπελευθερώνουν ένα μεγάλο ποσό ένέργειας πού ένυπάρχει στό έσωτερικό τής ουσίας»⁴³ «...Οι δονήσεις θά πρέπει νά μεταβιβάζουν κάποια ένέργεια από τήν άρχική στην ουδέτερη ύλη του διαλύματος»⁴⁴. Τόν Χάνεμαν άπασχολούσε τό γεγονός ότι τά φάρμακα πού διέλυε μπορούσαν νά θεραπεύσουν μόνον άν ήταν «δυναμοποιημένα» καί δεύτερον ότι από τή στιγμή πού ήταν «δυναμοποιημένα», δέν ήταν άπαραίτητο νά περιέχουν ούτε ίχνος τής άρχικής ουσίας»⁴⁵. «Η άκριβής παρατήρηση ήταν ότι όσο περισσότερο ή ουσία σείεται (δονείται) καί άραιώνεται, τόσο μεγαλύτερο είναι τό θεραπευτικό αποτέλεσμα, ένω συγχρόνως μηδενίζεται ή τοξική επίδρασή της»⁴⁶.

«Άπ' ό,τι είναι γνωστό, δέν έχει βρεθεί μέχρι τώρα ή εξήγηση του φαινομένου αυτού από τή σύγχρονη Φυσική ή Χημεία. Φαίνεται πώς κάποιος καινούργιος τύπος ένέργειας άπελευθερώνεται μ' αυτή τήν τεχνική. Ή ένέργεια πού έμπεριέχεται σέ συμπυκνωμένη μορφή στην άρχική ουσία, μέ κάποιο τρόπο άπελευθερώνεται καί μεταφέρεται στά μόρια του διαλύματος. Άφού ή άρχική ουσία δέν ύπάρχει πιά, ή ένέργεια πού άπομένει στό διαλύτη μπορεί συνέχεια

νά ενισχύεται ἐπ' ἄπειρον. Τὰ μόρια τοῦ διαλύτη ἔχουν «πάρει» πάνω τους τήν ἐνυπάρχουσα ἐνέργεια τῆς ἀρχικῆς οὐσίας... ξέρουμε πιά ὅτι ἡ θεραπευτική ἐνέργεια διατηρεῖ τή «δονητική συχνότητα» τῆς ἀρχικῆς οὐσίας, ἡ ὁποία ὅμως ἔχει ἐνδυναμωθεί σέ τέτοιο βαθμό, ὥστε εἶναι ἱκανή νά διεγείρει ἱκανοποιητικά τό δυναμικό ἐπίπεδο τοῦ ἀσθενούς καί νά ἐπιφέρει θεραπεία»... Ὁ Νόμος τῶν Ὁμοίων μᾶς δίνει τή δυνατότητα νά ταιριάζουμε τή δονητική συχνότητα πρακτικά ὁποιασδήποτε οὐσίας τοῦ περιβάλλοντος, μέ ἐκείνη τῶν ἀσθενῶν»⁴⁷. «Μέ κάποιο ἄγνωστο τρόπο ἡ ἰσχύς τοῦ ἡλεκτρομαγνητικοῦ πεδίου τῆς ἀρχικῆς οὐσίας μεταδίδεται στά μόρια τοῦ διαλύτη, χωρίς ὅμως νά ἀλλάζει ἡ δονητική συχνότητα»⁴⁸.

«Στήν Ὁμοιοπαθητική ὁ συντονισμός αὐτός χρησιμοποιεῖται ὡς θεραπευτική ἀρχή»⁴⁹.

στ. Ἀπόδειξη οὐσίας-Proving (πειραματισμός μέ τόν ὁποῖον ἀναδεικνύεται ἡ «προσωπικότητα» τῆς οὐσίας)

«Γιά νά ἐπηρεάσουμε ἄμεσα τό δυναμικό ἐπίπεδο πρέπει νά βροῦμε μιά οὐσία ἀρκετά ὅμοιας συχνότητας μέ τή δονητική συχνότητα τοῦ δυναμικοῦ ἐπιπέδου, ὥστε νά ἐπιτύχουμε συντονισμό. Ἐφ' ὅσον ἡ δονητική συχνότητα τοῦ δυναμικοῦ ἐπιπέδου γίνεται ἀντιληπτή σέ μᾶς μόνο μέ τά συμπτώματα καί τά σημεῖα τοῦ ἀσθενούς, εἶναι λογικό νά πρέπει νά ψάξουμε νά βροῦμε μιά οὐσία, ἡ ὁποία νά μπορεῖ νά δημιουργεῖ στόν ὑγίη ὀργανισμό παρόμοιο σύνολο συμπτωμάτων καί σημείων. Ἡ παρόμοια δονητική συχνότητα μιᾶς τέτοιας οὐσίας, καθὼς βρίσκεται πολύ κοντά στή συνισταμένη δονητική συχνότητα τοῦ πάσχοντα, μπορεῖ βάσει τοῦ συντονισμοῦ, νά ἐνισχύσει ἀφάνταστα τόν ἀμυντικό μηχανισμό⁵⁰. Αὐτή ἡ γνώση εἶναι ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς ἐπιστήμης: Similiasimilibuscurentur, ὅπως εἶχε τονίσει ὁ Χάνεμαν⁵¹. Ἐτσι ὁ Χάνεμαν κατέληξε στήν ἰδέα ὅτι μιά οὐσία, ἡ ὁποία μπορεῖ νά δημιουργήσει συμπτώματα σ' ἓνα ὑγιές ἄτομο, μπορεῖ τὰ ἴδια συμπτώματα νά τά θεραπεύσει στόν ἄρρωστο»⁵².

«Ὁ σκοπός τῆς διεξαγωγῆς proving μιᾶς οὐσίας εἶναι νά καταγραφεῖ τό σύνολο τῶν νοσηρῶν συμπτωμάτων πού δημιουργεῖ ἡ οὐσία αὐτή σέ ὑγίη ἄτομο· αὐτό τό σύνολο θά ἀποτελεῖ κατόπιν τίς θεραπευτικές ἐνδείξεις, γιά νά συνταγογραφηθεῖ ἡ θεραπευτική αὐτή οὐσία στό ἄρρωστο ἄτομο»⁵³.

«Στό proving εἰσάγουμε στόν ὀργανισμό μιά οὐσία σέ ἱκανή πυκνότητα ὥστε νά τόν ἐνοχλήσει καί νά κινητοποιήσει τόν ἀμυντικό μηχανισμό του, ὁ ὁποῖος δημιουργεῖ ἓνα φάσμα συμπτωμάτων καί ἀπό τά τρία ἐπίπεδα τοῦ ὀργανισμοῦ. Αὐτό τό φάσμα τῶν συμπτωμάτων χαρακτηρίζει τήν ιδιόμορφη καί ἀτομική φύση τῆς οὐσίας πού χορηγήθηκε»⁵⁴.

«Μέ τά proving ἀποκτᾶται μιά αἴσθηση τῆς «οὐσίας» ἢ τῆς «ψυχῆς» τοῦ

φαρμάκου⁵⁵ ή της «προσωπικότητας» του φαρμάκου, κατά τόν Kent⁵⁶. «Άφου όλες οι ουσίες διαθέτουν χαρακτηριστικά ηλεκτρομαγνητικά πεδία, καθήκον του όμοιοπαθητικού είναι νά βρεϊ εκείνη την ουσία της όποιας ό «ρυθμός ταλάντωσης» ταιριάζει περισσότερο σ' εκείνον του άσθενους κατά τή διάρκεια της άρρώστιας του»⁵⁵. «Ένας προχωρημένος γιατρός έχει κατανοήσει τόσο βαθιά τήν “ουσία” των φαρμάκων, ώστε νά ταιριάζει άπόλυτα καί άμεσα τήν “ψυχή” του άσθενους μέ τήν “ψυχή” του φαρμάκου»⁵⁶. «Κάθε ουσία (πέτρα ή ένα όργανο του ανθρώπινου σώματος) δονείται εύκολα σέ κάποια χαρακτηριστική συχνότητα ή φάσμα συχνοτήτων»⁵⁵ καί «χαρακτηρίζεται άπό μία ιδιαίτερη συχνότητα συντονισμού»⁵⁶. «Τό φάρμακο καί ή άρρώστια μπορεί νά έννοηθεί ότι έχει τήν ίδια συχνότητα συντονισμού»⁵⁷.

ζ. «Όμοιοπαθητική» Θεραπευτική

Πιστεύεται ότι «ή θεωρητική κατανόηση της Όμοιοπαθητικής είναι άπολύτως άπαραίτητη γιά τήν όρθή έκτίμηση μιās περίπτωσης»⁵⁵. Ό συγγραφεύς των βιβλίων μās δίνει τήν πληροφορία ότι κάποτε ήταν στό Όμοιοπαθητικό Κολλέγιο στήν Καλκούτα.⁵⁶

Όπως έλέχθη άνωτέρω, μέ κατάλληλα provings έχει άποκτηθεί «μιά αίσθηση της «ουσίας» ή της «ψυχής» του φαρμάκου⁵⁵ ή της «προσωπικότητας» (κατά τόν Kent⁵⁶) του φαρμάκου, καί έχει δημιουργηθεί ή «όμοιοπαθητική φαρμακολογία».

Όπως έλέχθη άνωτέρω, μέ κατάλληλα provings έχει άποκτηθεί «μιά αίσθηση της «ουσίας» ή της «ψυχής» του φαρμάκου⁵⁵ ή της «προσωπικότητας» (κατά τόν Kent⁵⁶) του φαρμάκου, καί έχει δημιουργηθεί ή «όμοιοπαθητική φαρμακολογία».

Τοιουτοτρόπως, σύμφωνα πάντοτε μέ τήν έμπειρία των όμοιοπαθητικών, άπό τά αντίστοιχα provings σέ ύγιεις μετά τή χορήγηση διαφόρων ουσιών, παρατηρούνται συμπτώματα διανοητικά, συγκινησιακά καί σωματικά. Μέ βάση τήν άνωτέρω έμπειρία καί τό βασικό νόμο της «Όμοιοπαθητικής» -Similiasimilibuscurentur- χορηγούνται «δυναμοποιημένες» οι αντίστοιχες ουσίες («όμοιοπαθητικά φάρμακα») γιά θεραπεία των αντίστοιχων συμπτωμάτων επί άσθενών.

Τά «όμοιοπαθητικά» φάρμακα προέρχονται άπό όρυκτά, φυτά, νοσοϋντες ιστούς. Έπιπροσθέτως, ως «όμοιοπαθητικά» φάρμακα χορηγούνται καί τά “nosodes”, τά όποια παρασκευάζονται άπό προϊόντα άσθeneιών, όπως γονορροϊκό έκκριμα (Medhorrinum), συφιλιδικό έκκριμα (Syphilinum), φυματινικά σπήλαια (Tuberculinum), ίός της γρίπης (Influenzinum), σίελος λύσσας (Hydrophobinum)⁵⁸.

Στή συνέχεια ακολουθούν όρισμένα παραδείγματα, στά όποία άναδεικνύεται ή «ψυχή» ή «ούσία» ή ή «προσωπικότητα» διαφόρων ούσιών· οί ούσιες αútες χορηγούμενες σέ άσθενείς –οί όποιοί έκδηλώνουν παρόμοια συμπτώματα μέ εκείνα τής «ψυχής» τών ούσιών– τούς θεραπεύουν!

1. **Aconite** (Monkshood): Χορηγείται επί συνδυασμού ξαφνικού, άγωνι-ώδους φόβου έπικείμενου θανάτου, επί διαφόρων καταστάσεων πανικού, οί όποίες συνοδεύονται άπό ξαφνικές, έντονες έκτακτοσυστολές, έρυθρότητος προσώπου, έτερόπλευρης αίμωδίας, αίσθήματος λιποθυμίας, έφίδρωσης, τρόμου, ιλίγγου καί δύσπνοιας, έντονης νευρικότητας, άκαθισίας καί έντονης δίψας γιά κρύο νερό⁵⁹.

2. **Anthraxinum** (Anthrax Poison): Χορηγείται επί συνδυασμού άδυναμίας έκφρασης συναισθημάτων, διανοητικής σύγχυσης καί σιωπηλής λύπης. Έπίσης, επί έντονων, καυστικών πόνων, μεγάλης έξάντλησης καί διαφόρων δερματικών «βλαβών» (δοθιήνες, έλκη, άποστήματα, έκζεμα, όγκοι κ.τ.λ.)⁶⁰.

3. **Argentum Nitricum** (Nitrate of silver): Χορηγείται επί συνδυασμού έξαιρετικής άνησυχίας γιά θέματα ύγείας, φόβου θανάτου, ύποχονδριακών ένοχλημάτων, παρορμητικής συμπεριφοράς, επί διαφόρων φοβιών, διαρροιών καί συχνουρίας άγχώδους αίτιολογίας, θορυβωδών έρυγών κ.τ.λ. καί έπιδείνωση άπό βρώση γλυκών⁶¹.

4. **Arsenicum Album** (Arsenic trioxide): Χορηγείται επί συνδυασμού άνασφαλείας –κυρίως γιά θέματα ύγείας– μέ μεγάλη άνησυχία- φόβου θανάτου, φόβου νά παραμείνει μόνος, άγχους έν συνδυασμώ μέ άνησυχία καί μεγάλη σωματική έξάντληση, έγωϊσμού, κριτικής διάθεσης γιά τούς άλλους καί τόν έαυτό του, άσθματικής άναπνοής πού έπιδεινώνεται μέ τήν κατάκλιση, έντονου κνησμού, διαρροίας μέ έμέτους, καυστικών πόνων, ιδιαίτερη αίσθηση του κρύου (άλλά μέ έπιθυμία άκάλυπτης κεφαλής), καί μεγάλη δίψα γιά συχνή πόση μικρών ποσοτήτων κρύου νερού. Έπιδείνωση μετά τά μεσάνυκτα⁶².

5. **Calcarea Carbonica** (Carbonate of Lime): Χορηγείται επί συνδυασμού πολλών διαφορετικών φόβων (π.χ. ότι εΐναι άθεράπευτα άσθενής, ότι θά τρελλαθεί, ότι παρακολουθείται, ότι εΐναι καρδιοπαθής ή καρκινοπαθής), επί περιδεούς συνείδησης⁶³.

6. **Canabis Indica** (Hashish): Χορηγείται επί συνδυασμού ψευδαισθήσεων όλων των ειδών, φόβου άσθενείας, διανοητικής σύγχυσης, επί άδυναμίας νά συνεχίσει τόν εΐρμό τών σκέψεών του, επί ύπερβολικής πολυλογίας, επί αίσθησης ότι τμήματα του σώματός του έπιπλέουν (ή Μαριχούάνα άποσπᾶ τό «αΐθερικό σώμα» -τή ψυχή- άπό τό φυσικό σώμα) -γεγονός τό όποίο του προξενεί πανικό- επί δίψας καί ύπερβολικής πείνας καί επί ηύξημένης σεξουαλικής έπιθυμίας⁶⁴.

7. **Lycopodium** (Club Moss): Χορηγείται επί συνδυασμού έλλειψης αύτοεκτίμησης, εύθυνοφοβίας, φόβου παραμονής μόνου/ης στό σπίτι, μετεωρι-

σμοῦ κοιλίας (μέ ἐρυγές καί φύσες), ἐρωτικῆς ἀσυδοσίας, ἀνικανότητας ὀφειλόμενης σέ σεξουαλικές καταχρήσεις, πρῶϊμης ἐκσπερμάτωσης⁶⁵.

8. **NatriumMuriaticum** (ChlorideofSodium): Χορηγεῖται ἐπὶ συνδυασμοῦ ἀδιαθεσίας μετά σιωπηλὴ λύπη, ὑπερευαισθησίας, συναισθηματικῆς εὐπάθειας πού ὀδηγεῖ σέ ἐσωστρέφεια, φόβου ἀπόρριψης, κλαυσίγελου, ἀνεξέλεγκτων συναισθημάτων, λύπης ἄνευ κλάματος, ὑποχονδριακοῦ ἄγχους, ἀποφυγῆς φανέρωσης τῆς ζηλοτυπίας τους, ἀπώλειας ἐλέγχου μέ ὑστερικές ἀντιδράσεις, πονοκεφάλων (σάν κτυπήματα μικρῶν σφυριῶν)⁶⁶.

9. **Lachesis** (BushmasterofSurucucu): Χορηγεῖται ἐπὶ συνδυασμοῦ, ιδεῶν ὅτι τό ἰσχυρῆς, ἀγωνιώδους, ἀτεκμηρίωτης καί ἐμπαθοῦς ζηλοτυπίας, ἡ ὁποία μπορεῖ νά φθάσει μέχρι τὴν παράνοια ιδεῶν ὅτι τό ἄλλο πρόσωπο τοῦ ἀνήκει, πολυλογίας μέ ἐναλλαγή θεμάτων, φόβου φιδιῶν καί καρδιακῶν νόσων, ἀνωμαλιῶν ἀναπνοῆς κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου, κατάκλιση πάντοτε στή δεξιὰ πλευρά⁶⁷.

10. **Hyoscyamus** (Henbane): Χορηγεῖται ἐπὶ συνδυασμοῦ κρυπτόμενης, ἀθεμελίωτης ζηλοτυπίας, ζηλοτυπίας μέ βίαιες ἐκρήξεις καί ἐπιθυμίας διάπραξης φόνου, ζηλοτυπίας μέχρι παράνοιας, φόβων ὅτι θά δηλητηριασθεῖ, ἄσθeneιων προκαλούμενες ἀπὸ ζηλοτυπία, πολυλογίας, ἀναισχυντίας, παιχνιδιῶν μέ τὰ ἴδια γεννητικά ὄργανα⁶⁸.

11. **NuxVomica** (PoisonNut): Χορηγεῖται ἐπὶ συνδυασμοῦ εὐρεθιστότητας, διάθεσης γιὰ φιλονικία, ἀνταγωνιστικότητας, ἀνυπομονησίας, ὑπερευαισθησίας σέ ἐντυπώσεις, ἐξωτερικούς θορύβους, ὀσμές, φῶς ἢ μουσική, φωτοφοβίας, διαταραχῶν ἀπὸ τό γαστρεντερικό, αὐπνίας, ηὔξημένης σεξουαλικῆς ἐπιθυμίας καί κακοήθους καί βίαιης ζηλοτυπίας⁶⁹. Ὁ συγγραφεὺς ἰσχυρίζεται ὅτι ἐθεράπευσε «λεσβία» χορηγώντας τῆς NuxVomicaσε ἀραίωση 10M⁷⁰.

12. **Medorrhinum** (Gonorrhealvirus): Χορηγεῖται ἐπὶ συνδυασμοῦ ἐμπαθοῦς, ὑπερσεξουαλικῆς προσωπικότητας, ἡ ὁποία ὀδηγεῖ σέ ζηλοτυπία, ἐπὶ «ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι ἀποδίδουν καλύτερα τὴ νύκτα», ἐπὶ συνεχοῦς προσπάθειας καθαρισμοῦ τοῦ λάρυγγος ἀπὸ βλέννες, θερμῶν ἄκρων ποδῶν, εὐαίσθητων πελμάτων κ.α.⁷¹

13. **Ignatia** (St. Ignatiusbean): Χορηγεῖται ἐπὶ συνδυασμοῦ σιωπηλῆς λύπης, ἡ ὁποία εἶναι ἀποτέλεσμα ἐρωτικῆς ἀπογοήτευσης, ἀναστεναγμῶν μετά λύπη, εὐμετάβλητης διάθεσης, ὑπερευαισθητῶν, ρωμαντικῶν καί ὑστερικῶν προσώπων. Ἐπιπροσθέτως, στά πρόσωπα αὐτά συνυπάρχουν ἀποτελέσματα ἀπὸ τό νευρικό σύστημα, κράμπες, χορεΐα, σπασμοί καί αἶσθημα σύσφιγξης ἢ κόμπου στό λαιμό. Στούς ἀσθενεῖς αὐτοὺς ἐμφανίζεται περιοδική, ἀνεξέλεγκτη, παράλογη ζήλεια⁷².

14. **Stramonium** (Thorn-apple): Χορηγεῖται ἐπὶ συνδυασμοῦ παραληρήματος, συμπεριφορᾶς ἐκτός ἐλέγχου, ἰσχυρῶν φόβων τὴ νύκτα, ἐμέτων μετά

τήν ἔγερση ἀπό τό κρεβάτι, θερμό καί κόκκινο πρόσωπο, ἀλλά μέ ψυχρά ἄκρα. Ὅταν ἐκφράζει ζηλοτυπία, ἡ συμπεριφορά εἶναι βίαη, ἀνεξέλεγκτη καί ἐκρηκτική σέ βαθμό πού μπορεῖ νά σκοτώσει. Παρατηρεῖται κακοήθης, βίαη, ἐπιθετική, μή ἐλεγχόμενη ἀνάδυση τοῦ ὑποσυνειδήτου⁷³.

15. **GalicumAcidum** (Gallicacid): Χορηγεῖται ἐπὶ παιδικῆς ζήλειας μέ μή ἐλεγχόμενη συμπεριφορά⁷⁴.

16. **Sulfur**: Συνιστᾶται ἐπὶ ἐγωϊστῶν, οἱ ὅποιοι νομίζουν ὅτι γνωρίζουν τὰ πάντα⁷⁵.

17. **Platinum**: Ὁ συγγραφεὺς θεράπευσε ἀσθενῆ, ἡ ὁποία ἔπασχε ἀπὸ αἴσθημα ἀνωτερότητας, μέ τὴ χορήγηση Platinum, ὁπότε τό ἐγὼ τῆς «ξεφούσκωσε»!⁷⁶

Ἀντίθετη ἀποψη γιὰ τίς θεραπευτικές δυνατότητες τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς ἔχει ὁπωσδήποτε ἡ κλασσική, συμβατικὴ Ἱατρική, ἡ ὁποία διὰ τοῦ παγκοσμίως γνωστοῦ ἱατρικοῦ Περιοδικοῦ Lancet (vol. 366, Issue 9487, 27 August - 2 Sept 2005, σέλ. 690 καί 705-706) ἀπεφάνθη ὅτι δέν ὠφελεῖ ἡ «ὁμοιοπαθητικὴ» θεραπευτικὴ καί ὅτι τὰ κλινικά της ἀποτελέσματα εἶναι ὅπως τὰ ἀποτελέσματα τῶν εἰκονικῶν φαρμάκων (placeboeffect).

Συμπερασματικῶς, οἱ διδάσκαλοι τῆς «Ὁμοιοπαθητικῆς» πιστεύουν ὅτι «ἡ ὁμοιοπαθητικὴ ...ἀσχολεῖται ὄχι μόνο μέ τὴ φυσικὴ ἀλλὰ καί τὴν πνευματικὴ ἀνέλιξη τοῦ ἀνθρώπου –ἡ ὁμοιοπαθητικὴ σώζει πραγματικά ψυχές μέ αὐτὸ τὸν τρόπο... Ἡ ὁμοιοπαθητικὴ μέσα ἀπὸ αὐτὴ τὴ διαδικασία βοηθᾷ τὸν ἄνθρωπο νά ἔλθει σέ ἐπαφὴ μέ τὸν Θεό» (ἡμέτερη ἡ ὑπογράμμιση μέ τὰ παχέα στοιχεῖα).

II. ΕΠΙΚΡΙΣΗ - ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΘΕΟΛΟΓΟΥΣ καὶ ΚΛΗΡΙΚΟΥΣ

Προκειμένου νά ἀσκήσει κάποιος ὁποιαδήποτε ἐπιστήμη, εἶναι ἀπαραίτητη ἡ βαθιὰ θεωρητικὴ γνώση τῶν ἀρχῶν τῆς ἐπιστήμης αὐτῆς. Ὅσον ἀφορᾷ στὴν ἀσκηση τῆς «Ὁμοιοπαθητικῆς» («ΟΠ», στό ἑξῆς), ἐκτός ἀπὸ τὴν προαναφερθεῖσα προϋπόθεση, εἶναι ἀπαραίτητο –ὅπως τονίζεται καί ἀπὸ τοὺς διδασκάλους τῆς «ΟΠ»– νά μαθητεύσει κάποιος κοντὰ σέ ἔμπειρο «ὁμοιοπαθητικό».

Μετά τὴν παράθεση, ἐντὸς εἰσαγωγικῶν, τῶν ἀπόψεων τῶν διδασκάλων τῆς «ΟΠ» στὶς προηγούμενες σελίδες, ἀκολουθοῦν ὀρισμένες ἐρωτήσεις πρὸς θεολόγους καί κληρικούς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας σχετικῶς πρὸς τό ἐρώτημα, ἐάν οἱ ἀρχές καί πρακτικές τῆς «ΟΠ» εἶναι δυνατόν νά γίνουν ἀποδεκτές ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.

1. Ἡ ΟΠ στὴν Ἑλλάδα ἀναπτύχθηκε, διδάχθηκε καί ἐξακολουθεῖ νά διδάσκεται ἀπὸ συγκεκριμένα πρόσωπα. *Ἐπομένως καί οἱ ἀσκοῦντες τὴν ΟΠ στὴν Ἑλλάδα ἀποδέχονται τίς ἀρχές καί τὴν πρακτικὴ τῆς ΟΠ, ὅπως τὴν*

διδάχθηκαν από τούς διδασκάλους των. Ἡ διδασκαλία αὐτή ἀφορᾷ ὄχι μόνον θεωρητικές ἀρχές τῆς ΟΠ, ἀλλά καί ὅλες τίς πρακτικές ἐφαρμογές ἐπὶ τῇ βάσει ὧν ὁ ἰδρυτής τῆς ΟΠ Hahnemann καί οἱ μαθητές του (Kent, Shcmiddt κ.ἄ) ἐδίδαξε καί ἐφήρμοσε.

Ὁ π. Χρυσόστομος «Τρ» μπορεῖ νά μᾶς πληροφορήσει συγκεκριμένα, ποῖοι ἄλλοι διδάσκαλοι ἢ ποία ἄλλη Σχολή ΟΠ ὑπάρχει στήν Ἑλλάδα –στήν ὁποία ἔχουν μαθητεύσει Ἕλληνες «ὁμοιοπαθητικοί»– ἢ ὁποία δέν ἀσπάζεται τίς δοξασίες τοῦ Hahnemann καί τῶν μαθητῶν του καί, ἀκόμη, ποῖες εἶναι οἱ διαφορές τῆς –θεωρητικές καί πρακτικές– μέ ἐκεῖνες τῆς κλασσικῆς «ὁμοιοπαθητικῆς»;

Ἐξ ὧν γνωρίζομε, ὁ π. Χρυσόστομος εἶχε ὡς διδάσκαλό του γνωστό ὁμοιοπαθητικό ἱατρό, ὁ ὁποῖος ἀσκεῖ τήν κλασσική ΟΠ στή Βόρειο Ἑλλάδα· ὁ τελευταῖος ἐμαθήτευσε πλησίον ἄλλου, πλέον γνωστοῦ ἀνά τό πανελλήνιο, ὁμοιοπαθητικοῦ, ὁ ὁποῖος ἀσπάζεται πλήρως τίς δοξασίες καί τίς πρακτικές του ἰδρυτοῦ τῆς ΟΠ, Hahnemann. Ἐπομένως, ποία εἶναι ἡ διαφορά τῆς «ἀληθινῆς ὁμοιοπαθητικῆς» –ἢ ὁποία ἀσκεῖται «κατά Θεόν»– καί τῆς κλασσικῆς ὁμοιοπαθητικῆς; Περαιτέρω, πῶς ἐξηγεῖται τό γεγονός ὅτι ἐνῶ ἔχει μαθητεύσει ὁ π. Χρυσόστομος σέ «μαθητές» καί ὁπαδούς τοῦ Hahnemann ἀπορρίπτει αὐτόν καί τούς μαθητές του; Δέν πρόκειται περί ἀντιφάσεως;

Ὅσον ἀφορᾷ σέ ὅλες τίς παρατιθέμενες ὑπό τοῦ π. Χρυσόστομου «Τρ.» πληροφορίες ἀπό μεταφράσεις ἀπό τήν Ρωσική γλῶσσα (ὅπως καταχωρίζονται στό Περιοδικό «ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ», τ. 118, σέλ. 184-190), ἃς μᾶς ἐπιτρέψει νά ἔχουμε ἔντονες ἀμφιβολίες γιά τήν ἀκρίβειά των, ἀλλά καί γιά τήν ὀρθότητα τοῦ περιεχομένου των. Ἐμελέτησε ὁ ἴδιος ὅλα αὐτά τά πρωτότυπα κείμενα ἢ μετέφερε χωρίς ἔλεγχο αὐτές τίς πληροφορίες; Ἀπό πληροφορίες πού εἶχαμε ἀπό τόν ἴδιο τόν π. Χρυσόστομο, ἡ ἄσκηση τῆς ΟΠ στή Ρωσία εἰσήχθη καί βασίσθηκε στίς θεωρητικές δοξασίες καί πρακτικές του Hahnemann!

Ἐνδειξή ὅτι ἐνδεχομένως ὑπάρχει πρόβλημα γιά τήν ἀκρίβεια τῶν παρατιθεμένων ὑπό τοῦ π. Χρυσόστομου ἀποσπασμάτων ἀπό μεταφράσεις Ρωσικῶν βιβλίων εἶναι καί τό ἀκόλουθο: γράφει ὁ π. Χρυσόστομος ὅτι ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κροστάνδης σέ ὁμιλία του, τήν ὁποία ἔκανε στά ἐγκαίνια τοῦ ὁμοιοπαθητικοῦ φαρμακείου καί τῆς ὁμοιοπαθητικῆς κλινικῆς στήν Ἁγία Πετρούπολη, εἶπε ὅτι «...τό σῶμα θεραπεύεται μέ ἐφαρμογή τοῦ ὁμοίου στό ὅμοιο ὅπως, γιά παράδειγμα, ὅταν ὁ πηλός πού φθιάχτηκε ἀπό χῶμα καί τό ζωπάροχο αἷμα Του, ἀκούμπησε στά μάτια τοῦ τυφλοῦ». Ποῦ ἀναγράφεται στό ἱερό κείμενο τῆς Καινῆς Διαθήκης αὐτό τό πρωτάκουστο, ὅτι δηλαδή «ὁ πηλός φθιάχθηκε ἀπό χῶμα καί τό ζωπάροχο αἷμα Του»;

Ὁ π. Χρυσόστομος ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ πρόσληψη τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ὑπό τοῦ Κυρίου, πρὸς ἐπιτέλεση τοῦ σωτηριολογικοῦ Του ἔργου, συνιστᾷ «ὁμοιοθεραπευτική» πρακτική! Ποία σχέση ἔχει ὁ παραλληλισμός τῆς ἐνανθρω-

πήσεως τοῦ Κυρίου (ἡ πρόσληψη τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως – γιὰ νά τήν θεραπεύσῃ, νά τήν ἐξαγιάσῃ καί νά τήν θεώσῃ) μέ τήν πρακτική καί θεωρητική βάση τῆς κλασσικῆς «ὁμοιοπαθητικῆς»;

Τό ἀναγραφόμενο ὑπό π. Χρυσοστόμου «Τρ.» ὅτι ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης γράφει ὅτι «οἱ ἄριστοι τῶν ἱατρῶν θεραπεύουν τά ὅμοια μέ τά ὅμοια» σημαίνει ὅτι ὁ Ἅγιος ἀπεδέχετο τά ἀπαράδεκτα, ἀπό ἀπόψεως ὀρθόδοξης θεολογίας, φρονήματα (βλ. κατωτέρω) τῶν παλαιότερων καί συγχρόνων διδασκάλων τῆς κλασσικῆς «ὁμοιοπαθητικῆς»; Πολύ περισσότερο, δέν συνιστᾷ βαρεῖα ἀστοχία καί σοβαρό λογικό λάθος ἡ χρησιμοποίηση τοῦ χωρίου τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου «τῷ ὁμοίῳ τό ὁμοιον ἀνακαθαίρων» γιὰ τήν ὑποστήριξη τῶν πρακτικῶν καί θεωρητικῶν ἀπόψεων τῶν «ὁμοιοπαθητικῶν», τίς ὁποῖες θά ἀπέπτυνε μετά βδελυγμίας ὁ μέγας Πατήρ; Παρομοίως, τό γεγονός ὅτι ἡ ρῆση «τά ὅμοια τοῖς ὁμοίοις ἰῶνται» εἶναι τοῦ Ἱπποκράτους δέν σημαίνει ὅτι ὁ τελευταῖος θά ἐνέκρινε τίς ὅλως ἀτεκμηρίωτες θεωρητικές δοξασίες καί πρακτικές του Hahnemann!

Ἐπιπρόσθετη **βαρεῖα ἀστοχία καί σοβαρό λογικό λάθος φρονούμε** ὅτι συνιστᾷ τό σχόλιο τοῦ π. Χρυσοστόμου Τρ. σχετικῶς μέ τήν χρήση τοῦ ὅρου «ζωτική δύναμις» καί «ζωτική ἐνέργεια» ὑπό τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης· οἱ ὅροι αὐτοί χρησιμοποιοῦνται ὑπό τοῦ Ἁγίου γιὰ νά ἐκφράσουν τήν ζωοποιό ἐνέργεια τῆς νοεράς καί λογικῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία ζωοποιεῖ τό συνημμένο σῶμα. Ἀντίθετα, οἱ «ὁμοιοπαθητικοί» μέ τόν ἴδιο ὅρο – «ζωτική ἐνέργεια» – ἢ «συμπαντική ἐνέργεια» ἐννοοῦν μία ἄγνωστη **φυσική δύναμη, – ἡ ὁποία σημειωτέον ἔχει κατ’ αὐτούς ιδιότητες ἀνάλογες μέ ἐκεῖνες τοῦ ἠλεκτρομαγνητικοῦ πεδίου μέ ὀρισμένη «δονητική συχνότητα» – καί ἡ ὁποία ἔχει «μορφοποιητικό νοῦ» κ.τ.λ. – βλ. σέλ. 3–, ὁρολογία, ἡ ὁποία παραπέμπει σέ πανθεῖσμό.**

Ἀκόμη γράφει ὁ π. Χρυσόστομος ὅτι ὁ Ρῶσος Ἅγιος Ἱερομάρτυς Σεραφεῖμ πρότεινε «ἕνα δικό του τρόπο ὁμοιοθεραπείας εἰσάγοντας νέα ὁμοιοπαθητικά φάρμακα καί ὑποδεικνύοντας ἕνα δικό του τρόπο μέ τόν ὁποῖον γίνεται ἡ δυναμοποίηση τῶν ὁμοιοπαθητικῶν φαρμάκων». **Δέν μᾶς πληροφορεῖ, ὅμως, ὁ π. Χρυσόστομος σέ τί διέφερε ὁ τρόπος ὁμοιοθεραπείας καί «δυναμοποίησης» τοῦ Ρώσου Ἁγίου ἀπό ἐκεῖνον τοῦ Hahnemann· καί τό σπουδαιότερο, δέν μᾶς πληροφορεῖ, ἐάν κάποιος στήν Ἑλλάδα ἀκολουθοῦν τήν (ἄγνωστη) μέθοδο τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ.**

Γνωρίζει ὁ π. Χρυσόστομος ποία ἦταν ἡ θέση γνωστῶν, συγχρόνων Πατέρων -Ἀγίων στή συνείδηση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας- ὅπως τοῦ π. Πορφυρίου, Ἀγιορείτου Ἱερομονάχου, καί π. Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου περί τῆς ΟΠ; Γνωρίζει ὅτι τήν ἀπέρριπταν⁷⁰;

2. Γενικότερο ἐρώτημα σχετικά μέ τήν «ζωτική δύναμη» ἢ «στοιχειώδη

οὐσία» ἢ «συμπαντική ἐνέργεια»: Ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ ἀναγραφόμενα στὶς σελίδες 1-3 τοῦ παρόντος, οἱ «ὁμοιοπαθητικοί» ταυτίζουν τὴν ιδιότητα τῆς νοεράς καὶ λογικῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου –μέ τὴν ὁποία καὶ ζωοποιεῖται τὸ συνημμένο σῶμα– **μέ τὴ «συμπαντική ἐνέργεια»**, ἢ ὁποία «συνδέει τὸ ἄτομο μέ τὴν ὑπέρτατη ἀρμονία τοῦ Σύμπαντος» καὶ ἢ ὁποία («συμπαντική ἐνέργεια») **ἔχει ἀνάλογη συμπεριφορά μέ τὴν ἐνέργεια τοῦ ἠλεκτρομαγνητικοῦ πεδίου**. **Εἶναι δυνατόν νά γίνει ἀποδεκτὴ ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Θεολογία ἡ θεώρηση αὐτῆ τῆς κλασσικῆς ΟΠ;**

3. Ἐρώτημα σχετικὰ μέ τὴ θεραπευτικὴ προσέγγιση τῆς «ΟΠ». Ἡ ἀσθένεια εἶναι κατὰ τὴν «ΟΠ» πρωταρχικὰ ὑπόθεση ἐνεργειακῆ, ὅπως καὶ ἡ ἀνάρρωση. Ἀντίθετα, κατὰ τὴν Ὁρθόδοξη Θεολογία, ἡ ἀσθένεια εἶναι μεταπτωτικὴ συνέπεια καί, γενικότερα, ἀποτέλεσμα τῆς ἁμαρτίας.

Ἡ καλύτερη θεραπευτικὴ προσέγγιση –κατὰ τὴν «ΟΠ»– εἶναι νά ἐπιδράσει ὁ θεραπευτικὸς παράγοντας κατ’ εὐθείαν στοῦ ἠλεκτρομαγνητικὸ πεδίου τοῦ σώματος. «Σήμερα μόνον τρεῖς τέτοιες θεραπευτικὲς μέθοδοι εἶναι πλατιά γνωστές: ὁ βελονισμός, ἡ «δι’ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν» ἀπὸ ἑνα ὑψηλῆς πνευματικῆς στάθμης ἄτομο, πού εἶναι στὴν πραγματικότητα κανάλι παγκοσμίων ἐνεργειῶν [βλ. π.δ. δ, σελ. 4)] καὶ γ) ἡ χορήγηση ὁμοιοπαθητικὰ δυναμοποιημένου φαρμάκου».

Εἶναι δυνατόν νά γίνει ἀποδεκτὴ ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Θεολογία ἡ ἄποψη ὅτι ἡ αἰτία τῶν ἀσθενειῶν (ψυχικῶν καὶ σωματικῶν) εἶναι κάποια ἐνεργειακὴ διαταραχὴ (διαταραχὴ τῆς ἐνέργειας τοῦ ἠλεκτρομαγνητικοῦ πεδίου), ἢ ὁποία μπορεῖ νά θεραπευθεῖ μέ τίς ἀνωτέρω τρεῖς μεθόδους, μάλιστα μέ ἐκείνη τῆς «δι’ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν»;

4. Ἐρωτήματα σχετικὰ μέ τὴν «κρυμμένη ἐσωτερικὴ ζωὴ» τῶν οὐσιῶν, *τὴν ἀπελευθέρωση τῆς ἐνέργειάς τους, τὸ ἠλεκτρομαγνητικὸ τους ἐπίπεδο καὶ τὴ «χαρακτηριστικὴ δονητικὴ τους συχνότητα» καὶ τὰ συμπτώματα πού προκαλοῦν ἀπὸ τὸ διανοητικὸ, συγκινησιακὸ καὶ σωματικὸ ἐπίπεδό του ἀνθρώπου. Οἱ ὑποθέσεις τῶν διδασκάλων τῆς «ΟΠ» περὶ «κρυμμένης ἐσωτερικῆς ζωῆς» τῶν οὐσιῶν, περὶ ἀπελευθερώσεως τῆς ἐνέργειας τῆς οὐσίας τοῦ ὁμοιοπαθητικοῦ φαρμάκου μέ τὴ «δυναμοποίηση», περὶ τῆς μεταφορᾶς τῆς ἐνέργειας αὐτῆς στὰ μόρια τοῦ διαλύτη, περὶ ὑπάρξεως ἠλεκτρομαγνητικοῦ πεδίου κάθε οὐσίας (π.χ. πέτρας, σωματικοῦ ὀργάνου κ.τ.λ.) μέ χαρακτηριστικὴ καθορισμένη «δονητικὴ συχνότητα», περὶ αὐξήσεως τῆς ἐνέργειας αὐτῆς ἐπ’ ἄπειρον μέ τίς προοδευτικὲς ἀραιώσεις τῆς ἀρχικῆς οὐσίας εἰς οὐδεμίαν θεμελιώδη ἀρχὴ τῆς ἐπιστήμης τῆς Φυσικῆς ἢ τῆς Χημείας στηρίζονται καὶ δέν ἀντέχουν σέ στοιχειώδη λογικὸ ἔλεγχο.*

5. Περαιτέρω, *έκεινα, τά όποια φαίνεται ότι είναι έκτός πάσης έπιστημονικής λογικής προσεγγίσεως είναι τά συμπεράσματα διαφόρων provings μέ βάση τά όποια ή χορήγηση διαφόρων ουσιών σέ ύγιείς προκαλεί πάθη*, όπως κακοήθη έμπαθηή ζήλεια, κρυφή ζήλεια, έγωϊσμό, ζηλοτυπία μέ βίαιες έκρήξεις καί έπιθυμία διάπραξης φόνου κ.τ.λ. (βλ. σέλ. 9-12), καί τό *άκόμη πλέον έντυπωσιακό ότι πάθη τής ανθρώπινης ψυχής είναι δυνατόν νά θεραπευθοϋν μέ τή χορήγηση ανόργανων ή οργανικών ουσιών, ανάλογα μέ τή χαρακτηριστική δονητική τους συχνότητα! Είναι δυνατόν νά γίνει άποδεκτή από τήν Όρθόδοξη Θεολογία ή άποψη ότι πάθη τής ψυχής θεραπεύονται μέ χορήγηση όρυκτών ή φυτικών ουσιών;;;*

6. Είναι δυνατόν νά γίνει άποδεκτή από τήν Όρθόδοξη Θεολογία ή άποψη τής κλασικής ΟΠ ότι «ή όμοιοπαθητική σώζει πραγματικά ψυχές μέ αυτό τόν τρόπο... Ή όμοιοπαθητική μέσα από αυτή τή διαδικασία βοηθά τόν άνθρωπο νά έλθει σέ έπαφή μέ τόν Θεό»;(!) (βλ. άνωτ. σέλ. 13). Εάν άληθεϋουν τά άνωτέρω, πρός τί τά άγιαστικά Μυστήρια τής Έκκλησίας μας καί ή άνάγκη γιά μετάνοια, άγώνα καί άσκησι;

Μετά τά άνωτέρω, είναι ένδεχομένως άπαραίτητο νά έπιβεβαιώσει Πανορθόδοξος Σύνοδος τής Έκκλησίας –στά πλαίσια τής Ποιμαντικής της Διακονίας– τήν ήδη έκπεφρασμένη θέση, από Διορθόδοξες Έπιτροπές, τό συμπέρασμα ότι, δηλαδή, ή «Όμοιοπαθητική» δέν είναι συμβατή μέ τήν (Όρθόδοξη) Θεολογία της, ώστε νά παύσει όριστικώς ή σύγχυση γιά τό θέμα αυτό στο Όρθόδοξο πλήρωμα.

Κωνσταντίνος Γ. Καρακατσάνης

Καθηγητοϋ Πυρηνικής Ίατρικής τοϋ Α.Π.Θ.

Υποσημειώσεις:

1. Γ. Βυθούλκα. Όμοιοπαθητική. Ή ιατρική γιά τή νέα χιλιετία. Έπιστημονικές Έκδόσεις Παρισιάνου Α.Ε., Αθήνα, 2002, σελ 106.
2. Γ. Βυθούλκα. Ή Έπιστήμη τής Όμοιοπαθητικής. Έκδοση Κέντρου Όμοιοπαθητικής Ίατρικής, Αθήνα, 1990, σελ. 23.
3. έ.ά., σελ. 22
4. έ.ά., σελ. 45
5. έ.ά., σελ. 46
6. έ.ά., σελ. 60
7. George Vithoulkas. Classical Homeopathy for Anxiety & Jealousy. Groma Publishers Baar, Switzerland, 2004, p.191.
8. Γ. Βυθούλκα. Ή Έπιστήμη τής Όμοιοπαθητικής. Έκδοση Κέντρου Όμοιοπαθητικής Ίατρικής, Αθήνα, 1990, σελ.64
9. έ.ά., σελ. 64-65

10. ξ.ά., σελ. 65
11. ξ.ά., σελ. 80-82
12. Γ. Βυθούλκα. Όμοιοπαθητική. Ή ιατρική για τή νέα χιλιετία, σελ. 2.
13. ξ.ά., σελ. 5.
14. ξ.ά., σελ. 7.
15. ξ.ά., σελ. 21.
16. Γ. Βυθούλκα. Ή Ήπιστήμη τής Όμοιοπαθητικής, σελ. 84.
17. ξ.ά., σελ. 88.
18. ξ.ά..
19. ξ.ά., σελ. 95
20. ξ.ά., σελ. 86
21. ξ.ά., σελ.95
22. ξ.ά.
23. ξ.ά., σελ. 97.
24. ξ.ά.
25. ξ.ά., σελ. 98
26. ξ.ά., σελ. 97.
27. ξ.ά., σελ. 133
28. ξ.ά., σελ. 143
29. Γ. Βυθούλκα. Όμοιοπαθητική. Ή ιατρική για τή νέα χιλιετία, σελ., 36
30. ξ.ά., σελ.37
31. Γ. Βυθούλκα. Ή Ήπιστήμη τής Όμοιοπαθητικής, σελ. 138
32. ξ.ά., σελ. 139
33. Γ. Βυθούλκα. Όμοιοπαθητική. Ή ιατρική για τή νέα χιλιετία, σελ. 39
34. ξ.ά., σελ. 39-40
35. Γ. Βυθούλκα. Ή Ήπιστήμη τής Όμοιοπαθητικής, σελ. 172
36. Γ. Βυθούλκα. Ή Ήπιστήμη τής Όμοιοπαθητικής, σελ. 99.
37. ξ.ά.
38. ξ.ά., σελ. 100.
39. Γ. Βυθούλκα. Όμοιοπαθητική. Ή ιατρική για τή νέα χιλιετία, σελ. 17.
40. GeorgeVithoulkas. Classical Homeopathy for Anxiety & Jealousy. Groma Publishers Baar, Switzerland, 2004, p. 152
41. Γ. Βυθούλκα. Ή Ήπιστήμη τής Όμοιοπαθητικής, σελ. 111.
42. ξ.ά., σελ.112.
43. Γ. Βυθούλκα. Όμοιοπαθητική. Ή ιατρική για τή νέα χιλιετία, σελ. 18.
44. ξ.ά., σελ. 21.
45. ξ.ά., σελ. 20.
46. ξ.ά., σελ. 112
47. ξ.ά., σελ. 114.
48. ξ.ά., σελ.115.
49. ξ.ά., σελ. 110
50. ξ.ά., σελ. 101
51. ξ.ά., σελ. 101-102
51. ξ.ά., σελ. 106
53. ξ.ά., σελ. 155.
54. ξ.ά., 107
55. Γ. Βυθούλκα. Ή Ήπιστήμη τής Όμοιοπαθητικής, σελ., 166
56. ξ.ά., σελ. 168
57. ξ.ά., σελ. 154, 157.
58. ξ.ά., σελ. 172
59. George Vithoulkas. Classical Homeopathy for Anxiety & Jealousy. Groma Publishers Baar, Switzerland, 2004, p. 47-48.
60. ξ.ά., 42-43.
61. ξ.ά., σελ. 63-64
62. ξ.ά., σελ. 74-75
63. εα., σελ. 83-89
64. ξ.ά., σελ. 91-94
65. ξ.ά., σελ. 118-124
66. ξ.ά., σελ. 128-134
67. ξ.ά., σελ.206-213
68. ξ.ά., σελ. 215-219
69. Γ. Βυθούλκα. Όμοιοπαθητική. Ή ιατρική για τή νέα χιλιετία, σελ 106.
70. Ν. Ζουρνατζόγλου, ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΩΝ. ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΠΑΪΣΙΟΣ Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, Έκδ. «ΑΓΙΟΤΟΚΟΣ ΚΑΠΠΑΔΟΚΙΑ». Θεσσαλονίκη 2009, σ. 114-116.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΒΟΛΕΣ ΣΤΙΣ ΠΗΓΕΣ

Η παρουσίαση θεατρικῶν ἔργων μᾶς δίνει τήν εὐκαιρία νά καταδυθοῦμε στά κείμενα τους, νά ἀνασύρουμε μαργαριτάρια καί νά τά προσφέρουμε στούς ἀναγνώστες τῆς ΕΝΟΡΙΑΚΗΣ ΕΥΛΟΓΙΑΣ μέ τά σχόλια μας.

Αὐτούς τοὺς θερινοὺς μῆνες τό ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ Βόλου παρουσιάζει σέ διάφορα μέρη τῆς πατρίδας μας τό ἀριστοῦργημα τοῦ Σοφοκλῆ (496-406 π.Χ.) “Οἰδίπους Τύραννος” σέ μετάφραση Μίνωα Βολανάκη καί σκηνοθεσία Τσέζαρις Γκραουζίνις.

Σοβαρό πρόβλημα ἀντιμετωπίζουν οἱ Θηβαῖοι. “Μαραίνονται οἱ καρποὶ τῆς γῆς πρὶν δέσουν, ψοφοῦν βοδιῶν ἀγέλες στίς βοσκές τους, κακογεννοῦν νεκρά παιδιὰ οἱ γυναῖκες”. Δέν ὑπάρχουν εἰδικοί ἐπιστήμονες γιά νά ἀναζητήσουν τά αἷτια αὐτῶν τῶν κακῶν καί νά τά θεραπεύσουν. Λαός καί ἡγέτες (ιερέας, βασιλέας) καταφεύγουν στὸν θεῖο παράγοντα. Συμπάσχοντας μέ τὸν λαό του ὁ Οἰδίποδας ἔχει στείλει τὸν γυναικαδελφό του Κρέοντα στό μαντεῖο τῶν Δελφῶν νά μάθει τρόπο θεραπείας. Θά συμμορφωθεῖ μέ τὴν ἐντολή τοῦ Ἀπόλλωνα. Καί ὁ Χορός, πού ἀποτελεῖται ἀπὸ Θηβαίους προεστούς, ἐπικαλεῖται τὴν Ἀθηνᾶ, τὴν Ἄρτεμη καί τὸν Ἀπόλλωνα γιά τὴν σωτηρία τῆς χώρας. Παρακαλεῖ τὸν Δία καί τὸν προστάτη τῆς Θήβας Βάκχο νά διώξουν τό κακό πού παρομοιάζει μέ πόλεμο.

Ἐπιστρέφει ὁ Κρέοντας ἀπὸ τοὺς Δελφούς καί πρὶν ἀνακοινώσει τὸν Χρησμό τοῦ Ἀπόλλωνα δημοσίως ὁ Οἰδίποδας τοῦ ζητᾶ: “Μπρὸς σ’ ὅλους πέσ το· γιατί τὸν πόνο κουβαλῶ πιό πολύ γι’ αὐτοὺς παρά γιά τὴ ζωή μου”. Ποιὸς δικός μας πολιτικός ἔβαλε τὸν λαό πάνω ἀπὸ τὴν δική του περιουσία, ἐπιτυχία, καριέρα, εὐτυχία, δόξα; Γιά τὴν νομὴ τῆς ἐξουσίας ἐκχωροῦνται καί λαός καί πατρίδα. Ποιὸς πολιτικός μας πονάει γιά τὸν ἄστεγο, τὸν ἄνεργο, τὸν φτωχό οἰκογενειάρχη καί τόσους ἄλλους ἐνδεεῖς ἀδελφούς μας;

Διαλεγόμενος μέ τὸν Χορό ὁ Οἰδίποδας λέει: “Ὅποιος δέν φοβᾶται νά κάνει τό κακό τά λόγια δέ φοβᾶται”. Ἡ πλάνη καί

κυρίως ἡ σκλήρυνση τῆς καρδιᾶς ὑπερνικοῦν τὸν φόβο μπρὸς στὴν διάπραξη τοῦ κακοῦ. Ἄν ἦταν μεταξύ τῶν Θηβαίων ὁ φονιᾶς τοῦ προηγούμενου βασιλιᾶ τοὺς Λαΐου, δέν θά φοβόταν τίς κατάρες πού ὁ Οἰδίποδας ἐκστόμιζε ἐναντίον του ὡς αἵτιου τοῦ κακοῦ πού πλήττει τὴν χώρα.

Ἀπτόητος στίς ἀπειλές τοῦ Οἰδίποδα ὁ μάντης Τειρεσίας τοῦ ἀπαντᾷ: “... γιατί δύναμή μου εἶναι ἡ ἀλήθεια”. Εἶναι πράγματι δύναμη ἡ ἀλήθεια.

Ἀμέτρητο πλῆθος Χριστιανῶν μαρτύρων ἀψήφισαν βασανιστήρια καί θάνατο γιά τὴν ἀλήθεια γιατί εἶχαν τὴν δύναμη τῆς Ἀλήθειας πού εἶναι ὁ Χριστός. Ὅποιος τὴν ἔχει εἶναι ὄντως ἐλεύθερος.

Στό δεύτερο στάσιμο ὁ Χορός ἀρθρώνει μιὰ βαρυσήμαντη ρήση πού ἀφορᾷ τοὺς ἀσκοῦντες ἐξουσία. “Ἡ ἀλαζονεία τὴν τυραννική ἐξουσία γεννᾷ”. Καρπὸς τῆς ἐγωπάθειας ἡ ἀλαζονεία γεννᾷ τυραννία, ἐάν ὁ ἄρχοντας δέν ἔχει τάξει τὸν ἑαυτόν του διάκονο τῶν συνανθρώπων του, τοῦ λαοῦ. Ποιὸς ἄρχοντας μπορεῖ νά εἶναι τέτοιος ἐάν δέν ἐμπνέεται ἀπὸ τίς ἀρχές τοῦ Εὐαγγελίου, ἐάν δέν εἶναι γνήσιο μέλος τῆς Ἐκκλησίας;

Ὁ χρησμός τοῦ Ἀπόλλωνα ἀπαιτοῦσε νά ἐκδιώξουν ἀπὸ τὴν Θήβα ἢ νά σκοτώσουν τὸν φονιά τοῦ Λαΐου. Ἐπειδὴ κανέννας δέν τὸν φανερώνει, ὁ Οἰδίποδας καλεῖ τὸν μάντη Τειρεσία πού διστάζει νά μιλήσει. Τελικὰ ἀναγκάζεται νά ἀποκαλύψει: “Ὁ δολοφόνος πού ζητᾷς ἐσύ εἶσαι ... χωρὶς νά ξέρεις αἰσχρὰ σμίγεις μέ τοὺς πιό ἀγαπητούς σου ...”.

Τό κουβάρι τοῦ χρόνου ξετυλίγεται καί ἐπιβεβαιώνονται τὰ ἀνοσιουργήματα πού ἄθελα του εἶχε διαπράξει ὁ Οἰδίποδας. Ἐσκότωσε τὸν πατέρα του Λαΐο καί νυμφεύθηκε τὴν μητέρα του Ἰοκάστη μέ τὴν ὁποία ἀπέκτησε τέσσαρα παιδιά (Πολυνείκης,

Ἐτεοκλῆς, Ἀντιγόνη, Ἴσμήνη). Αὐτός ἦταν τό μίasma ἀπό τό ὁποῖο ἔπρεπε νά καθαρθεῖ ἡ χώρα.

Ξεκινῶντας ἀπό τίς ἐκβολές μπορούμε νά φθάσουμε στίς πηγές ἑνός ποταμοῦ.

Γνωρίζοντας τά συμπτώματα, μετά ἀπό ἔρευνα καί ἐξετάσεις, βρίσκουμε τά αἷτια μιᾶς ἀσθένειας. Ὅταν ἀντιμετωπίζουμε ἕνα κοινωνικό πρόβλημα, ἀναζητοῦμε τά αἷτια πού τό προκάλεσαν. Στόν μῦθο, στήν ὑπόθεση τῆς τραγωδίας αὐτῆς ἔχουμε τό ἐξῆς ἀριστουργηματικό στοιχεῖο στήν σύνθεσή της (“πραγμάτων σύσταση” κατά τόν Ἀριστοτέλη). Αἷτιος τοῦ κακοῦ πού πλήττει τήν χώρα του εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἄρχοντας της πού κάποτε τήν εἶχε σώσει ἀπό τήν Σφίγγα, ὁ ἴδιος πού εἰλικρινά πασχίζει νά ἀνακαλύψει τόν ἀνθρωπο-μίασμα. Ὅταν ἀνακαλύπτει ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος, αὐτοτυφλώνεται. Ἐγκαταλείπει τήν Θήβα, καταφεύγει συνοδευόμενος ἀπό τήν Ἀντιγόνη στήν Ἀθήνα (βλ. Ὀιδίπους ἐπί Κολωνῶ” Σοφοκλῆ).

Ἀντιμετωπίζουμε τώρα μια σοβαρή οικονομική κρίση. Ἀναζητήσαμε, ἄρχοντες καί λαός, τά αἷτια; Ἐλέγξαμε τήν ζωή μας, δημόσια καί ἰδιωτική, στῆς Πίστεως τόν καθρέφτη; Ἐχουμε συνειδητοποιήσει ὅτι ἡ οικονομική κρίση εἶναι ἀποτέλεσμα, συνέπεια τῆς πνευματικῆς κρίσεως πού μαστίζει ἄτομα καί κοινωνία καί διαπιστώνεται σέ ὅλους τούς τομεῖς; Χωρίς σωστή διάγνωση μήν περιμένουμε θεραπεία. Στήν πλειονότητα μας ἔχουμε βάλει τό εὐρώ πάνω ἀπό τήν ψυχή μας καί τόν Χριστό, ἔχουμε χάσει τήν πνευματική ἐλευθερία. Συνέπεια οἱ περιορισμοί τῆς πολιτικῆς ἐλευθερίας πού ὑφιστάμεθα.

Νίκος Τσιρώνης

ΤΙ ΕΙΔΟΥΣ ΠΑΙΔΕΙΑ ΔΙΔΑΣΚΕΤΑΙ ΣΗΜΕΡΑ;

ΕΑύγουστος είναι ο μήνας της ραστώνης, ο τελευταίος μήνας των καλοκαιρινών διακοπών. Σύντομα τόν διαδέχθηκε ο Σεπτέμβριος, ο πρώτος μήνας του φθινοπώρου, ο μήνας που τά σχολεία ανοίγουν. Τά σχολεία για άλλη μία φορά θά υποδεχτούν τους μικρούς καί μεγάλους μαθητές καί οί δάσκαλοι καί οί καθηγητές τους, θά προσπαθήσουν νά τους μεταδώσουν τήν γνώση πού τους επιβάλλει ἡ Πολιτεία. Ἀλήθεια, ἔχουμε ποτέ ἀναρωτηθεῖ μέσα στούς φρενήρεις ρυθμούς τῆς καθημερινότητας, τί εἶδους γνώση καί τί μορφῆς παιδεία διδάσκεται σήμερα στούς μαθητές ὅλων των βαθμίδων τῆς ἐκπαίδευσης;

Ἄν καί δέν ἔχει περάσει πολὺς καιρός ἀπό τότε πού γράφτηκε τό ἐπαίσχυντο ἐκεῖνο βιβλίο παραχάραξης τῆς ἱστορίας μας, τό βιβλίο ἐκεῖνο πού δίδασκε στούς μαθητές το ... συνωστισμό στό παράλια τῆς Σμύρνης τό 1922(!), ἡ προπαγάνδα ἀνθελληνισμοῦ, ἀφελληνισμοῦ καί ἀντιχριστιανικοῦ πνεύματος συνεχίζει νά χαρακτηρίζει τά νέα βιβλία τοῦ Δημοτικοῦ.

Ἀξίζει νά ἀνατρέξουν οἱ ἀναγνώστες μας στό ἄρθρο μέ τίτλο «Τά παιδιά μας μετατρέπονται σέ νέους γενίτσαρους», πού δημοσιεύτηκε στό 500ο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ «Ἡ Δράση μας», γιά νά διαβάσουν μερικά μόνο ἀπό τά ἐπαίσχυντα πού διδάσκονται οἱ μικροί μαθητές στό σχολεῖα μας σήμερα καί νά φρίξουν!

Πρέπει νά ἐργασθοῦμε ὅλοι ἀποτελεσματικά ὥστε, ἔστω καί αὐτή τήν ὕστατη στιγμή, νά ἀλλάξει ὁ προσανατολισμός τῆς Παιδείας, πού παρέχεται στό Ἑλληνόπουλο, καί ἡ πυξίδα τῆς νά δείξει καί πάλι Τόν ἀληθινό Διδάσκαλο, τόν Χριστό μας γιατί χρέος τῆς ἐκπαίδευσης, σύμφωνα μέ τόν Ἅγιο Ἰωάννη τῆς Κροστάνδης, εἶναι «νά δημιουργήσει ὄχι μόνο σοφούς ἀνθρώπους καί ὠφέλιμα μέλη τῆς κοινωνίας, ἀλλά κυρίως εὐλαβεῖς καί φωτισμένους χριστιανούς. Αὐτό εἶναι τό ἀπαραίτητο. Εἴθε νά ἐπικρατήσῃ ὁ Θεός στό ἔργο τῆς Παιδείας, ὥστε ἀπ' ὅλες τίς γνώσεις νά σχηματισθεῖ στίς ψυχές τῶν παιδιῶν ἐκεῖνη ἡ ἁρμονική συμφωνία, ἐκεῖνο τό σταθερό χριστιανικό σύστημα τῶν κανόνων καί τῶν ἔξεων, τό ὁποῖο ἀποτελεῖ τήν ἀληθινή χριστιανική μόρφωση». Μακάρι...

Ἰωάννης Χαράλαμπος
Οἰκονομολόγος

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Όμιλίες με σκοπό νά βοηθηθοῦμε
στήν πνευματική μας ζωή γίνονται στήν Ἐνορία μας,
στήν Πνευματική ΕΣΤΙΑ τῶν Ἐκδόσεων «**ΥΠΑΚΟΗ**»,
Μαυρομιάλη **96** :

🌿 Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωΐ, μετά τήν Θ. Λειτουργία,
ἀπό τίς **11:30** ἕως τίς **1:30** τό μεσημέρι,
μέ γενικό θέμα:

«Τό βιβλίο «**ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ**» τοῦ Ἀγίου Ἀγουστίνου:
Διάγνωση καί θεραπεία τῶν προβλημάτων
τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς ».

Κατά τήν διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος μέ τοὺς ἀκροατές.
Πρό τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρατίθεται δωρεάν ἓνα μικρό πρόγευμα
πρός ἀναψυχήν τῶν προσερχομένων εὐθύς μετά τή Θ. Λειτουργία.

Κάθε **ΤΡΙΤΗ**

🌿 Τά **ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ** τῆς **ΤΡΙΤΗΣ**, ὁλοκληρώθηκαν στίς 29 Μαΐου.
Τά Θεολογικά μαθήματα θά ἐπαναρχίσουν στίς **2 Ὀκτωβρίου 2012**.

🌿 Ἡ **ΣΧΟΛΗ ΣΥΖΥΓΙΩΝ & ΓΟΝΕΩΝ** περάτωσε καί αὐτή τόν κύκλο τῶν
σεμιναρίων στίς 29 Μαΐου καί θά ἐπαναλειτουργήσῃ στίς **6 Νοεμβρίου 2012**.
Ἑπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

🌿 Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** ἀπόγευμα, στό Παρεκκλήσιο τοῦ Ἀγ. Νεκταρίου μετά τόν
Ἑσπερινό καί τήν Παράκληση οἱ ὁμιλίες ἔχουν γενικό θέμα: «**Θέματα ἀπό
τὴν Παλαιά καί τὴν Καινὴ Διαθήκη**».

Ἑπεύθυνος - Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.